

YÜRÜ BABAM YÜRÜ

TRAKYA'DA

HÜSEYİN KAYA

YÜRÜ BABAM YÜRÜ, TRAKYA'DA

Geçen yıl hedefi çok büyük tutmuşum. Kene soktu, araba devrildi, tekerlek kırıldı ama azimle inat ettim, 500 kilometre de olsa sonunda Antalya'ya varmışım.

Benim için çok farklı bir deneyim olmuştu.

Yaşadığım onca olumsuzluklara rağmen, daha önce de aklımda olan Trakya'yı yürümek ön plana çıktı.

Herhangi bir aksi durumda ulaşılabilir olmak, iletişimin her zaman mümkün olması birinci tercih sebebiydi Trakya için.

Hazırlıklara Şubat ayında başladım anca Mayıs ayında bitirebildim.

Hazırlık dediysem rota çizimi, konaklama yerlerinin tespit edilmesi, günlük yürüyüş mesafesi, muhtarların adı ve soyadları, telefon numaraları, güzergah üzerindeki köylerden sorumlu Jandarma karakollarının telefon numaralarının araştırılması. Mart ayında Değirmendere'nin sırtlarında yürüyüşlere başladım. Bizim buralarda da dağlar denize dik olduğundan ya vadi içlerinden devam ediyor, ya da çok dik çıkışlar ve aynı yerden dönüşte çok dik inişler ile diz ve ayakların tüm adalelerin çalışması, şartlara uyum sağlama çalışmaları iyi oluyor ve yürüyüşe hazır hale geliyorum.

Yürüyüşe Mayıs ayında başlamamın sebebi ise günler uzamaya başladığı ve havalar ısınmaya başladığı için tercih ediyorum. Aslında bu yürüyüşe de Değirmendere Atatürk anıtında saygı duruşu ile başlamak isterdim ama bu sene yürüyüşe başlayacağım yerde de saygı duruşunda bulunacağım.

İstanbul'un trafiğinden, yaya karmaşasından, kalabalığından kaçarak yürümek istedim.

Son yirmi günde konuyu eşime açtım, beni yürüyüşe başlayacağım yere götürmesini istedim.

Evet, geçen yıl yaşıadığım olumsuzluklar bana çok büyük tecrübe olarak geri dönmüş.
Çok dikkatliydim.

Geçtiğimiz yıl bin bir türlü aksiliklerden sonra bitirdiğim Antalya yürüyüşünün son günlerinin tatil keyfi çok güzeldi. Acaba bu sene de aynısını yaşıayabilir miydim acaba?
Nerdee !
Dünyanın yolunu tep gel, rakıyı da kıytırık birisine kaptır, ne eğlencesi?

Şu bir gerçek ki, çok güzel insanlarla karşılaştım, tanıştım, arkadaş oldum.
Köylerde konakladım, insanlarla i içe yaşıadım, dertlerini, sorunlarını dinledim.

Bu sene yürüyüşün bana kattıkları;
Dayanıklılık, sabır, az yemek, taş yatak, disiplin, doğa ile mücadele, yaban hayatı ile tanışma, ormanda kalabilme, trafikte gece yürüyüşleri, hızlı karar verebilme ve uygulama, insanlarla iletişim, köpeklerle iletişim.

Yürü babam yürü...

KESTANELİK KÖYÜNDEN

HİSARBeyLİ KÖYÜNE

Bugün Değirmendere'den araç ile yola çıktık.
Eşim beni bırakıp dönecek. En uygun yer olarak da Çatalca'nın
Kestanelik köyünü gözüme kestirmiştim. Çünkü Çatalca ile
Kestanelik arası 11 kilometrelik kısa mesafeydi.
İstanbul'a yaklaştıkça siyah bulutlar çoğalmaya başladı. FSM
köprüsünü geçerken dolu yağıyordu. İstanbul havalimanı
yanından geçerken de şiddetli yağış gözümü az bir şey korkutsa
da yola çıkmıştım bir kere.

Eşıme "Hadi vazgeçtim, dönelim" desem orada indirirdi beni.
Şaka bir yana Kestanelik köyüne geldiğimizde çadır kurmak için
yer sordum tekel bayisindeki gençlere.
Bir iki yer söylediler.
Futbol sahası ile eski jandarma binasını gösterdiler. Futbol
sahasına gidip baktık, yağış var, yer, yer su birikintileri oluşmuş.
İyi bir yer seçimi olamazdı.
Bir de Jandarmanın eski binasına bakayım dedim. İçine üç tane
Arjantin köpeği bağlamışlar. Kapıya yaklaşanlara ters, ters
bakıyorlar.

Bu arada muhtara bir türlü ulaşamıyorum. O sırada yağmur
tekrar başladı, şiddetlendi.
Büfe sahibi gençlerin dayısıymış muhtar. Bir türlü
ulaşamıyorum adama ya da telefonunu açmıyor.
Gençler benim bu halimi görünce, "Abi, yukarda düğün salonu
var, orada kalabilirsin" dediler.
Salonun anahtarı köyün bekçisinde imiş. Arkadaşın telefonu
sadece köy meydanında bulunan köftecide varmış. Ben rica
ettim, telefon etti. Beni konuşturdu muhtarın sağ kolu olan bekçi
ile.
Ben içimden diyorum ki,
"Ne güzel olur valla ıslanmadan bir köşeye kıvrılır yatarım"
Yağmurda, yağışta kapalı bir yer hiç olmazsa.

İkinci namazı sonrasında muhtarı kesin yakalarım diye yağmur yağarken muhtarı tekrar aradım. Bu sefer telefonu açtı.

"Tanrı misafiriyim, dışarıda yağmur var, düğün salonunuzda kalabilir miyim?" dedim.

"Mümkünatı yok" dedi.

Titriyorum, üşüyorum, hasta olmasam bari. Daha ilk günlerde yürüyüşü ertelemek istemiyorum.

Dedim ki,

"Neredeysen söyle de geleyim, yüz yüze görüşelim" dedim.

"Olmaz, gerek yok" dedi.

Yapacak bir şey yok. Amir o, devlet ona mülki amirlik yetkisini vermiş bir kere.

Çingeneye beylik vermişler, önce babasını kesmiş hesabı.

Yağmurun dinmesini bekleyeceğim, sonra da bir yere çadırı kuracağım.

Tekrar büfeye gittim, sanki o gençler bir şey yapabilecekmiş gibi.

Umut dünyası işte!

Muhtarın yeğenini buldum,

"Dayın müsaade etmedi" dedim.

O da şaşırdı, orada bulunan berber Özgür Yılmaz,

"Abi, benim dükkanda kal!" dedi.

Bu teklifi gayet içtenlikle ve samimi olarak söyledi. Kendisine çok, çok teşekkür ederim.

Özgür berber köftecide rezervasyon bile yaptırmış. Sağ olsun.

Tam iftar saatinde akşam yemeğimizi köftecide yedim.

Sabah erkenden kalkıp, arabamı toparladım. Bağladım, sopalarımı unutmadan bağladım.

Yola hazır vaziyette Özgür'ü bekliyorum veda ve teşekkür etmek için.

Kestanelik köyünde yürüyüşe başlamadan önce Atatürk anıtında saygı duruşunda bulundum.

“Her şey çok güzel olacak” diyerek yollara düştüm.
Bağlandık kader arkadaşım Düldül ile birbirimize, gittik
Atatürk’ümüze.
Özgür’ün çırağına verdim telefonu, video çek, fotoğraf çek
dedim.
Elimizde hiç olmazsa hatıra fotoğraflarımız kalır.

Kötü başlayan Kestanelik macerası, çok güzel bitti.
Hedefim Celepköy idi ancak, Özgür ve onun arkadaşının,
Hisarbeyli köyünde arkadaşları varmış. Onun ismini verdiler,
“Bul onu, sana yardımcı olur abi” dediler. Düştüm yollara.
Celepköy’e gelince aradım gençleri, konuştuk.
“Haber verin arkadaşımıza da bilgisi olsun” dedim.

Kestanelik köyünden çıktıktan sonra Dağyenice köyünde Celal
dayımın küçük bir sorgulamasından sonra yola devam ettim.
Örencik köyünün girişinde bayraklı evi sağ tarafta bıraktım.
Buğday tarlalarında gelincikler açmış, otlaklarda inekler et ve
süt yapıyorlar.
Çobanları da Türkçe’yi çok az bilen Afgan’lı genç idi.
Örencik köy meydanına geldiğimde karnım iyice acıkmıştı.
Sabah kahvaltısını bisküvi ile yapınca fazla tok tutmuyor işte.

Saat 13:00 civarında Örencik köyüne vardığımda kahveci Osman Mandalı'nın tostı imdada yetişti. Kahveciyi de hemen yürü babam yürüye ekledim. Çay parasını almadı. Yolcuyum ya, ondandır. Örencik köyünden Celepköy'e gidene kadar birçok yerde odun kömürü yapılan yerler gördüm. Hatta yanlarına gidip sohbet ettim. Odun kömürü hakkında temel bilgiler aldım. Odunları güzelce istifliyorlar, alttan hava delikleri bırakıyorlar, üstten tutuşturuyorlar, 15 gün boyunca için için yanan meşe odunları kömür oluyor.

Örencik'ten Hisarbeyli köyüne gitmek için köylü bana akıl veriyor. Kestirme yol tarif ediyorlar. İyi niyetli tavsiyeler. Kestirme yolu buldum, kendi kendime giderim ben bu yoldan diye düşündüm ama ilerleyince yol çok bozuldu. Derin traktör lastik çukurları, içi su dolu. Dün akşam yağmurdan hepsi dolmuş.

Başlarım dedim böyle yoldan. Bir taraftan akıl verene, diğer taraftan ona uyana kızıyorum.

5-600 metre gittikten sonra döndüm. Kendi kendime, “Sen niye normal yolundan gitmiyorsun kardeşim” diye söyleniyorum. Döndüm, kendi yoluma.

Geldim, Celepköy'e ama köy içine girmeden, durakta bekledim biraz dinlendim, telefonlarımı ettim.

Sonra yola çıktım.

Celepköy'den sonra yokuş inip tekrar çıkmak bayağı yordu.

Çünkü bu ilk günün yürüyüşü idi. İlerleyen günlerde bu yokuşların çok kolay çıkılacağını umuyorum.

Bugün ilk gün olmasına rağmen 21 km yürüyerek Hisarbeyli köyüne vardım.

HİSARBEYLİ KÖYÜNDEN

YALIKÖYE

Köye vardığımda yine kalmak için muhtara çeşitli yollarla ulaştığımda ilk tepki "Olmaz!"

Sonra kestanelikte bahsedilen o kardeşimize de yeğeni vasıtası ile ulaştım.

Hava soğuk, yağmur yağdı yağacak, arada zaten serpiştiriyor. Akşama yağacağının işaretini veriyor. Kestanelik köyünde tanıştığımız arkadaşın arkadaşını bulmak için köyde herkese soruyorum.

Neyse sonunda,

“Beni arıyormuşsun abi!” diyerek genç birisi geldi.

“Evet, tanrı misafiri olarak köyünüze geldim” dedim.

O sırada kestanelik köyündeki genç kardeşimiz de geldi.

Yolunu değiştirmiş, kalacak yer bulamadığımı duyunca merak etmiş.

Kendi arkadaşını da görünce, beni ona teslim etti.

İlk başta telefon ile bana olmaz diyen muhtara, bağ evine götürdü yeğeni.

Oturduk, sohbet ettik. Arıları varmış. Arıkuşları dadanmış onlara, kovandan çıkan arıları havada yakalayıp karınlarını doyuruyormuş. Onları kovalamak için bekliyorlarmış orada. Ben üşüyorum ama çaktırmamaya çalışıyorum.

Bu arada çay ve bisküvi ikram ettiler.

Adamla konuşup tanışınca, eski muhtarlık binasında kalabilirsin dedi. Hiç olmazsa kapalı yer idi.

Eski muhtarlık binası taş. Yerde yatılacak gibi değil. Dışarıdaki iki oturma bankını içeri aldım. Üstüne karton koydum. Daha sonra da uyku matını serdim.

Uyku tulumunun içine girdim ama hava çok soğuk.

Gece bir ara titredim. Kalın ne kadar giysim varsa giymiştim ama kapanamayan bir cam dışarısının tüm soğuğunu içeri alıyordu. Kafamı da uyku tulumunun içine sokup, nefesimle ısınmaya çalıştım.

Rahat uyku uyumak mümkün değildi elbette. Üstelik ramazan ayındayız ve davulcular küçücük köyde en çok benim bulunduğum yerlerde güm gümleniyorlar.

Davulcu geldi, dibimde çalıyor, ulan git dibimden, zaten uyuyamadım. Eskiden mani söylerlerdi. Zevkle gülümseyerek kalkılırdı sahura. Şimdi davulcu çalarken sanki küfür eder gibi, tek düze, GÜM be de GÜM GÜM ...

Hep aynı.

Neyse, sabah kalktım. Hava azıcık ılımtı. Toparlanmam uzun sürüyor.

İvır zıvır çok desem de hepsi lazım.

Bu sabah da erkenciyiz tabii.

Rotam Karacaköy ama, Yalıköy'e gitmeyi deneyeceğim.

10 km uzaklıktaki Karacaköye bi varayım. Değerlendiririm.

Ormanlı köyü yakınlarında hafriyat çeken kamyonlar çoğaldı.

Kum ocaklarından malzeme çekiyorlar. O kadar inişli çıkışlı yolda bana hiç zarar vermeden, hatta kollayarak yanımdan geçti. Çoğu da selamladı.

Bu arada yanımda bir araba durdu, ben umursamadan yürümeye devam ettim. Ben yolun solunda o sağ tarafta.

Bu arada arada mesafe artınca tekrar bana yaklaştı.

“Bi gelir misiniz?” dedi. Gittim.

Neyse, hizamda duran arabadaki arkadaş,

"Abi bakar mısın?" dedi.

Bakar mısın, gelir misine döndü. Gittim, para verdi. Hayır işine hayır demem.

"Abi, bir şeyler yersin" dedi. Ben de

"Eyvallah, sağol" dedim.

İsmi bile sormama gerek yoktu. Ayıp olurdu.

Teşekkür ettim, bastı gaza gitti.

İşte, yarabbim gönderiyor çorba parasını da, niye dizlerime

vurduracağım “ınartro” ilacının parasını göndermiyor.

Ayakkabı bu seferi zor çıkartır mesela, ne olur sanki, ayakkabı parasını da gönderse.

Neyse, inişli çıkışlı yollardan devam ederek Karacaköy’e vardım.

Önce bu sabah kendime verdiğim sözü tutmalıyım.

Karacaköy’üne yaklaştıkça burnuma çeşit, çeşit çorba kokuları geliyordu.

Napayım, karnım aç.

Karacaköy içine girdikten sonra da hemen bir lokanta aradım. Aramaya da gerek yokmuş. Hemen yanı başımda duruyormuş. Neyse çorbacıyı gördüm.

Vakit erken, ramazan da, yemekler henüz hazır değil. Ama, kelle paça çorbası hazır.

Bi tas kelle paçanın lafı mı olur, iki tane gelsin dedim. bol sirkeli, sarımsaklı paça çorbası içince gözlerim açıldı. Nasıl bi etkileşim/iletişim varsa, midem dolunca gözlerim açılıyor. Zaten kaseler küçük.

O sırada yan masadaki arkadaş ırmik helvası söyledi. Ulan, nasıl da canım çekti.

götürdü valla, yedi gözümün içine baka, baka. En sonunda da kaşığı yalıyor. Ulan yediği alt tarafı ırmik helvası, kaşığı niye yalıyorsun.

Karnım doyunca benim de canım çekmedi mi, çekti.

“Ben de ırmik helvası istiyorum” dedim.

“Kalmadı” falan dediler ama, baktılar erkek evladımı Ama canım çekti. İstiyorum anasını satayım.. Yaşlı da olsam canım çeker canım.

“Hah şurada bi yarım kalmış” dediler, onu da bana ikram ettiler.

Tabi porsiyon yarım olunca o da beleşe geliyor.

Sabah kahvaltı niyetine sadece iki adet haşlanmış yumurta yemiştım.

Ohh, yolda para veren arkadaş bildiğim tüm duaları aldı.

Arapça değil, ben türkçe okurum. Anlayan anlar.

Mademki herşeyi biliyor, görüyor, beni de anlamıştır.

Neyse kapı önünde toparlanırken, çorbayı yapan ablam koştura koştura geldi.

"Nabiyen bakem, nerden gelirsın, nere gidersin?"

Ben,

“Edirne, Enez” der demez, başladı saymaya,

“Gelibolu, Çanakkale, Ezine, Ayvacık, Edremit” demeye.

“Napıyon sen beyaa, öldürcen beni” dedim.

Ben ırmık helvasının tabağını sıyrırken, bi kadın geldi. Yemek sordu. O yok, bu yoktan sonra “Pilav ver bari, üstüne de bişeyler koy” dedi.

Ben yola koyuldum. Rampayı çıktım, yokuş aşağıya inerken yanımda 3.5 tonluk kamyon durdu. Allah Allah dedim, kimdir bu. İçinden pilavı yiyen kadın çıktı.

Bana,

“Gel gel” deyince, iyice huylandım.

“Hadi bin arabaya” dedi.

Allah allah noluyo demeye kalmadan kamyonetin yan kapağını açtı. Arabanın tentesini kaldırdı.

“Ben sana yardım ederim” dedi,

“Yahu bayır aşağıya, ben giderim” dedikçe,

“Sadece bu değil, daha bir sürü yokuş var. Nazlanma işte” dedi.

Düldül’ün bacaklarını kavradı, kamyonete koymaya çalışıyor.

“Hadi sen de atla kasaya” dedi.

Arabanın kollarını çıkartmışım zaten. tam ben ön tarafa seğırttim.

“Ön taraf dolu, bayan var, sen arkaya” dedi.

Ne yapalım, buna da şükür. Arabayı yatırdım kasaya.

Patates çuvalının üstüne de ben oturdum. Kamyon çukurlardan dolayı hoplayıp, zıpladıkça benim de içim hopluyordu.

Tekerleklerin değdiği yerde sıkıntı yok da, arabanın kollarını taktığım yer, kasaya temas ediyor. Üzerindeki yük de çok fazla olduğu için esneme yapıyor.

Korkuyorum kırılacak diye. Ben ayağa kalktım, Düldül’ü de kaldırdım.

Onu tutuyorum devrilmesin diye. Sarılmadım, sadece tuttum.

Bir yerde durdu, öndeki kadının indiğini konuşmalardan anladım.

Biraz daha gidince Yalıköy merkezde durduk. Market işletiyormuş kadın, sebze, meyve almış.

Onlara yardım ettim, malzemelerini verdim, en son da benim Düldül’ü indirdik.

Teşekkür ettim, ayrıldım.

Hemen karşılarındaki kahvede muhtarlık varmış. Yanıbaşında da kahve.

“Muhtar nerede?” diye sorduğumda,

“İçerde” dediler.

Muhtarı gördüm, Tek başına oturmuş, iskambil falı bakıyor.

Derdimi anlattım,

“Çadır kuracağım bi yer arıyorum” dedim.

“Git kumsala istediğin yere kur” dedi.

“Eyvallah!” deyip kumsala indim. Ama çadırı niye kumun içine kurayım ki.

Yol kenarında, Kuzeydoğu rüzgârına kapalı uygun bir yer buldum, çadırımı kurdum.

Yarın Çilingozu pas geçeceğim. Orasını kiralamış birisi, içeri girenden, yoldan geçenden deli dumrul parası alıyormuşlar.

Ben de Kastro plajında kalıcam.

Haftaya Çarşamba akşamı bi aksilik olmaz ise İğneada'da olurum.

YALIKÖY SAHİLDEN

KIYIKÖYE

Dün akşam dalga sesleriyle uyudum ama sabahleyin de yağmur sesiyle uyandım.

Yalıköy'e uzağım. Kafamı çadırdan dışarı uzatsam yağmur var. Hani üstüne yorganı çeker de yağmur damlalarının sesi ile uyursun ya, aynı öyle yaptım ben de. Uyku tulumunun içine iyice girdim. Yağmur sesi ile bir daha uyudum. Yatmaktan yanlarım ağrımaya başladı artık.

Yağmur 14:30 durunca da o saatten sonra yola çıkılmazdı.

Yolda yürürken yağmura yakalansam eyvallah! Ama bile bile de çıkılmaz ki yola.

Yarın sabah erkenden, yağmur olmaz ise Kastro koyuna giderim diye niyetlendim.

Pazar akşamı da Kıyıköy'de kalırım diye planlar yapıyorum..

İnsanlar birbirine mi güvenmiyor, yabancı mı istemiyor bilmiyorum.

Üç muhtar ile konuştum, kimse köyünün içinde bir başkasını, hele de yabancıyı hiç istemiyorlar.

Git, uzaklara git de nereye gidersen git.

Tanrı misafiriyim diyorum, hava yağışlı, kapalı bir yer var mı, diyorum bizde yok diyorlar.

Çok eskilerde kalmış, misafir gelmiş yemek verelim, sıcak bir yeri bırak kapalı yer bile göstermiyorlar.

Birbirimize bu kadar yabancı olmuşuz.

Sebebi de belli zaten. Ötekileştirme ve bizden değilsin düşüncesi.

Bulunduğum yer Yalıköy merkezine uzak, çadırı bırakıp fazla uzaklaşamıyorum da.

İnsanlarımızda güven kalmamış.

Onların bana güvenmediği yerde, ben onlara nasıl güveneyim?

Velhasıl, bir günü daha yağmur sesi ile uyuyarak geçirdim.

Yarın yola çıkarım artık, bir günden fazlası sıkıntı veriyor.

Kumanyam ve suyum var.

Yalıköy çarşıya uğrayayım da sabah çorbasını içeyim dedim.
Lokantaya girdim.
Tavuk suyu çorba yapmış amcam ama beğenmedim.
Tavukları işkembe gibi doğramış küp, küp.
Üşenmiş onları didiklemeye.
Halbuki böyle, ip gibi olmalıydı. Sakallarımın kenarından
aşağıya doğru sarkmalıydı.

Neyse, çorbayı içtim. Telefonun şarjı biraz daha dolsun da
yollarda fotoğraf çekerken bitmesin dedim. Şöyle etrafı bir
gezeyim dedim. Okulun oraya kadar gittim. Yalıköy içinden
akan derenin her tarafı diğer küçük akarsularımızda olduğu gibi
çeşitli çöp, özellikle plastik poşet dolu.
Dolaşacak bir yer de yok ya. Okulun karşında ekmek fırını
gördüm. Bir bakayım neleri varmış diye o tarafa yöneldim.
Simit de varmış. Tadına bakmaz isem aklımda kalırdı. İki simit
alıp az ileride bulunan kahvede çay ile beraber ne güzel olurdu.

Aklımdan geçenler, ayaklarıma yansıdı, beni doğru kahveye
götürdü.
Güzelmış, beğendim... Bol susamlı simiti.
Çay ve simit keyfi bittikten sonra, yola çıktım.
Sıkıntı yoktu. Her şey güzel ve keyifliydi.
Çilingoz tabiat parkında kalmayı düşündüm önce ama mesafe
kısa idi. Yol asfalt olduğu için rahat yürüyordum. Benim
Düldül'ün de en çok sevdiği yol idi.
Istranca ormanlarının içinde, Mayıs ayında, kuş cıvıltıları ile
beraber yürüyorum. Her şey çok güzel ve şahane! Keyif
almamak mümkün değil.
Keyif alınacak bir diğer husus da, her yokuş yukarı çıktıktan
sonra aşağıya iniş kadar keyifli bir şey yok.
Şu ana kadar Düldül'ün bana hiç eziyeti olmadı, hiçbir şeyden
şikâyet etmedi.
Kendisine fazla yük binmiyor, yükün ağırlığı tekerlerde.
“Sen abi beni yeter ki düzgün kullan, ben sana uyarım” diyor.
Bayırdan aşağıya doğru inerken, Çilingoz doğal parkı önümde
tablo gibi masmavi bir renk karşıladı beni.

Yolun ortasına kapı yapmışlar, gelenden, geçenden deli dumrul vergisi alalım diye.

Bir an çekindim ama kimseyi göremeyince daldım içeriye. Her yer paralı olmuş. İşletmecisi olduğunu tahmin ettiğim kişilerden izin alıp da öyle oturdum.

İlk sorduğum kişi de bağırdı uzaktakine,
“Ahmet abiiii, azıcık oturacakmış, otursun mu”
Allah cezanızı versin e mi!
Azıcık dinlenmek için bile izin istedim. Çok kalırsam para isteyecekler, belli.

Zaten çok düşük bütçe ile yapıyorum yürüyüşü.
Sonra yürümeye karar verdim.
Çilingoz dere barajı var. Google haritalarında köprünün yıkılmış olduğunu biliyorum ama teyit amaçlı tekrar sordum.
“Sen geçebilirsin ama o iki tekerli biraz zor” dediler.
Dere akıyormuş, ben geçebilirmişim, ama Düldül için aynı kanaate değillerdi.
Benimki alındı biraz,
“Ben de geçerim lan, nolucak” dediğini duydum.
Haydaaa...
“Elbette!” dedim.
Ben de insan evladıyım, onunla daha çok güzel günlerimiz

olacak.

Onu bırakır mıyım ortalıkta, benim her şeyim o.

Dert ortağım. Kime ne anlaticam dağın tepesinde. Valla bir şey olmasın diye gözümün içi gibi bakıyorum ona.

Bırakır mıyım hiç yarı yolda.

Çilingoz deresine doğru giderken yanımdan jandarma devriye aracı geçiyordu. İşaret ettim durdu.

“Dereden geçilebilir mi?” diye sordum.

“Suyunu kesmişler derenin, su seviyesi çok az, geçebilirsin” dedi görevli.

Benim Düldül’ü gösterdim,

“O da geçebilir” dedi.

Bu konuşmaları elbet duyuyor o da. İçinden kikirdediğini duyar gibi oldum. Manyak yaa...

Köprü vardı, varmış. Yıkılmış. Yıkıntıyı kaldırmamışlar. Sanki tarihi eser.

Yerine yenisini de yapmamışlar.

Derenin kenarına geldim. Ayakkabılarımı çıkardım. Terlikleri giyip, biraz ilerledim. Arabam da, pardon Düldül de geçebilirdi. En büyük engel burayı görüyordum. Yolda rastladığım devriye jandarma da geçebileceğini söylemişlerdi.

Suyu kesmişler, nispeten az akıyordu.

Çok dikkatli bir şekilde kavradım Düldül’ü, taşların üzerinden, devirmeden karşıya geçirdim. Namussuz, çok da nazlı! İki de bir beni tehdit ediyor.

“Valla dikkat et, devrilirsem, oram, buram kırılırsa valla bırakırım seni oracıkta. Hem yükünü taşırsın, hem de beni” diyor.

Ulan oğlum yapma, etme diye içimden yalvarıyorum ona. Yine girdim toprak yola. Ama en kestirme yol da burası.

Çilingozu pas geçtik, Kastro koyuna gidecektim.

Çilingozda başlayan gök gürültüsü,
“Te öbür yandan geçer gider beyaa” dememe kalmadı şıp, şıp
damlalar düşmeye başladı.
Yol kum, bazı yerler ıslanınca olmuş çamur.
Arkamda Düldül yalvarıyor,
“Ne olur beni bırakma!” diye.

Bağlamışım onu kendime, ayrılmamız mümkün değil ama
tekerlekleri çamura battıkça beni de zorluyor. Hele de tepeleri
çıkarken, yoldaki sel suyu yolu iyice berbat etmiş, ızdırap
olmaya başlamıştı. Ama yol da bitmeliydi.
Çıkılacak o tepe. Mecburum. Düldül'ün hatırına.

Yolda arkamdan ww amarok geldi,
“Abi, bu yol nereye gidiyor?” diyor bana. Yağmur da yağıyor
ama.
Elinin körüne gidiyor. Altında araba var, yürü git beyaa.

Ohh, her tepeye çıktığımda mutluluktan uçuyorum, çünkü inişler
çok rahattı.
Tabii, tekerimin ayağına taş değmesin diye uğraşıyorum. Çok
nazlı ya, hemen yan yatıyor. Ama kum çamuruna batsa sıkıntı
yok. Bi şekilde oradan çıkartabiliyordum.

Bilemedim kaç tepe çıktım, yağmurun altında. Ayaklarım ıslandı. Yağmurluk olmasına rağmen içime kadar ıslandım. Hala tepemde dolaşıp duruyor bulutlar.
Ulan, bi çekin gidin beni rahat bırakın.

Bu arada kafamı kaldırdım, bi baktım.
Ailece gezmeye çıkmış bizim domuzcuklar.

Karşıdan karşıya geçiyorlar ama o küçük yavrular yok mu?
Nereye gideceklerini bilmediklerinden, tekrar yola dönüyorlar.
Anaları peşlerinde, neyse beni uzaktan gören anaları, hepsini toparlayıp tekrar ormana daldı.

Kıyıköy’den gelen gençlere yolu sordum,
“Az kaldı abi, iki tepe inip çıkacaksın, Kastro koyuna varırsın”
dediler.

Bu arada benim Döldöl de susamış beraber kana, kana su içtik.
Neyse, artık elim ayağım tutmaz oldu, ayakların gitmiyordu,
ama gidecekti.
Fazla uzatmayayım.

Kastro koyu, milli parkına geldim.

Parkın içine girdim.

Kız arkadaşını kapan zengin cipliler, dolmuşlar içeriye.

Yağmur sesi altında yürüyerek fantezi yapacaklarmış.

Şu Döldöl’ün bilmediği bir şey yok.

Beni arkamdan dürtüyor,

“Yok abi yaa, ne fantezisi” diyor.

“Sus lan!” diyorum, azarlıyorum.

Azarlayınca gururuna dokundu dingilin, hırslandı ve bana
dönerek,

“Adamın altındaki arabaya bak, senin arkandaki arabaya bak”
dedi.

Orada yıkıldım işte.

Çek tabancayı alnımın ortasından domdom kurşunu ile vur bu
kadar içim acımadı.

Neyse, daha fazla kızamadım, haklıydı.

Kampın içine girdim, orada görevli kişiyle konuşuyorum, o bir
şey diyemiyor beni yanında karar verici kişiye götürüyor.

Adamı gördüm, kısa boylu, yuvarlak yüzlü birisi.

“Tanrı misafiriyim, bir gece kalıp gideceğim” dedim.

“Araba parası almayalım, size de para almayalım. Çadır için 41
TL ödemeniz gerekli. Biz de buraya kira veriyoruz, nasıl
çıkartacağız parasını.” dedi.

Ulan bi de benim Döldöl’den de para alacaklarmış.

Ayıp be! Bütün milli parklar olmuş özel park.

“Zaten bende para olsa, yürümem, arabayla gelirim” dedim.

“Abi napalım, biz de kira ödüyoruz” dedi.

Utanmadan bir de 49 yıllığına kiralyorlar. Ben istesem bana kiralamazlar.

Adamlara kızdım,
“Ulan o parayı size vereceğime, Kıyıköy'e giderim be” diyerek yine yollara düştüm.
İki saat sonra hava kararacak. Ya yolda uygun bi yer bulup kalacam, ya da sonuna kadar yürüyecektim.

Kızdım yaa, hem de çok.
Rampa çıkmaya başladım, ama yol asfalt olduğu için, yağmur da yok.
Dinlene dinlene çıkıyorum.
Bu arada yoldan geçen bi arabaya el ettim, Kıyıköy'e kaç kilometre var diye soracaktım. Durmadı gitti, küfürü de yedi.
Başka bi araba durdurdum, adam yolu tarif etti,
“Kestirme yol var” dedi.
Teşekkür edip ayrıldım.
Yola devam ediyorum ama bir taraftan da etrafımda çadır kurabileceğim yer var mı diye bakıyorum.
Hava kararmadan bi şeyler yapmalıydım.

Bu arada benim hayır dualarımı alan, durmayan araba,
“Kusura bakma abi, biz demin durmadık, bir şey mi vardı? şişe mi topluyorsun” dedi.
“Ne şişesi lan!” dedim.
Yanımdaki tatlı bayan,
“Abi, aç mısın?” diye sordu.
Benim kumanya çantanın en altında, üşeniyorum bir yerde durup da çıkarmaya.
“Abi, dürüm yaptırmıştık. Elimı sürmedim, yer misin?” dedi.
“Ver” dedim”
“Yemez miyim?”
Adama hem 41 TL vermedim, hem de akşam yemeği kendi ayağı ile geldi.
Yürüyorum ama aklım dürümde.
Açıp da bakmıyorum, ayıp olmasın diye. Kime ayıp olacaksa!

Yolda karşılaştığım çoban da baraj yolunu tarif etti.
“Baraj kenarında da kalabilirsin” dedi ama geçerken her taraf yamuk yamuk.
Çadır kuracak düz yer yok ki.
Sonunda kestirme yol baraj kenarından geçiyor, bi yere oturup da yemeğimi yerim diye düşünüyorum.
Sanki yürürken yiyemezmişim gibi.
“Hadi lan!” dedim kendi kendime.
“Hem karnın aç, hem de açıp bakmıyorsun, ne var ne yok” diye.
Sonunda açtım, kızın verdiği dürümü.
Yarım ekmek, içi sırf sucuk dolu.
Allah razı olsun, ikiz çocuk versin size dedim içimden.
Karnım doydu, ağzımı sildim.

Arkadaş, hava karardı, ben hala yürüyorum.
Kazandere Barajının kenarından geçip, son rampayı da çıktım.
Sonunda ana yola vasıl oldum.
Yokuş aşağıya, sol taraftan gittiğim için, karşıdan gelen araba oldu mu, yol kenarında bekliyorum. Fosforlu emniyet yeleği, el feneri, kafa lambası. Yol emniyeti tam.

Kör istemiş bi göz, Allah vermiş iki göz. Saat olmuş 22:30. O saatte nerede bulacağım çadır kurma yeri.
Gelen geçen arabaları kontrol ediyorlar.
Kıyıköy Jandarma çevirmede beni yakaladı, fakat güzel bir çadır yeri ayarladı.
Komutanına çok teşekkürler...Yarım saatten fazla yanlarında kaldım. Yürürken anlamıyordum ama. Üşüyorum.
Sağolsunlar, biraz hasbihal ettik, sonra da çadır kuracağım emniyetli bir yere gönderdiler.

36 km, 14 saat. İlk defa mecburen gece de yürüdüm. Yoruldum elbette.
Sabah kalkıp, şöyle bir Kıyıköy’ü dolaşayım dedim. Çadırımı kurduğum yer kamping içi olduğundan emin ellerde. Jandarma komutanı müsaadeli ve de torpilli kalıyorum ne de olsa.
Önce liman bölgesine gittim.

Gerçekten ayaklarımın istediği yere gidiyorum.
Bu arada ağ tamiri yapan insanlar gördüm. Onlarla biraz sohbet edeyim dedim ama arkadaşımın biri bana sarılıp, sarılıp öpmeye başladı.

Beni kendisine kafa dengi buldu, yakın arkadaş olduğumuzu anladı.
“İstanbul’da nolcak be abimm” diye soruyor.
Ona göre İstanbul’a yakın yerden geliyorum ya.
“Her şey çok güzel olacak” dedim.
Bi daa sarıldı, öptü. Öbür elinde de şarap şişesi.
“İçerim içerim kime ne, ben Atatürk’ü kalbimin üstüne kazıdım abicim.”
Şak, bi daha öptü. Kendisi her fırt çekişinden sonra şişeyi bana uzatıyordu.
“Sizler iyi olun, her şey de iyi olacak, merak etmeyin” diyerek yanlarından uzaklaştım.

Kıyıköy'lülerin Atatürk sevgisi, kalplerinde, kollarında, ruhlarından, kafalarının içinde, her yerde, varolun, sağolun...
Gerçekten bir diğeri de pazusunun üstüne çizdirmiş Atatürk resmini.

Bu kadar muhabbet yeterdi.

Allah için kibar arkadaşlardı.

Limandan sonra yokuştan çıktım, limanı biraz da tepeden izledim. Telefonumu iyice şarj ettikten sonra çeşitli açılardan fotoğraflar çektim. Karnım acıktı. Hem öğlen, hem akşamlık olsun diye

İyice akşamüstünü bekledim yemek için.

Lokantaya girdim. Baktım kuru fasulye var, pilav da var.

“Çeeek bir milli” diye bağırasım geldi ama, efendice söyledim tabii.

Yavaş, yavaş çadırımın yanına gitmeliyim. Hiç bu kadar uzun ayrılık yaşamamıştık.

KIYIKÖYDEN

KIŞLACIK KÖYÜNE

Kıyıköy’de, dere kenarında konakladığım yerden yokuş çıkarak poğaçacı, börekçiye vardım.

Güzelce karnımı doyurdum.

Bayram aga, gezgin olduğumu öğrenince, hesapta indirim yaptı, çay parasını almadı. Karşıdaki marketten de sardalye konserve, tavuk nugat aldım. Suyumu da ikmal ettikten sonra Jandarma komutanına teşekkür ziyareti yapıp, ikram ederlerse sabah çayını içtikten sonra yola koyulmalıydım.

Jandarma karakolu yolumun üzerinde olduğu için arabamı dış kapıdaki nöbetçiye emanet edip, komutanı ziyarete gittim.

İki akşam önce yolda karşılaştığım genç jandarmalar vardı. Bana çay ikram ettiler, o sırada komutanları geldi.

“Hani çay ısmarlamadınız mı komutanımıza?” diye sordu.

İkinci çayı da içince yola çıkmak farz oldu.

Gazprom, boru hattı inşaatında çalışan koca koca kamyonlar yola dökülmüşler, çalışıyorlar. Yanımdan geçen, karşıdan gelen! Hepsini göğsümü siper edip yürüdüm.

İçimden de,

“Teker teker gelin lan” diye söyleniyorum.

Karşımdan gelen kamyonlar trafik karışmasın diye, yol dar olduğu için, daha doğrusu beni tehlikeye atmamak için karşımda durdular, yanımdan geçecek yani sağımdan geçecek olan kamyonlara yol verdiler, sonra kendileri devam ettiler.

Koca, koca kamyonlar bayrağıma selam da verdiler.

Ulan bi de toz yapmasalar. Perişan ettiler beni.

İnişli çıkışlı olmayan yol yok ki, her zor çıkışın bir de kolay inişi oluyordu.

Taa, Hamidiye köyü kavşağına kadar kamyoncu arkadaşlarla beraberdim. Toz, toprak içinde yürüdüm. Koca kamyonun çıkardığı toz bulutu da çok oluyordu.

Kavşağa gelince, hemen sağa dönüp yokuş aşağıya yürümeye başladım.

Hamidiye köyünün içinden tertemiz dere akıyor. Dere içindeki balıklar korumaya alınmış. Tutmak, yakalamak yasak.

Derenin üzerinde motorlu bi arkadaşla karşılaştım. O da gezginmiş, yurt dışında gezginlerin katıldığı konserli kamplara katılmış. Bana da söyledi ama, unuttum bile.

Demek ki bana göre değilmiş.

Köprüyü geçtikten sonra solda çeşme var. Sularımı tazeledim. Güneşin altında ısınıyor elbette, hamam suyu tabiri de buradan geliyor.

İçme suyu mu taşıyacağım, hamam suyu mu? Onun kararını ileride veririm.

Hamidiye’de kimse kalmamış, üç beş ihtiyar kendi yiyeceklerini ekip biçiyorlar, hayatlarını idame ettirmeye çalışıyorlar. Köyün içinden geçip dik bir yokuş tırmandım. Napayım, dinlene, dinlene çıkıyorum. Öğleni geçiyor vakit. Güneş tepemde. Her çıkışın bir inişi vardır diye hayal ediyorum. Gölge yerlerde iki nefes dinlenip tekrar yola devam ediyorum.

Azimle Kışlacık köyüne geldim. Muhtarı sordum. Vize’ye pazara gitmiş. Köy ile Vize arasındaki mesafe 34 kilometreymiş. Köylüler iyi karşıladılar. Çay ısmarladılar. Misafirhaneleri varmış. Muhtar gelsin bakalım, bi konuşalım. Köftecileri de varmış, ohh bu akşam köftemizi yeriz diye hayal kurarken, aaa konservem var ya. Neyse o köfteci sabaha kadar açılmış normalde. Ramazan diye kapalıymış Her yol, pardon her türlü içki de varmış. Hayvancılık ve tarımla uğraşıyorlar, süt paralarını doğru yatırım olarak rakıya yatırıyorlarmış. O da süt, bu da süt. Neyse, muhtar geldi Vize’den. Biraz sohbet ettik. Bana kalacağım yeri göstermek için köy korucusunu görevlendirdi. Köy meyhanesinin üst katında birkaç bölümlü yer. Tuvalet var, banyo var, kalacağım oda ve başka odalar var.

Şimdi not vereyim bunlara. Tuvalet, var olduğu için 1 Banyo, o da elektrikli var olduğu için 1 Yatak, yerler halı kaplı ama ayak izleri duruyor, duvarlarda sivrisinek izleri, adam yeni külot giymiş, etiketini duvara yapıştırmış, iki adet sandalye, ayakları oynuyor. Yatak var ortası çukur.

Allahtan hiçbirini kullanmıyorum. Yatağın üstüne önce çadırımın altına serdiğim kalın kumaşı serdim. Üstüne benim matı, uyku tulumumu ve şişme yastığım ile yastık örtüsü olarak kullandığım fiber havlumu.

Hastalık kapmamak mümkün değil ama zamanla galiba bağışıklık sistemim de güçleniyor.

Sıcak suyu görünce bi duş alayım dedim. Banyoya girdim, hortumun ucundaki telefon yok, telefon olsa takacak yer yok.

Havalandırma camı kırık, içeri soğuk giriyor.

Çare yok, suyu bulmuşum bir kere. Öyle ya da böyle o duşu alacam.

Duşu aldım, hızlı, hızlı odaya geçtim. Benim tüpü yaktım, odanın havası kırılsın azıcık diye, şimdi yemek yapma zamanı. Tezgah falan yok ki, yiyeceklerimi bir yere koyayım, oradan alıp yıkayayım, sonra da afiyetle yiyeyim.

Kıyıköy marketten aldıklarımın hepsini pişirme kabıma koydum, şöyle bir iki çevirip ısındı gibi olunca da yedim. Bu saatten sonra kahveye çıkıp da lak, lak edilmezdi.

Zaten deli gözüyle bakıyorlar bana.

KIŞLACIK KÖYÜNDEN

SİVRİLER KÖYÜNE

Konaklayacağım köye vardım.

15 km tırmanma, kalan 6 km yokuş aşağıya, toplam 21 km.

Buraları çok soğuk ve yağışlı!

Köye girişi saat 16:00 civarında yaptım.

Muhtar köy dışında toplantıya gitmiş.

O sırada köylülerle sohbete devam ettik. Hep aynı,

“Niye yürüyorsun?”

Bir sürü başka metotlar öneriyorlar.

Bu arada havanın yağışlı ve soğuk olduğundan düğün salonunda kalabileceğimi söylediler.

Muhtar Dursun’u bekledim, Bu arada muhtar geldi, imamın evinin alt katında yer olduğunu orasının daha uygun olacağını söyledi.

Köylünün tamamı Kastamonu’lu. Elli, altmış yıl önce buraya göç etmişler, çoğalmışlar.

Bir arkadaşla kalacağım yeri görmek istedim, gittik baktık.

Köyün imamı bahçede çalışıyor. Yanımdaki arkadaş

“Bu arkadaş bu akşam burada kalacak” dedi. İmam efendi,

“Müsait değiliz” dedi.

Ulan salak, ben senle yatmayacağım ki.

Manyak herif...

Tüyü tam çıkmamış, tam bademlik herif. Kaymak gibi, bi de mevlit okuturdum ona.

Yanık sesiyle. Tam gazele girerken ben de rakımı içerdim.

Kızdım ama, sinirlendim. Bahçede çalışıyormuş da müsait değilmiş.

Ben seni mi gözetleyeceğim.

Neyse oradan döndük düğün salonuna.

Onun da kapısı kilitli.

Yoksa eşyalarımı bırakıp, karnımı doyurup, kahveye gelecektim.

Saat 22:00 oldu, dört saattir muhtarı bekliyorum sandalye tepesinde.

Üşüyorum, titremeye başlıyorum. Kısa kısa nöbetler gelip geçiyor.

Bi ara telefonla ulaştık kendisine ama, eve gidip uzanmış.

Dinleniyormuş. Tabii o mülki amir, ben ise yoldan geçen bi deli.

Deliler her zaman kendilerini akıllı zanneden delileri beklermiş.

Bizim için hiç olmazsa kesin teşhis konulmuş.

Ne yaptığımız, ne yapacağımız belli.

Ya henüz teşhisi konulmamış delilere ne demeli.

Biliyor anahtar kimsede yok, bir tek onda var.

Neyse, muhtar Dursun geç de olsa geldi. Özür diledi.

Biraz köyden bahsettik, insanların geçim kaynaklarından konuştuk.

Orman işiyle meşguller. Bir kısmı da emekli, baba topraklarına dönmüşler.

Köyün %70 Kastamonu'luymuş.

Köyde sağlık ocağı yok ama haftanın belirli günlerinde doktor geliyormuş köye, o da ilaç yazıp gidiyormuş.

Bu sefer de ilaçları almak için kasabaya gitmek zorunda kalıyorlar elbette.

Zor hayat. Her ne kadar görüldüğü gibi, kuş sesleri içinde cıvıl, cıvıl olsa da birtakım sıkıntıları var elbette. Her güzellik bir arada olmuyor.

Hah, muhtar yeğenlerini yanına çağırdı, düğün salonundaki gelin odasında kalabileceğimi söyledi. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu, karnımın açlığı dahil.

Gece soğuk olur sana bir de battaniye gönderelim diye yeğenlerine talimat verdi.

Düğün salonuna geldim. Tertemiz oda. Yerde halı serili.

Ben arabamı açıp yerleşene kadar gençler beni bıraktıktan sonra çabucak geldiler.

Biri ekmek ve yemek getirmiş, diğeri battaniye.

Sivriler köyü düğün salonu. Toplantı yeri, iftar yeri v.s çok maksatlı yapılmış güzel bir yer. “Yemek de verin” dedi muhtar. Teşekkürler misafirperverlikleri için

Belki de olması gerekeni yapıyorlar. Ama bunları göremediğim için beni şaşırtıyor normal hareketler bile. Gece yağmur yağdı ama etkilenmedim tabii.

Sabah olunca toparlandım, arabamı hazırladım. Bana kestirme yol tarif ediyorlar İğneada için ama zor iş.

Ben Demirköy'e uğramak zorundayım.

Çünkü çocukluk arkadaşım, sınıf arkadaşım önceden Demirköy'de olan amcaoğlu ile irtibata geçmiş bile benimle ilgilenmesi için.

SİVRİLER KÖYÜNDEN

DEMİRKÖYE

Düğün salonu biraz köyün batısında, dışında gibiydi. Yola çıkmam için köyün ortasından boylu boyuna geçecektim. Sivrilere köyünde kahve açık ama çay yok. Çünkü ramazan. Yazılı olmayan bir yasak uyguluyorlar kendi aralarında. Toplumsal kural. Sabah köyün iki bakkalı var, dün benimle sohbet eden bakkala teşekkür etmek için uğradım. Genç bir arkadaş vardı. Meğer oğluymuş. “Babana selam söyle” dedim. Ayrılıp, kahvenin oraya geldim. Biraz da kahvedeki işsiz, güçsüzlere takıldım. Meraklı sorularına cevaplar verdim. Ondan sonra da yallah yola.

Dün bir de beni imamın yanına götürüp, kesin orada kalabilirsin diyen ve mahcup olan adamı da bahçesinde gördüm. Selamlaşıp vedalaştık.

Yolun ilk kilometreleri yokuş aşağıya, çok rahat, lay, lay lom iniyorum. Köşeyi döndükten sonra anasını satayım, o ne lan! Dimdik yokuş.

Ben oflayıp, puflarken sabah dükkanda gördüğüm genç arkadaş traktör ile arkamdan haldır, huldur geliyor.

“Abi, nereye?” diye sordu.

“Demirköy’e” dedim.

Ben de o tarafa gidiyorum. Atla arka tarafa götüreyim seni” dedi.

“Yol bundan sonra hep inişli, çıkışlı, çok yorulursun” dedi.

“İyi barı” dedim. Traktörün arkasında yük taşımak için sepet gibi bir yer var. İndirdi onu yere kadar. Afgan yardımcısı varmış.

“Tut yavrum şunun ucundan” dedim, yerleştirdik benim Döldül’ü.

Asfalt çukurlu falan olduğu için, genç kardeşime, şunu

bağlayalım bir şey olursa bari da ana parça elimizde kalsın.
Deli dana bağlar gibi bağladık arabayı ama ben yine elimle de

tutuyorum.

Sonra

“Biraz yavaş gidelim, çok hopluyor, yoldan toplamayalım oğlanı” dedim.

Bu sefer daha dikkatli ve yavaş gitmeye başladı. Geldik.

Sivriler, Demirköy arasında yürürken orman kesim işi yapıyorlarmış.

Selamlaştık, kesim işi yapanlar da akrabasıymış zaten.

“Neye göre kesiyorsunuz bunları?” dedim.

Kesilecek ağaçların hepsi işaretlenmiş. Köküne doğru, yere yakın yerlerden balta ile tırtıklamışlar, ağaç kabuğu yoksa, beyazı çıkmışsa o ağaç kesilecek demektir.

Bu arada o genç arkadaşın ismini öğrendim.

Zafer Saydut.

Bana da en sonunda traktör ile üç tekerlek üzerinde yani aynı yönde iki tur dönerek gösteri yaptı.

Yolda çok güzel ve kibar bir köpeğe rastladım. Yanıma geldi, sırnaşıyor.

Orman işçilerinin yanında dura, dura, kemik kapıp gezeceğine, ağaç kabuğu kapıp geziyor. “Ver ağzındakini” diyorum.

“Vermem” diyor.

Bu arada amcaoğlu aradı.

“Geldin mi abi?” diye soruyor.

Arkadaşımın amcaoğlu, benim de amcaoğlu sayılır.

“He, geldim” dedim.

Meydandaki kahvede oturuyorum. Dakika geçmeden geldi.

Tanıştık, sohbet ettik.

“Sonra hadi gidiyoruz” dedi.

“Arılar iki oğul verdi, birini aldım, diğerini de senin için beklettim” dedi.

“Diğeri biraz yüksekte, onu da sonra alıcam” dedi.

“Seni daha fazla bekletmemek için geldim. Hadi senin Döldül’ü arabaya koyalım da gidelim” dedi.

Allahtan arabası büyük de, benim oğlan itiraz etmeden girdi içeriye.

Emekli öğretmen, boş vakitlerini değerlendirmek için arıcılık yapmaya başlamış.

Beni doğrudan kovanların yanına götürdü.

Bende hayvan sevgisi olduğundan gittim arıların yanına, onları kedi yavrusu sever gibi sevmeye kalktım.

Avucuma koydum şekerli suyu, gelin için diyorum.

Amcaoğlu beni ilk gördüğünde deli olduğumu anlamıştı zaten, bu sefer de tescillendi.

Arı sevme merakım yüzünden.

“Hadi bırak, bırak, eve götürüyim seni” dedi.

“Sokacaklar şimdi her tarafını davul gibi şişecen” dedi.

Eve geldik, açtık sürgülü kapıyı. Düldül’ü arabadan indirdik. Dışarısı serin olduğundan amcaoğlu bir kütük attı kuzineye. Ohh mis gibi oldu içerisi.

“Ben şimdi gidiyorum, akşama biraz geç gelebilirim. Pınarhisar’da bi işim var” dedi.

“Ev senin, istediğin gibi yat, dinlen” dedi ve gitti.

İyi o zaman, ev benimse, hemen banyoya daldım.

Ter yüzünden kokmaya başlayan ti-şortlarımı da yıkadım.

Astım dışarıya, ipin bi ucu benim arabada, diğer ucu ceviz ağacında.

Çok maksatlı yürüyüş arabası canım!

İster çamaşır kurut, ister yük taşı.

Bahçe dediğim yer kocaman cevizlik. Yılların emeği var tabii.

Kocaman ağaç olmuşlar.

Çamaşırları astım ama kurumak bilmiyorlar, hava kapalı ve

nemli. Yağmur yağdım, yağacak bulutlar bekliyor havada.

Banyoyu temizledim, oturdum bizim amcaoğlu geldi.

“Hani geç gelecektin?” dedim.

Konuşacağı kişi sonra gel demiş. Neyse, evde her türlü imkân var ama geç oldu diye,

“Hadi yemeğe gidelim” dedi.

Dışarıya çıktık. Yarın aynı zamanda yürüyeceğim rota

üzerindeyiz. Anaaa, hem dik, hem de uzun yol. Yarın mecburen bu yokuşu çıkacağım.

Ramazan ayında olduğumuz için iftarı yaptık, eve döndük, sobayı ateşledik, odun yandı ve içerisi iyice ısınınca da mayıştık. Evin salonu ile, yatak odaları ve mutfak banyo yarım dubleks gibi üst katta.

Ama normal şekilde ayağını uzatıp da yani adım atsan çıkamazsın.

Amcaoğlu benim, laz olduğu için oraya bir tane kocaman kütük koymuş.

Onun üstüne basıp yarım kat çıkıyorsun. Azıcık yan bassan var ya gitti.

Ya kafanı kırarsın, ya kışını.

Dikkat edeceksin inip çıkarken.

Ertesi sabah uyandım. Amcaoğlu da kalkmış. Çantamı hazırladım.

Kıyamadı bana. İğneadaya giderken Demir köydeki 3 kilometrelik yokuşu çıkıp da yorulmayayım diye arabası ile beni ve Döldül'ü tepeye kadar çıkardı.

“Dur ben sana yardım edeyim” dedi.

Döldül kış, kış gülüyor. Onu fazla yormayacağım diye seviniyor garibim.

Biz şimdi bunu parça, parça koyalım dedim, ben buna ne yapacağımı bilirim dedim. Amcaoğlunun yanında gözünü korkuttum.

DEMİRKÖYDEN

İĞNEADAYA

Ondan sonra ben bayır aşağıya koyverip gideceğimi zannederken haydaa, bir rampa, bir rampa ama, ben galiba kilo verdim.

Acayip ter, her taraftan akıyor.

Yani, bir spor salonunda, gel terle de zayıfla azıcık deseler, kıcımlı kıpırdatmam.

Ama, o bayırlar, rampalar mecburen çıkılıyor.

İğneada'da misafirhane varmış diye duydum, Jandarmanın.

Benim geçen yıl çektiğimiz kısa videoyu Karakol Komutanına gönderdim.

İşte ben buyum, bu işi yapıyorum anlamında.

Rampa aşağı gidiyorum, benim Çingene havaları çalıyor, klarnetçi klarneti fena üflüyor.

Ben de coştukça hızlanıp gidiyorum.

O sırada yanımda Jandarma arabası durdu.

Hal hatır soracak herhalde dedim,

Jandarma komutanına yürüyüş videomu göndermiştim.

Yaptığım işi daha basit anlatmamın yolu yoktu.

Gönderdiğim videodan tanıdılar beni, belki de kalacağım yeri söyleyecek diye düşündüm.

Aksilik bu ya, tam o sırada gök gürültüsü ile beraber sağanak yağmur boşaldı.

Arabaya davet ettiler beni.

Boşuna ıslanmanın anlamı yoktu. Bindik arabaya hep beraber.

Hava açtı. İneyim de yürümeye devam edeyim demenin de anlamı yoktu.

Nasıl yapcanız, nerde kalcanız derken, misafirhanenin tadilatı olduğunu söyledi.

Beni getirdi Mert gölü çadır alanına bıraktı.

Emniyetli dedi, bir şey olmaz dedi. İki gün kalıp dinlenecektim çünkü.

Ben de hemen çadırı kurdum, eşyaları içine attım, sahile ve

çarşıya gittim. Çarşı dediğimiz yer de üç beş dükkan var. Kışlık nüfus 2000, yazlık nüfus 70000 kişi imiş.

Bir arkadaşım,
“Belediye Başkanına selam söyle” dedi.
Gittim, selam söylemek için. Çok meşgulmuş. Not bıraktım,
selam getirdim diye, telefon numaramı da yazdım. Belki arar
diye. Selam getirdim ya,
Bi de dedim ki, çadırda kalıyorum diye yerimi de belirttim.

Belediyenin yanında 5 yıldızlı otel var.
O otelde kalan adam ile çadırda kalan adam bir mi. Sekreter
beni gördü hırpani, yazdığım notu belki de vermedi. Serseri
adam gelmiş benim başkanına selam söyleyecekmiş.
Hıh ! Demiştir.

Alışveriş yaptım, çadırın başına gidip yemek yaptım. Az ileride
üç araba var. Meğer yaşlılar orada içki içiyorlarmış.
Her şey o kadar hızlı oluyor ki, kendi hızıma kendim
yetişemiyorum.

Hah, o içki içenlerden biri Erol, işsiz, köpeği var diye işten
çıkarmışlar.
Halbuki arabasının bagajında iki plastik tıbbi kullanımlı etil
alkol var.
“Soda ile votka yaptım” diyor.

İki nefes arası içki içiyor. Ertesi gün bu bana geldi.
“Dün akşam sizinle tanışacaktım ama alkolluyduk. Merhaba, nasılsınız ?” dedi.
İlk sözü
“içki, alır mıydınız ?”
Haydaa!!!
“Yok kullanmıyorum” dedim. Neyse, o gün boş günüm, Alışveriş yapıcım, Limanköy’e gidip gelicem” dedim.
“Ben de oraya gidecem, orada tekne de kalıyorum” dedi.
Tamam dedik, bindik arabasına gittik. Bir tur da yolun sonuna kadar yürüdük.
“Benim alışveriş yapmam lazım” dedim.
Döndük, ne yapacağımı sordu.
“Sen beni merkezde bırak, belli olmaz” dedim.
Neyse alışverişimi bitirdim, çadıra döndüm.
Yemeğini yedim, erkenden tumba yatak.

Ertesi sabah İğneada, orman işletmesi arasında devamlı yokuş olan yolum var. Yanımdan vızır, vızır sosyete arabaları geçiyor. Benim arabaya hıh diyerek küçümseyerek baktıklarını görüyorum.
Ben arabamı çekerek götürebiliyorum, kışınız yiyorsa siz de çekerek götürün.

İĞNEADADAN

BOZTAŞ'A

Beni gören Mercedes çift kabin pikap, yanı başımda durdu.
Hadi ben Mercedes arabaya bindim ama benim Düldül hiç
binmedi.

Şoför arkadaş kafasını camdan uzattı,

“Gelicen mi, yürüyecen mi?” dedi.

Önümde dik yokuş aklıma gelince,

“Binecem” dedim.

Hep beraber bindik. Beni Hamdibey köyü sapağına kadar
götürünce, kalanını da ben yürüyeyim bari dedim.

Gerçekte, toplam 26 km yol yürüdüm yine.

Arabaya bindim ama beni sadece bir gün ileriye attı varışımı. O
bir günü de bir şekilde avantaj olarak kullanabilirdim.

Madem mola vereceğim yeri geçtim, akşama kadar vaktim de
var, yürümeye devam.

Boztaş köyüne doğru, yürü babam yürü.

Köy insanları sıcakkanlı karşıladılar. Birisi kahvede hemen
yanıma çöktü, sohbete başladı.

Su bile ısmarladı.

1912 Selanik göçmenleri olarak gelmişler köye.

Çanakkale harbinde giden 70 kişiden 2 kişi dönmüş. Köyün
orijinali Bulgar köyü imiş.

Telefonumu şarja takıp, çadırı kurmaya gittim.

Çadır işi bitince tekrar kahveye döndüm.

Sivriler köyünde rastladığım tatlıcı Ahmet buraya da gelmiş.

Beni tanımaması imkânsız tabii, selamını verdi. Kahveye
yerleşmiş.

Yabancı olunca herkesin dikkati üzerimde oluyor tabii.

Akşam vakti kahveye gidince,
“O kadar yürüyön ama göbek aynı” dedi masasına oturduğum
kişi.
“Sen kendine bak ağa” dedim.
“Senin göbeğinin üstüne çocuk oturur beyaa. Deehh der,
bıyıklarını da yular niyetine tutar.” dedim
Köyün dışında olduğum için yine de çadırın içinde tedirgin
uyudum.
Sabah yine erkenden toparlandım.

BOZTAŞ KÖYÜNDEN

DUPNİSA MAĞARASINA

Çok zorlu çıkışlardan sonra Sarpdere köyüne geldim. Kimse yok ortalıkta, gittim kahvede oturup dinlendim. Sineklerle kavgaya ettim.

Kahveci oruç tutuyor, ben de kahveyi bekliyorum. Kimse olmayınca sineklerle kavga ediyorum

İnsanoğlu kuş misali, dün sabah İğneada'dan başlayan yürüyüş şu an Sarpdere köyünde dinlenmedeyim.

Dupnisa mağaralarını görmek istiyorum.

Dün, Türk Telekom değil de Bulgar Telekom çekiyordu. Onun için kimseyle iletişim kurulamadı.

Sarpdereden, Dupnisa'ya gitmek için bu kadar yokuş tırmanacağımı bilseydim gitmezdim.

Diyorum ama, iyiki de gitmişim.

Telefonun şarjı bitti. Orada elektrik yok. Benim güneş panelim imdada yetişti. Yoksa ertesi gün fotoğraf çekemezdim.

Dünya harikası bir yer. Kamp kuracağım yeri arkadaşlardan sorup öğrendim. Güzel bir yer. Akşam olunca herkes gitmiş. Ben zorunlu nöbetçi, Dupnisa mağarasını bekledim. Çadırın dışına çıkmadan bekledim.

İnsan ürküyor be. O bez çadırın içinde gecenin bir yarısında hum, hum sesler duydum. Muhtemelen domuzlar çadırın etrafındaydı.

Nereden geldilerse köpekler havlayınca, sesler kesildi.

Sabah kalkıp, ortalığı topladım. Akşamdan ayırdığım şarj ile fotoğraf çekecektim.

Arabayı toplayıp bağladım. Mağara girişinin oraya gittim. Bu sırada mağarada görevli olanlar beni çağırdılar, “Hadi biz temizlik yapıcız, istersen sen de gel” dediler. Gelmez miyim?

Tuvaleti ziyaret ettim.

Hoop mağaraya.

İlk bölüm sulu yer, yani mağara içinden dere geçiyor. Enteresan, bana çok değişik geldi.

Milyonlarca yılda oluşan bir yeri gezmek, hem de yalnız.

İçim ürpererek geziyorum.

Adamlar,

“Biz temizleyerek gidecez abi, sen bizi bulursun” dediler ama ortada kimse yok.

İki kez seslenecek oldum, yarasaları uyandırmayayım diye bir şey demedim.

Meğer yarasalar biraz sonra insanlar gelecek, onlar gelmeden bari biz gidelim demişler. Mağaranın içlerine gitmişler.

Mağaranın sulu kısmı bitti. Merdivenlerden çıkarak üst katlara geldim.

Temizlik görevlilerini hala yakalayamadım.

Aman, aman... Burası daha farklı ve daha güzel.
Resmen görsel şölen var burada.
Cep telefonum ile fotoğraf çeke çeke gidiyorum.
Bir de beleş girdim ya. Yalnızım adamlara mahcup olmayayım
dedim ama mahcup olacak bir şey yok ki.
Ama gerçekten harika bir yer. İyi ki gelmişim dediğim yerlerden
bir tanesi de burası.
Onları çıkışta turnikeyi tamir ederken yakaladım.
“Nerde kaldın be abi?” dediler.
“Tuvalete gittim. Anca gelebildim” dedim.
Bir çuval peçete, plastik su şişesi toplamışlar.
Ulan tut elinde şunu be, tut iki dakika, çıkınca çöpe at.
Istranca dağları da öyle. En olmadık yerde, buraya insan
giremez dediğim yerlerde plastik su petleri gördüm.
İnsanlarımıza, taa çocukluktan itibaren temizlik eğitimi
verilmeli, evini temiz tutan, dışarısını da temiz tutabilmeli.
Sadece camide kuran eğitimi vermekle olmaz. Dört yaşındaki
çocuğa arapça öğreteceğine, memleketini nasıl temiz tutarsın,
onu öğret.
Anlamadığı dilde çocukların beyinleri yıkanmamalı.
Önce anlayabildiği dilde eğitimini alsın, sonra isterse ne yaparsa
yapsın.

Neyse, Dupnisa mağarası gezisi de bitti.
Planlanan konaklama yeri Armutveren köyü.

DUPNİSA MAĞARASINDAN
ŞÜKRÜPAŞA KÖYÜNE

Dün bayırı çıkarken zorlandım ama bugün çok rahat iniyorum.
Sarpderenin içine girmeden, kıyıcığında sola dönüp yola devam
ettim.

Yol güzel, beni ve Düldül'ü rahatsız edecek herhangi bir şey
yok.

Armutveren köyünün eski adı Paspala imiş. Zaten köyün girişine
de böyle bir ağaç tabela yazmışlar.

“Paspala”

Asıl yol ilerideymiş gibi gözüксе de gps'i tekrar kontrol ettim.
Evet, sağa dönmek gerekiyormuş.

Rüzgar şiddetlenmiş. Köyün girişindeki kaynak suyu buz gibi
akıyor.

Hem biraz dinlendim, hem de sularımı tazeleyip kana kana
içtim.

Caminin minaresi gözüküyor.

Bütün köylerde toplanma alanı ve kahveler camilere çok yakın.

Neredeyse dip dibe.

İhtiyarlar namazdan çıktıktan sonra, eve gidip gelene kadar öbür
namaz vakti geliyor.

Ne yapsınlar yani. köyün dışına mı kahve yapsınlar.

Sokaklarda kimseler yok.

Köydeki hayat belirtisi sadece bana havlayan köpekler.

Bu köyde kimse kalmamış.

Hayvancılık yapıyorlarmış ama kahveye gittim, iki ihtiyar.

Kahveci diyor ki,

“Biri 95 yaşında, diğeri 85 yaşında, ikisi de çişini tutamıyor. Ben
de 70 yaşındayım”

Hayalet gibi olmuş köy. Hayat belirtisi sadece bana havlayan
birkaç köpekten ibaret.

Eski adı Paspala, yeni adı Armutveren köyü.

Durum böyle olunca ben de yürü babam yürü diye yürümeye devam ettim.

İlk önce döndüğüm sapağa doğru gittim. Yola devam ettim.

Baktım sınır birliği var.

Küçük bir askeri birlik. Kapıdaki askerler de görmemiş ki benim gibi adamı.

“Komutan içerdeyse bi ziyaret edeyim, çayını içeyim” diye haber gönderdim.

Nöbetçi asker aradı, içeriye haber verdi. Komutanları asteğmenmiş.

Epey bir zaman kapı önünde bekledim. Sonunda beklenen haber geldi.

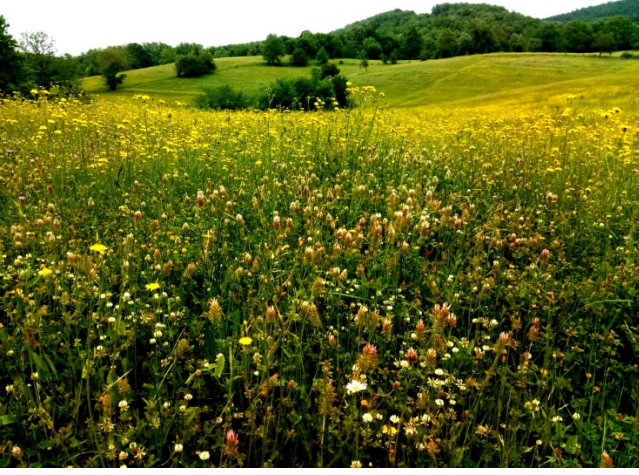
Müsait değilmiş beyzadem. Olur tabi, olabilir. Kurt kocayınca köpeklere maskara olmuş.

O hesap.

Yola devam ettim. Kafamın içi allak bullak! Ulan biz uzaktan misafir geldi dedikleri zaman gider kendimiz bakardık. Kimmiş bu adam diye.

Bayağı bir gittim. Baktım gps’e, gidiyorum ama benim yolum değil.

Hayda, gerisin geriye döndüm bu sefer de. Birliğin önünden de söylene söylene geçtim.

Geldim yine köpeklerini benim uyandırdığım Armutveren (Paspala) köyüne.

Aynı yerden üç kere geçince şangır şungur diye, millet de huylanıyor.

Köyün içinden bir kez daha geçerek bayır yukarı oflaya, puflaya çıkmaya başladım. Dupnisa'dan Sarpdere'ye, Sarpdere'den Armutveren'e. Armutveren'den Şükrüpaşa'ya gideceğim.

Zaten Armutveren'de ufak bi yoklama çektim kahveciden, muhtar köyde değil, ne zaman geleceği belli değilmiş. Zaten köyde kalacak yer yok. köy girişinde bir yer söylediler.

Askeriyenin oraya gitmemin sebebi de, yolun karşısına çadır kurabilir miyim diyecektim.

Dingil asteğmen ortaya çıkmayınca yokuşlar, yokuşlar çıkmaya devam.

Ama inişler çok tatlı. Düldüle yaslanıyorum. Arkamdan tatlı, tatlı ittiriyor beni.

Zor da olsa yüksekte olan Şükrüpaşa köyüne çıktım. Son yokuşu da oflayarak bitirdikten sonra, camiinin oraya vardım.

Düldül'ü park ettim. İki yağ tenekesinin üstündeki kalasa oturdum.

Kimse kaldıramazdı beni artık, yorulmuştum.

Oturduğum yerin karşısında evi olan Süleyman amca beni görünce yanıma geldi.
Karşılıklı hal hatır sorduktan sonra eskileri anlattı.
Bir ara ben muhtarı sordum, kardeşiymiş.

Bulgar sınırına çok yakın köy, göç yolu üzerinde. Aynı zamanda kaçak göç yolu üzerinde. Baştan çok yardım etmişler ama bakmışlar ardı arkası kesilmiyor.
Anlatıyor, bir keresinde çoluk çocuk gelmişler, sınırı geçmek için hareket etmeden önce, kadınlar makyaj yapmışlar. Kadın, her yerde aynı demek ki!
Hangi birine ekmek, yemek yetiştirecekler. Vazgeçmişler. Gördüklerini muhtar vasıtasıyla jandarmaya bildiriyorlar. Zaten Bulgar sınıra tel çektiğinden dolayı bayağı azalmış kaçak göçmenler.

Anlatıyor, sohbeti tatlı Süleyman amca.
Gençliğinde bizim sınır devriyelerinden çok çekmiş. Elleri patlayana kadar dövmüşler, avuç içlerinde hala izleri var. Köyün hemen alt yanından dere geçiyor, o dere sınır. Derenin o tarafına hayvan otlatmaya izin kağıdı ile geçiyorlarmış. Kalacağım yeri tarif etti, sağ olsunlar yardımcı oldu. “Sen kahvenin oraya git, orada çadır kurma yeri var” dedi. İyi bari dedim.
Biraz daha yürüdüm geldim kahvenin oraya. Birkaç müşteri var, selam verdim oturdum yanlarına. Aynı güler yüzle karşıladılar, meraklarını gidermeye çalıştım.
Birçok soru sordular ama bu deli misin yaftası galiba üzerime yapışacak.
Çadır kurma yerine geldim, insancıklarla sohbet ettik.

Bu arada çadırı kurarken, ihtiyar birisi geldi. Esra Erol'u seyretmiş, bu millette ahlak kalmadı diye başladı anlatmaya. Eh bende saygıdan dolayı işi gücü bıraktım onu dinliyorum. Bu sefer döndü altı çocuğunu nasıl yetiştirdiğine geldi sıra. O da bitti, dün akşam çocukları almış, Çorlu'ya iftara götürmüşler, sonra da köye getirmişler.

“Amca bana müsaade! Sende hikaye çok, bende de çok. Ama şimdi de iş çok. Evimi barkımı kurayım, akşam oturmasına gel sen. Yan taraftan çay da söyleriz” dedim, başımdan savdım.

Bu akşam kahvede sıcak su var nasıl olsa, hazır makarna yaparım dedim, içine de biraz beyaz peynir. Makarna yetmez, Çatalca’dan aldığım ekmekten de doğrarım, karnım doyar nasıl olsa. Meraklı köylüler de birbirine soruyor,
“Ne yiyor bu?” diye.

Evden yemek getirdiniz de yemedik mi sanki.

Hava kararmadan önce yemeğimi yedim, benim yemek faslı bitince de muhtar geldi. Süleyman amcanın kardeşi, Faik.

Faik muhtar oylar eşit çıkınca, kurada kazanmış.

İyi valla, yer gösterdiklerine şükreder oldum, yaşadıklarımın sonra.

Biraz önce de 5 Afgan genci gördüm, üstlerindeki giysilerinden başka hiçbir şeyleri yok, Dereköy'e gitmeye çalışıyorlar.

Kahveden yiyecek olarak bisküvi aldılar yola devam ettiler.

Nerde kalırlar, ne yaparlar, her taraf orman da benim çadırım var bu çocukların hiçbir şeyleri yok.

18-25 yaş arasındalar. Eskiden köylüler Dereköy'e kendi arabaları ile taşırlarmış bunları, insanlık olsun diye ama şimdilerde onlar da bıkmış.

Köylüler artık kendi arabaları ile götürmüyorlarmış.

Millet, başıboş dolanıyor köylerde.

Jandarma işi bırakmamış. Muhtar gördüğü beş genci Jandarmaya bildirmiş. Hava karardıktan sonra jandarma da yabancı avına çıkmış.

Ama nerede bulacaklar gece karanlığında beş kişiyi. Onlar bir yere girmişlerdir.

Sonraki köylerde de sordum ama kimse görmemiş.

ŞÜKRÜPAŞA KÖYÜNDEN

DEREKÖYE

Şükrüpaşa - Dereköy arası 19 km yolu uzun mola vermeden 6 saat 15 dakikada tamamladım. Önce köfteci ile tanıştım.

Sonra çay olan kahveye geldim. Genç kardeşimiz Brezilya macerasından yeni dönmüş.

Üstelik tek gidip iki kişi gelmiş.

Gönül bu, sevmiş genç kıızı. Aşçılık yapıyormuş memleketinde.

Bu yaz düğünlerini yapıp balayına Brezilya'ya gideceklermiş.

Tebrikler...

Yine nerede kalalım derken kahveci abimiz, burada kal dedi. Bir diğeri de onu doğrularcasına, geceleri çok ayaz yapıyor, burada kalırsan iyi olur dedi.

Bu kadar ısrara dayanmak mümkün değil.

Sandalyeleri birleştirip, üzerine matı koyacağım.

“Ben sabahleyin, altı, altı buçukta açıyorum kahveyi” dedi kahveci.

Ben de zaten o saatlerde kalkıyorum.

Neyse uzun süre internete de giremeyeceğim.

Bakkaldan, yumurta aldım. Kahveci,
“Sabahleyin kimse gelmeden haşlarız” dedi.
Her sabah iki adet haşlanmış yumurta, 3-4 kuru kayısı benim
kahvaltım oluyor.

Off of !

Altı saat daha sandalye tepesinde bekleyeceğim. Kahve saat
24:00'da kapanıyormuş.

Şerif Kolay, Brezilya'nın milli damadı. Muhtar, dayısı
oluyormuş, benim için çok uğraştı sağ olsun.

“Hava kararmadan çadırı kurayım” dedim.

Birkaç kişi ile görüştü, neyse orman idaresinin bahçesinde bir
yer buldu benim için.

“Abi, istersen banyo da yapabilirsin” dedi.

Cami tuvaletinde bir yeri banyo olarak ayırmışlar, su gelmiyor,
niye gelmiyor derken sabah farkına vardım, fişi takmamışsınız ki
biz dün akşam.

Sabah banyo yaparım, dedim. Gece vakti üşütmeyeyim diye.

Akşam vakti, muhtar geldi, Remzi Kasap.

1986 yıllarında 1400 olan nüfus, yolun Dereköy dışından
geçmesi nedeniyle 400 lere kadar düşmüş.

Önceleri kasaba imiş! Gümrük memurları, müdürleri
buradaymış.

Dereköy'ün dışına yapılan otoban nedeniyle köydeki bütün restaurant tabelaları hüzünlü bir şekilde bakıyor etrafa. Devlet memurlarının oturduğu lojmanlar yıkılıyor, kiracısı yok. Bakan eden yok. Milli servet göz göre, göre eriyor.

Akşam yapamadığım banyoyu sabah yaparım diye hayal etmiştim.

Saat 07:00'dan 07:30'a kadar bekledim.

Elektrikli şofben ile duş bataryası arasındaki mesafe uzun. En az on dakika beklemek lazımmiş. Sabah oldu yarım saat bekledim gene tık yok.

Başlarım banyoya diyerek vazgeçtim. Kahvede yumurtaları haşlayamadım.

Aldım oradan ben haşladım orman idaresinin bahçesinde.

Önceden kalan yumurtaları yedim. Bunları da zulaladım.

Her sabah haşlanmış iki yumurta, üç dört kuru kayısı. Göbek gidiyor.

Neyse, banyo yapamadım, olsun...

Tekrar yollara düştüm, yürü babam yürü.

Yolculuk Çağlayık köyüne.

DEREKÖYDEN

ÇAĞLAYIK KÖYÜNE

Ne bitmez yolmuş beyaa...

Tabela 19 km gösteriyor. İnişler çok güzel de, o yokuş yukarı çıkmalar yok mu?

Yol düzgün, sıkıntı yok da, çok dik yokuşlar öldürüyor adamı. Canından bezdiriyor.

Onbeş kilometreden sonra hele yokuş var ise var ya, 10 metrede bir nefeslenme ihtiyacı hissediyorum desem, yalan değil...

Baldırlarım acıyor, 30 saniyelik nefeslenme ile birlikte kan devri normal düzene giriyor. Acıma azalıyor. Haydi, on metre daha yürü. O bayırlar öyle bitti.

Motorlu araçlar bile 1.vitesle çıkıyor.

En kötüsü de 100 metre olan yükseklik farkının bir kilometrelik mesafede yürümek. İnanılmaz dik yokuşlar, Düldül'ü park ettiğimde ön tekerlekler havaya kalkıyor.

Onunla beraber durursak, ben gelmiyeceğim diye geri, geri çekiyor beni.

Ama ben ondan daha inatçıyım.

Yol boyunca su sıkıntısı yok. Istranca dağlarının her tarafı su. İnsanlar hayrına yaptırmışlar. Dereköy'den Bulgaristan sınırına doğru giderken, 5 km sonra sola, Çağlayık sapağına dönünce Hudut Karakol Komutanlığı varmış.

Kapıdaki nöbetçiler,

“Nereye dayı, ne satıyorsun?” diye soruyorlar.

Komutan Yüzbaşı imiş! Armutveren'de olduğu gibi bi çay içeyim dedim.

Haber saldım.

Genç kardeşimiz eğitimde imiş, çok meşgulmuş. Falan filan.

Herkes kışından korkar olmuş.

Kaç kere görücen lan benim gibi adamı.

13 km, inişli çıkışlı zorladı biraz. Zorlasın canım ne yapacağım?

Düz yol mu yaptıracaklar ben yorulmayayım, diye.

Neyse, oflaya pufloya Çağlacık köyünün son rampasını da

çıkıtm.

Kahveyi restorasyon yapıyorlar. Kahve önündeki banklarda oturuyorum.

Ben bu arada kısa bir tur yapayım dedim. Muhtar nerede acaba diye ilk gördüğüm kişiye sordum.

Genç bir arkadaştı,

“Muhtar yok aza var” dedi.

Aza çıktı evlerin arasından.

Konuştuk işte kapalı yerleri yokmuş,

“Çadır kuracağım” dedim.

“İstedğin yerde kur” dedi.

Ben eski okulun bahçesini çözüme kestirdim. Bu sırada,

“Aç mısın?” dedi,

“Akşama daha çok var” dedim.

“Neyse, hallederiz bir şeyler” dedi.

Ohh, yemek işini de hallettim. Bu arada tekrar bankalara

otururdum. Biraz daha nefesleneyim diye, sonra çadırı kurarım diye aklımdan geçiriyordum.

O sırada bir arkadaş geldi, kısa bir sorgulamadan sonra, beni evine davet etti.

Yalnız yaşıyormuş, alzhemayer olan annesi yedi ay önce ölmüş.

Almanya’da çalışmış. Karısını boşamış. Karısı anneciymiş. İki kızı da orada kalmış.

Kendisi de Türkiye de yaşamayı seçmiş. SSK'dan %89 raporu var.

Hipertansiyon, kolesterol, kalp yüzünden adam pert ama fosur, fosur sigara içiyor.

Yemek mi, yatacak yer mi diye iki seçim arasından ben yatma yerini seçtim. Hiç olmazsa üstüme kırağı yağmayacaktı. Çünkü Dereköy’de sabaha karşı çok üşüdüm.

Neyse erkenden,

“Eve gidelim” dedi, evine geldik.

Bana hemen yumurta kırmaya çalıştı. Elinden aldım ben hallettim.

Karnımı güzelce doyurdum.

Geçtik odaya ama, oda darmadağınık, her taraf sigara kokuyor.
Ulan toparlanıp gideyim, çadırı mı kursam acaba derken kaldım.

Daha fazla oturamadım,
“Yorgunum” dedim,
Geçtim mutfaktaki yatağa. Matı ve uyku tulumu kullanarak
yattım.
Akşamdan saati 07:00'a kurdu o. Ben de kurdum ama beş
buçuk'ta kalktım ben.
“Kahvaltı yapalım” dedi, ben yan çizdim.
Bir an evvel, kaçmak, gitmek istiyordum evden.
Neyse, birer kahve içtik, ben tüydüm.

Çok güzel kelimeymiş, yolcu yolunda gerek.

ÇAĞLAYIK KÖYÜNDEN

AHMETLER KÖYÜNE

Çağlayık köyünden ayrıldıktan sonra yine inişli çıkışlı yollar var.

İn dereye, çık dereden. Yine öyle dereden yukarıya çıktım.

Çok dik yokuşun sonlarına doğru bi çoban gördüm.

Çağırdım, yanıma geldi. Ben de hem su içeyim, hem de dinleneyim diye çöktüm bi gölgeye.

Çoban geldi. Afganlıymış.

Selçuk Ameliye. 22 yaşında imiş.

“Evlenmeyecen mi ?” diye sordum,

“Zamanı gelince” dedi.

1800 lira maaş alıyormuş.

Sigorta falan yok tabii. Dağ başında sigortayı ne yapacak dememek lazım.

Sürü sahibi ona dağ başında bir de kulübecik yapmış. Orada yatıp kalkıyormuş.

Telefonundan internete giriyor. Zaman, zaman ailesi ile görüştüğünü, aldığı parayı dolara çevirip, Afganistan’a ailesine gönderiyormuş.

Beş senedir Türkiye’deymiş. Türkçesi fena değil ama insan yalnız yaşamaktan yabanileşiyor.

O da aynı, olmuş yabani.

Karaabalar köyüne kadar geldim. Köyün içine girip dinleneyim dedim.

Ramazan nedeniyle her yer kapalı.

Neredeyse çeşmeleri de kapatacaklar.

Gölge bir yer bulup oturdum. Meraklı birisi geldi. Bu yabancı da kim, destursuz, selamsız sabahsız geldi oturdu bizim köyün ortasına diye.

Korkmayın lan, kalacak falan değilim. Geçerken uğradım işte.

Saçma sapan sorular, sorular ...

Bazı karşılaştığım kişiler, Ahlat yoluna sapmamamı özellikle tembih ediyorlar.

Yahu ben bu yolları neredeyse sizden iyi bilirim.

Kim bilir kaç kere gidip geldim ben o yolları.

Çıkmaz yol olmasa, oradan çıkardım ben de.

Sonunda Ahlat yol sapağına geldim. Yolun tam karşısında nöbetçi askerler var.

Bana bağıryorlar,

“Dayı, nereye böyle?”

“Gezmeye”

“Ne satıyon?”

“Bişey satmıyorum, gezginim” deyince de

“Haaa” diyorlar.

Kendimi tanıttım, kimliğimi gösterdim.

“Komutan müsait ise bi çayını içeyim” dedim. Nöbetçi asker

ıslıkla aşağıdan asker çağırdı. Halbuki çocuk,
“Gerçekten çay içebilirsiniz” dedi.

Asteğmen varmış komutan, oruçluymuş ama uzman varmış.
Aşağıdan silahını kapan gelmeye başladı. Tabii onlar her
seferinde ıslıkla çağırıldığından şartlanmışlar, göçmen var diye
silahla gelmeye ama aşağıya benim hakkımda bilgiler gitmesine
rağmen bir gel sesi gelmiyor.

Beni gören asker gevşiyor, sohbete katılıyor.

Bu sefer de aşağıdan onları çağırıyorlar.

Askerliğin temel yapısı ile öyle oynamışlar ki, kim bilir nasıl
emir veriyorlar, bu üçüncü ziyaret etmek istediğim birlikti.
Ziyaret dediğim de bir, bilemedin iki çay içecektim. Demek ki
çayları da yok bunların.

Hala çıkıyorum. Yeter artık, bulutları elimle yakalayacağım
neredeysel.

Ahmetler köyü yaklaşık 690 metrelerde.

Kışın kar yağdığında bayağı zorlu oluyormuş şartları.

Köye girdim, köylülerin yanına gidip, ben geldim diyorum.

Hoop, mevzular açılıyor kendiliğinden.

Her zaman olduğu gibi ağır, ağır, yavaş, yavaş. Doğru kahvenin
önüne park ettim Düldül’ü. Millet de beni seyrediyor.

Rastgele bırakamazdım benim oğlanı.

Bir tek bu köyde deli misin demediler.

Yavuz Sultan Selim zamanında Horasan’dan gelip köyü
kurmuşlar.

Tarihsel geçiş yolları üzerinde olan Ahmetler köyü diğer köyler
gibi çok göç vermiş.

Nüfusun çoğu yaşlı, ama çalışkanlar.

Çaylayık köyünde de söylemişlerdi,

“O köylüler çok çalışkan” diye.

Her yerde meşhur olan, asıl türbesi Macaristan’da olan Gül
Baba burada da konaklamış. Konakladığı yeri türbe gibi donatıp,
yüzyıllardır ziyaret edilen bir yer haline getirmişler.

Dışarıda, kahve önünde kendimi tanıtma faslı bittikten sonra, içeriye geçtim.

Acıkmıştım. Bir bisküvi aldım, bir de gazoz.

Oturdum içeride, şekerim de düşmüş.

Onları yedikten sonra biraz iyi geldi. Gözlerim açıldı.

Ben muhtarı sorduğumda kasabada olduğunu söylediler.

Kahvehane sahibi Hüseyin,

“Ne yapacaksın muhtarı” dedi.

“Kalacak yer soracağım” dedim.

“Gerek yok” dedi.

Kardeşimiz ehlibeyt soyundan olunca benimle de çok uzaktan akraba oluyor.

Aynı ocaktan, değişik kollardan gelmişiz Anadolu’ya.

Bektaşî kültüründe kendisine “Dede” deniliyor.

“Yatacak yeri düşünme sen, o iş kolay” dedi.

Hava soğuk yağmur yağdı yağacak.

Gök yüzü bulutlarla kapalı.

Bu arada köylerde ekmek yapma bitmiş zaten.
Herkes akşamüstü olunca ekmek arabasını bekliyor.
Birisi geldi benim önüme sıcacık pideyi bıraktı,
“Bu senin, sana aldım” deyip gitti.

Kahveci Hüseyin de kayboldu, o da ortalarda gözükmüyor.
Yağmur çiseliyor, bu elinde tepsi ile bu geliyor.
Ben de diyorum ki kalacağım yeri göstellersen de ben de
yemeğimi yesem diyorum.
Acıktım çünkü. Bisküvi ne kadar tutacak.
Ben dışarıda oturuyorum. Yanımdan geçti, içeri girdi.
Bakkaliye bölümünde masa var, oraya kurmuş tezgahı.
Dışarı gelip beni çağırdı.
“Hadi otur, bir şeyler getirdim beraber yiyelim” dedi.
Koca tabak dolusu omlet, yine bol maydanozlu ve limonlu
domates salatası.
Domates çok pahalı o zamanlar, mayıs ayının ortasında.
Tam zengin yemeği.
Bana verilen yumuşacık ramazan pidesi ile başladım yemeğe.
Hüseyin ile beraber biraz yedikten sonra, baktı ben çok açım,
“Ben doydum” deyip kenara çekildi.
Ben nasıl yumuldum o omlete var ya.

On beş günlük açlık var, hele de o domates salatası.
“Yaa, yeseydin biraz daha” diyorum ama o da anlamıyor değil.
“Sen ye doyur karnını” diyor.
Allah razı olsun tıka basa doyurdum karnımı.

Hava iyice karardı. Bu arada muhtar geldi. Genç arkadaş.
Daha önce gemilerde makine lostromoluğu yapmış.
Köyün imamı için lojmanları varmış, imam orayı beğenmeyince,
köy içinden ev kiralamış. “Orada kalabilir misin, gel bir
bakalım” dedi.
Lojman tadilattaymış ama daha içerdeki tadilatlar bitmemiş.
“O zaman sen muhtarlığın arkasındaki odada kal” dediler.
Tuvalet de yakın.

Bütün gece yağmur yağdı. Zaman, zaman şiddetleniyor,
kiremite vuran sesler ninni gibi geliyordu.
Sabah yine erken kalkıp hazırlanmaya başladım.
Kahveye erken gelenler,
“Gitme bak yağmur yağacak ıslanırsın” diyorlar ama kal, kal da
ne zamana kadar.
Eninde sonunda gideceğim.
Fotoğraf çektim, el sallayarak beni yolcu ettiler.
Dün akşam kahvede otururken Evren isminde arkadaş,
“Beyci köyüne git, oranın muhtarı benim enişte, sana yardımcı
olur abi” dedi.

AHMETLER KÖYÜNDEN

BEYCI KÖYÜNE

Ohh dedim, nasıl olsa muhtar tanıdık, selam da götürüyorum, akşama iyi bir yerde kalırım diye hayal ediyorum.

Asfalt köy yolundan geliyorum, elbette inişli çıkışlı. Dik bir yokuştan oflaya puflaya çıktıktan sonra Kofçaz yoluna değil de sağdaki toprak yola girdim. Akşam yağın yağmurdan dolayı toprak yumuşak ama Döldül'ün en çok sevdiği yollardan biri. Hiç sesini çıkarmadı. Niye bu yola girdin, hiç mi beni düşünmüyorsun falan da demedi.

Tıpış, tıpış geldi benimle beraber.

Zaman, zaman manzarası çok güzel yerlerden geçtim ama bir tane kuş var, yola çıktığımdan beri benim peşimde.

Hiç susmadı, sadece geceleri dinleniyor.

Bu kadar uzun süre niye beni takip ediyorsun ki, varsa bir derdin çık söyle.

“Abi, senin tipini beğenmedim de” mesela.

Ya da Döldül'ün tekerlekleri niye yan basıyor de. De de, fırçayı ye.

Yolda yürürken yağmur da başladı. Yağmurluğu alsam bir türlü, almasam bir türlü.

Alacağım, mecbur, daha fazla üşüyüp de ondan sonra titremek de var. Çiseliyor ama birden hızlanır be meret.

Ağaçların arasında gidiyorum, gökyüzü tam olarak görünmüyor, bulutların hareketini de göremiyorum.

En son tepeye ulaştım.

Ahmetler köyünden çıktıktan sonra rampadan aşağıya inerken dönemeçte koyun sürüsüne rastladım. Onlar bana, ben onlara bakıyorum. Durdular resmen.

Selam verecekler zannettim.

Çoban bağırdı bana doğru,

“Senden korktular” diye.

Ne var ki bende korkacak.

Yoldan çıktı hayvanlar, yukarı doğru çıkıyorlar, çoban bir onlara

bir bana kumanda etmeye çalışıyor. Biraz daha yaklaştık birbirimize, ama yandan da köpeği kolluyoruz. Neyse geçtik birbirimizi, korkudan zeytin çekirdeği dökmüşler.

Bundan sonrası yokuş aşağıya. Tatlıpınar köyü gözükmeye başladı.
Buradakiler de Ahmetler köyündeki gibi Horasan'dan gelmişler. Köyün içine girdim. Yine doğru kahveye girdim. Fazla kimse yok.
Bisküvi çay yaptım.
Kahvede çalışan da 18 yaşlarında bir genç kız. Başka hiçbir köyde göremiyeceğimiz durum.
Öyle yobazlık yok burada. Bektaşî geleneğini benimseyenler böyle şeyler düşünmez bile.
Öbür köylerde kadınlar kızlar, yüzlerini kapatıp, kışını dönerken, bunlar gayet medeni şekilde işlerini yapabiliyorlar.
Atatürk anıtı gayet temiz ve bakımlı. Kahvehanenin duvarında Atatürk fotoğrafı ve yanı başında Hacı Bektaşî Veli'nin poster. Beyci köyü de aynı ocaktan geliyormuş.
Ahmetler'den Evren kardeşimiz dedi ya, benim eniştem var diye, ben ona güveniyorum.

Bu akşam kalmayı planladığım Tatlıpınar köyünü pas geçiyorum.

Dört kilometre daha yola devam edeceğim.

Allahtan yokuş yok, hep iniş olacak bu sefer.

Köye, kahvenin önüne geldim.

Selamün aleyküm, aleyküm selam.

Arabayı park ettim. Güneş panelimi de ayarlıyorum, güneşe doğru çeviriyorum Döldül'ü. Acil durumlarda işe yarıyor çünkü.

Gittim oturdum yanlarına, hoş geldin faslından sonra,

“Kahveci bir çay getir bakalım misafirimize, diye bağırды birisi.

Çay geldi, şekerleri iade ettim. Aslında bunları hesaptan düşmeleri lazım.

Şekerli çay, şekersiz çay, ya da üç şekerli çay diye ayarlama yapmaları lazım.

Her köyde olduğu gibi burada da anlattım.

Motorla, arabayla gezene seyyah ya da gezgin denmez diye.

Size uzaktan bakar, sonra da önüne.

Önüne bakmazsa çukura düşer veya duvara toslar.

Tezek kokuyor diye burun çevirir köyünüze, yoluna devam eder.

Ama gezgin, o köyün tanrı misafiridir.

Bir kere gelir, bir sene sonra bir daha gelme şansı yoktur.

Seneye kim bilir nerede olacaktır. Sizlerin de onu bir daha görme şansınız yoktur.

Hele de köy sınır boyunda ise, ana yollara uzak ise yabancı adam niye gelsin sizin köyünüze.

Arabalı, motorlu, hiç durmaz. Bisikletli belki ama yürüyen kişi muhakkak durur, selam verir, çayını içer, yorgunsa köyünüze misafir geldim, bu gece burada kalacağım der.

Nitekim ben hep böyle yaptım.

Bu arada muhtar geldi, adamın işi var tabii, hayvanı var, tarlası var. Ekmek parası onun da işi öyle.

Herkes de biliyor ya benim muhtarı beklediğimi, muhtar gelince işte bu dediler.

Gittim yanına,

“Kayınçon seni aradı mı?” diye sordum,
“Aradı” dedi.
“Havanın durumu pek iyi değil, Bana kapalı bir yer gösterebilecek misiniz?” dedim.
Elinde, önünde birtakım kağıtlar var, kafasını kaldırıp da yüzüme bakmadan,
“Kapalı yerimiz yok” dedi.
Halbuki orada görüyorum, oturduğumuz yerin arkasında muhtarlık yazıyor.
“Muhtarlık odasında kalabilirim” dedim.
Ben ne biçim yerlerde kalmışım, orada mı kalamayacağım.
“Orada bir sürü evrak var” dedi.
“Ne olur, ben evraklarınla mı oynayacağım, tahrifat mı yapacağım. Bizim hayatımız hep evraklarla geçti. Şimdiye kadar onlara hiçbir şey olmadı” dedim.
Kızdım, kızdığım her halimden belli oluyordu.
Etrafta insan dolu, söyleniyorum sesli, sesli.
Herkes duyuyor tabi.
Bu arada çay söyledi,
“İçmiyorum” dedim.
Ne içcem lan senin çayını.
“Kızma ya” diyor bir de bana.
O sırada oturduğum masada, yanı başımdaki kişi,
“İç iç çayını, bir şeyler yaparız” dedi
“Kızma o daha yeni muhtar oldu, tecrübesiz” dedi.
Ben yelkenleri suya indirdim ama hala kalacağım yer konusunda belirsizlik sürüyor.
Arada Ahmetler köyündeki Evren’e de giydiriyorum.
“Hay senin eniştene” diye.
Kahvenin önüne bir kamyon yanaştı, içinde her şey var.
Köylünün ihtiyacı olan sebze ve meyveleri böyle seyyar manavlar karşılıyor.
Seyyar manav gitti ardından zeytin ve sucuk satan adam geldi.
Biraz geveze, ağzı da laf yapıyor.
Zeytin sucuk satan adam kedi sevmiyormuş.
Bir kere köpek altı kangal sucuk çalmış, sesini çıkarmamış.
Bugün kedi için küçükük bir şey istedik vermedi.

Dilimiz döndüğünce onun da canı var, dünyaya geldikten sonra yaşama hakkı var dedik. Birine ver, diğerine verme olmaz dedik. Haklısınız dedi gitti ama bakalım aklında ne kadar kalacak. Vicdanına kalmış bir şey. Yanımda oturan adam, muhtardan birtakım anahtarlar istedi. “Ver bakayım şunları ben bir bakayım” dedi.

Eski yaptıkları okul binası varmış. Taşımali sisteme dönünce içine mutfak yapmışlar, masa sandalye koymuşlar, toplu yemekler, nişan düğün, mevlüt yemekleri evlerde değil de burada yapılır olmuş. “Ben, onun babasıyım. Senin yiyeceğin de yoktur şimdi. Ben sana yumurta soğan domates vereyim, kendine bi güzel menemen yap” dedi. Gittik evine. “Madem öyle sen bana bir tane de battaniye ver, yarın sabah kahveden alırsın” dedim. Muhtarın açığını babası kapattı. Üç yumurta, soğan, domates, biber, salatalık, zeytin, peynir, güzel menemen malzemesi.

Akşamları hava bayağı soğuk oluyor. En büyük korkum yollarda hasta olmak. İlaclarım olsa da bazı hastalıklar istirahatle geçer. Soğuk havada, çadırda veya acayip pis yerlerde nasıl iyileşirim ki.

Mümkün değil. Onun için çok dikkatli olmalıyım.

Köyün gençlerini saygılı gördüm. Kahveye ilk geldiklerinde hoş geldin diyorlar.

Aklıma gelmişken Beyci köyüne gidecekler internete bağlanabilirler. Wi-Fi şifresi, 1881MkA1938, aklınızda bulunsun.

Menemeni yaptım, bulaşıklarımı yıkadım.

Neyse akşam vakti kahveye uğradım.

Köyün gençlerinden biri, Konya da uluslararası ilişkiler okumuş.

İngilizce ve Rusça biliyormuş. Antalya'da çalışmış bir müddet.

Şimdi kardeşimiz çobanlık yapıyor.

Aynı parayı aldıktan sonra giderim, kendi işimi yaparım demiş.

Köy kahvesinde, gece saat 22:00'den sonra ufaktan bira veriliyor.

Rakı isteyen rakı da içiyor. O sırada dışarıda oturanlar, jandarma arabasının ışıklarının çakarak geldiğini görüyor ve içeri haber veriyorlar.

Bir nevi erkete görevi görüyorlar.

Benim masada sohbet ettiğimiz üniversiteli genç bira şişesini pantolon kemerinin içine saklamış.

Ben de diyorum kendi kendime ne kadar efendi, saygılı çocuk, hiç kıpırdamadan oturuyor. Meğer onun düzgün oturmasının sebebi bira şişesiymiş.

Köşede demlenen abimiz, rakıyı zulaladı.
Sıkıntı kahvede içki içme ruhsatının olmaması.
Çünkü içki ruhsatı yok. Ruhsat alsa 75 kuruşa çay satmakla
dünya kadar vergiyi nasıl verecek.
Jandarma belki bir şey demeyecek ama köylü bu sefer zor
durumda kalacak.
Her geldiğinde jandarmaya tavuk vermeye kalksa, koyunlar
kuzuladığı zaman belki de kuzu vermek gerekecek.
Hafta sonu,
“Gel de bi oğlak çevirelim” e dönecek iş.
En güzeli hiç bulaşmamak!
Jandarma gittikten sonra ben de kalktım, el fenerim ve köpek
savarım olduğu için sıkıntı olmadı.
Betonun üstüne serdiğim benim örtü, kilim ve sünger, onların
üstünde uyku tulumu, içinde ben.
Uyudum işte, uyumak denirse, tek göz açık.

BEYCI KÖYÜNDEN

DEVLETLİAĞAÇ KÖYÜNE

Devletliağaç köyüne niyet edip yola çıktım.
Ufak tefek inişli çıkışlı ama yorucu olmayan yollar. Benim için rahat bir yürüyüş yolu.
İlk gördüğüm Malkoçlar köyü. Yolun kenarında, bi uğrayayım bakalım, belki birisi bir çay ısmarlar diye köyün içine ilerledim.

Bu arada köpekler yabancı olduğumu anlayınca birbirlerine haber veriyorlar. Etrafımı çevreleyip havlamaya başlıyorlar. Tatlı, tatlı konuşmaya başladığımda it olanlar hemen mayışıp kuyruk sallamaya başlıyorlar. Dibime kadar gelip beni kokluyorlar. Diğerleri de bölgelerini geçtiğim zaman susuyorlar. Ama bu sefer de haber verdiler ya tüm köye, diğer yaklaştığım köpekler koro halinde havlamaya başlıyorlar.

Neyse, arabamı köy kahvesinin önüne park ettim.
İnsanlara en ilginç gelen benim park etmem. Park ettikten sonra koşum takımını çıkartmam. Selamünaleyküm deyip muhabbete başlamam.
Malkoçlar köyü eski sınır kapısıymış. Gümrükçülerin atlarını bağladığı ahır (Tavla) yıkıntı halinde duruyor.
Çayımı içtim biraz daha sohbet ettim. Daha yolum uzun diyerek müsaade istedim. Yola devam ettim. Köy çıkışında hafif rampa var. Rampayı çıktıkça Bulgar sınırı daha iyi görülüyor.

Adamlar koca sınıra tel örgü çekmişler. Kaçak göçmen gelmesin diye.
Rampadan sonra epey bi düz gittim. Yol toprak ama ince malzemeden ve sıkışmış.
Benim Düldül'ü rahatsız edecek bir yol değil. Daha sonra yokuş aşağıya inerken sel suları yolu bozmuş, koca, koca taşlar ortaya çıkmış.

Şimdi işte benim Düldül'ü çok dikkatli yönlendirmeliyim. Tekerleği taşa falan takılmasın. Valla hemen devrili veriyor. Yattığı yerden bağırıyor sonra, “Kolum kırıldı, off puff” diye. Asıl benim bağırmam lazım, “Şimdi napıcam, şimdi napıcam” diye. Düldül efendi, bunları iyi duy. Onun için senin kılına pardon alüminyumuna zarar gelmesin diye çok dikkatli gittiğimi takdir edersin herhalde.

Neyse, orayı da kazasız, belasız atlayınca köy girişinden önceki son bayırın başında bir genç traktörle bir şeyler yapıyor. Tarla çalışması değil ama.

“Noldu beya, napıyon, define mi arıyon?” dedim.

Beni hep defineci zannediyorlar ya.

Ben daha lafa girmeden Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın

teğmenliğinde Hudut Karakolunda görev yaptığından, millete çok eziyet ettiğinden bahsetti.
İki dakikada ayaküstü bunları anlattı.

Bayırın ortasında, traktör tepesindeki amca da laflamak istemiş,
“Seni köye kadar götürüverirdim emme” dedi, tarlaya gidiyormuş.
Bayırdan aşağıya indim, köy içinde kahvehaneyi ararken köpekler koro halinde havlıyorlardı.

Neyse kahveyi gördüm, bahçeye girdim, dört kişi oturmuş sohbet ediyorlar. Oturdum ben de. “Ne içersin?” dediler,
Bu sefer kaşındılar,
“Çay içmiyecem, soda içicem” dedim.
Sağ olsunlar soda geldi, ağaç gölgesinde azıcık serinledim.
Arkadaşlardan biri epey dalga geçti, deli misin, hiç mi akıl yok sende gibi laflarla beni sıkıştırmaya çalıştı.
Şimdi uyandım.
Millet alışmış iki tekerlekli aletlere ama tekerlekler arka arkaya.
Benimki ise yan yana. Onun için soruyorlar bana sen nereye oturuyorsun diye.
Evet, ben deliyim, hangi akıllı yürür 18 gündür, dağlarda, tek başına.
“Doğru” dedi.
“Hangi akıllı yürür?”
Niye bu işe başladığım, ne için yürüdüğüm gibi birbirini takip eden bir sürü sorular.
Bisikletle gezip köye uğrayan çok olmuş ama yürüyerek gezen ilk defa görüyorlar.

İlçe başkanı siyasetçi arkadaşın yerinde müdahaleleri ile konuşmanın boyutu farklı yerlere taşınmadan,
“İnekleri toplayayım” dedi ve ayrıldı. Gitmeden önce de,
Yarın sabah ben seni Vaysal köyüne bırakırdım ama benim araba senin arabayı almaz” dedi.
“Niye almaz, Kıskanır mı?” dedim.

Sonra büyük değilmiş arabası, binek aracımış.

Daha sonra muhtar da katıldı aramıza, avcılıktan, atıcılıktan her şeyden konuşuldu. Kendisi avcıymış, hem de sıkı domuz avcısı. “Bizim bi yerimiz var ama şimdi orada başka misafirler kalıyor” dedi.

“Eee” dedim.

“Bi yer daha var, orada kalabilirsin, şekyat var orada”

“İyi o zaman” dedim, “Bi bakalım”

Baktım, bakmaz olaydım. Ulan sizin köyünüzdeki gençlerin yediğinin, içtiğinin pisliliğini temizletmek için beni mi beklediniz.

“Biraz dağınık ama”

Ne dağınığı, mikrop yuvası. Boş içki şişeleri, devrilmiş soda şişelerine eşlik eden plastik bardaklar. Bulaşık tencere ve tava. Muhtemelen kaza ile yere düşmüş kaşık ve şatallar.

Yoksa bir insan yapamaz bunları.

Ben inanmadım tabii bunların orada yaşayan gençlerin yaptığına.

Muhtar bana,

“Kusura bakma dese de, dedim ki,

“Yahu, kusura bakacak bir şey yok. Burada gördüğüm konuştuğum kadarıyla gençlerin hepsi okumuş, en azından lise bitirmiş çocuklar. Onlar böyle bir şey yapmazlar, yapamazlar. Hepsi pırıl, pırıl kibar insanlar. Muhtemelen sizin köyün dışından gelen hayvanlar yapmıştır bunları.

Hem de yabani hayvanlar, yıldı atları gibi. Yıldı atları eğitimle insanlara alışıyorlar, işe yarıyorlar ama sizin bu hayvanları eğitmeniz çok zor” dedim.

Arabamı kalacağım yerin önüne çektim, bayrağımı söküp arabayı da içeri aldım.

Umutlarımı kırmadım. Yaşanacak ne varsa yaşıyorum işe.

Köyü gezmeye çıktım. Köprünün üzerinde bir amcaya rastladım. Fotoğraflarını çektim. Daha önce bisikletli gezgin gelmiş.

Arkadaşlarıyla beraber fotoğrafları çekilmiş. Evinin duvarına asmış.
Hepsi rahmetli olmuş. O fotoğrafa bakıp da eski günleri anıyormuş.
Ben göndermeyeceğim fotoğrafını.
Allah ona uzun ömür versin diye. Altı tane de hanım eskitmiş.
Kimisi ölmüş, kimisinden anlaşılamamış ayrılmış. Hayat devam ediyor işte.
Herkesin kendisine göre ayrı hikâyesi var.
Bu arada yürüyerek siyasetçi arkadaşımız AliRıza'nın yerine geldim.
Kahvehane, çay bahçesi, restoran arası bir yer ama içeriye girince bar ile meyhane arası oluyor. İçki ruhsatı varmış.
Hayırlı işler, bol kazançları olsun.
“Biraz fotoğraf çekecem köyün” dedim.
Bana,
“Tepeye çık, oradan köyün tamamı görünüyor” dedi.
Çıktım, üşenmedim. Gerçekten manzarası çok güzel.
Tekrar köye döndüm.
Kalacağım yerdeki masanın üstünde ne varsa çöpe attım, yandaki kahveden de gazete kağıdı alıp masanın üstüne serdim.
Hazır makarna yiyecektim. Her zaman olduğu gibi kahveden sıcak su alıp, makarnamı yaptım. Az bir şey tahin helvası kalmıştı. Tatlı niyetine o da yenildi. Bana da afiyet oldu.
Akşam oturmasına yine AliRızanın yerine gideceğim.
Köyün içinde fazla dolaşınca köpekler de alışıyor demek ki.
Ne hırlayan var, ne de havlayan.

Gittim AliRıza'nın yerine Oooo, AliRıza, muhtar, öbür köyün muhtarı, köyün domuz kasabı oturmuşlar muhabbet ediyorlar. Bir de bana utanmadan,
“Nerde kaldın?” diyorlar.
“Geldim işte” dedim.
“Geç kaldın ama abi, biz koca tencere kaşarlı mantarı yedik”
“Bana söylemediniz ki mantar yiyecez diye” diyecek oldum. Meğer demişler. Hepsi birbirinin şahidi tabi. Ben yalancı çıktım. Neyse, muhtar bi ara arka tarafta bir şeyler yapıyor, kokular geliyor.
Muhtar biraz sonra tabak içerisinde kaşarlı mantarla geldi. Nefis lezzet.
Kıyamamışlar bana. Söyledim valla, her yerde anlatırdım. Köylerine gittim de bi mantar bile yedirmediler diye. Şaka bi yana, gerçekten çok güzeldi.
Teşekkürler muhtar.
Daha önce de anlattım ya muhtar domuz avcısı diye. Bana,
“Abi yolunu nasıl buluyorsun?” diye sordu.
Yürüyüşte yardımcı cihazlar kullanıyorum, telefonu gösterdim,
“Bu yer yer gps oluyor, zaman zaman da telefon”
“Abi ben çalı dibinde domuz bulurum ama yolumu bulamam yahu” dedi.
Laf lafı açtı, iş üçkağıtçılara, dolandırıcılara kadar geldi. Sınıra yakın olduğu için Bulgarların yaptığı numaraları anlattılar. Gerçekten birden zengin olucam hayali ile yaşayan sepet arkadaşlar maalesef bu tuzaklara düşüyorlarmış.

Bulgar mafyası, Bakırdan değişik şekillerde bastırılmış define parası gibi metalleri, sınır boyundaki köyleri dolaşarak saftirik vatandaşları kandırmak için dolaşıp gösteriyorlarmış.

Yanlarında getirdiklerini tarihi eser, roma parası ama biz dışarı çıkaramıyoruz diyerek, 40 bin 50 bin euro ver, benim param yetmiyor, ama orada dünya kadar var diyerek para istiyorlarmış. Maalesef çakma paralarla zengin olacağına inananlardan birkaç tanesi bu tuzağa düşmüşler.

İçki fiyatlarından bahsediyoruz. İçki içenlerden kimse yabancılar gibi para yetiştiremiyorlarmış içkiye. Ancak sınırın karşı tarafından gelenlerin getirdikleriyle idare ediyorlarmış. Kibar ve misafirperver AliRıza da ne yapsın, elindeki imkânlara göre en iyisini ikram etmek için çırpınıyor tabii. Bana da kısmet oldu akşam vakti Cem Bar'da Bulgar viskisi içmek.

Kıbrıllığımdan fazla içmedim. Ertesi gün yürüyüş var diye. Müsaade istedim ve yanlarından ayrıldım.

Akşam tuvaletin hemen yanında sıcak su buldum, saçlarımı yıkadım.

Kaldığım yerler ev yada otel ortamı olmadığı için saçımı bile yıkayamıyorum.

Toz ve terden fırça gibi oluyorlar.

Sabahın köründe gelip,

“Nasıl iyi uyuyabildin mi?” diye insanı uyandıran başka yurdum insanı var mı acaba...

Köy yerinde horoza falan gerek yok böyle insanlar oldukça.

DEVLETLİAĞAÇ KÖYÜNDEN KÜÇÜNLÜ KÖYÜNE

Sabah olmuş, gün yükselmiş. Arabamı bağladım, çıkmaya hazırım.

Bana söz veren kasabı bekliyorum. Arabayla gideceğim için de hiç acele etmiyorum, hem de oralı olmuyorum.

Biraz sonra bi reno durdu kahvenin önünde.

“Hadi” dedi şoför mahallinden inen ben yaşlarda arkadaş.

“Hazır mısın?” diye sordu,

“Hazırım ben” dedim.

Sabahın seher vaktinde bizim kasap uyanamamış, babasını göndermiş.

Hoş sohbet birisi!

Ben arabamı tekrar söktüm. Alüminyum olan kısmı, yani arabamı, yani Döldül’ü renonun üstüne koyduk, bağladık.

Dün Malkoçlar köyünden çıktıktan sonra, sepetli motosikleti ile gezen birisi vardı.

Kısa bi konuşmamız olmuştu. Onu bir de burada gördüm.

Haa, sabah beni erkenden uyandıran da oydu. Geziyor, devamlı motosiklet tepesinde, durmuyor. Hep hareket halinde.

Benim malzemeleri renoya yerleştirdikten sonra ben ön tarafa yöneldim.

Arabaya bineyim diye.

Hoop, önüme geçti.

“Oraya ben oturacam, ben de geliyorum” dedi.

Onun için maksat gezmek olsun. Kıç hareket etsin de, nasıl ederse etsin.

Oturduğu yerde amcama bir şeyler batıyor çünkü.

Neyse sorun değil, benim için de aynı şekilde, hareket olsun da nasıl olursa olsun, ister yürüyerek, ister reno ile.

Hulusi Akar, Ahmet Hamdi Akın ve ben aşağı yukarı aynı yaşlardayız. Hulusi’nin köyün hemen dışında hudut karakolunda görev yaptığını söyledi.

“Şimdi oraya doğru gidiyoruz” dedi. Anlatıyor,

“Çok eziyet etti çok. Adam dövdürürdü, işkence yaptırırdı.

Burası onun havuz başıydı, burada öğlen yemeklerini yedi.

Şurada askerlerin yattığı yer vardı”

Binalar yıkılacak gibi değil, kalın duvarlı taş binalar. Başkaları gelip kullanmasın diye birlik oradan gidince yıkmışlar.

Anlatırken zaman, zaman gözleri doluyordu Ahmet Hamdi Akın’ın.

“Köylüyü sınırdan üç kilometre öteden yaka paça getirirlerdi, komutanım sınırdaki yakaladık diye, haydi dayak. Vallahi orada değildim” desen de fayda yok.

Dayak başladıktan sonra. Birde havuz faslı varmış. Havuz dediğim de bi su birikintisi birliğin aşağısında. Orada ıslatıp, ıslatıp döverlermiş.

Bir diğer anlattığı, kirpiyi, bildiğimiz dikenli kirpiyi adamın çıplak vücuduna koyup üstüne ayağıyla bastırırmış. Ardından da “Nasıl batıyor mu? diye soruyormuş.

Onun yüzünden birçok kişi Metris cezaevine bile gitmiş.

Şu anda memleketin bakanı olan şahıs. Fetö terör örgütüne ne istedilerse verenlerle kol kola beraber yürüyen Genelkurmay eskisi.

Kullanılmayı seven birisi, işi bitince onu da çöpe atarlar.

Milli Savunma Bakanı olduktan sonra, ayrıntı kabarmış, eski görev yaptığım yerleri bi ziyaret edeyim diye yola düşmüş.

Haber göndermiş,
“Gelicem oralara, haberiniz olsun!” diye.
Haberi alan Devletliağaç köyünden, o günleri canlı canlı
yaşayanlar ,
“Bize de buyursun, bi kahvemizi içsin” diye haber göndermişler
ama ses çıkmamış.
Köylü de soruyor tabi, hangi yüzle gelecek diye.
Ahmet Hamdi abimiz anlatıyor, İsmet İnönü’nün Bulgar sınırı
çizilirken yaptığı taktikleri, o günden bu güne sınır konusunda
ihtilaf yok diyor.
Çok ileri görüşlü bir liderdi diyor.
Derin stratejik ortaklık değil bir liderde aranan, ileri görüşlülük.

Vaysal köyüne geldik, beni bıraktılar. Onlar ekmek alıp
döndüler, ben kahveye girip oturdum. Dinleneyim, bakkaldan da
su alayım dedim. Bu arada internete de gireyim de aileme ve
arkadaşlarıma nerede olduğum hakkında bilgi vereyim dedim.
Her zamanki gibi, kaymaklı bisküvi ve çay favori yiyeceğim.
Vakit henüz öğlen olmamıştı.
Yürüyüşe başlama vakti geldi.
Hedefim Kalkansöğüt köyü.
Orası da Bulgar sınırına sıfır köy. Köyün hemen arkasında tel
örgüler görünüyor.
Vaysal'dan çıktıktan sonra karı koca çekmişler minibüslerini
sağa, ekmek yiyorlar.
“Afiyet olsun” dedim, sofralarına davet ettiler.
“Gerek yok” dedim ama içim de gidiyor aslında.
“Bari ekmek arasına bir şeyler koyalım sonra yersin” dediler.
“O zaman olur” dedim. Az peynir, imkanları nispetinde tabii,
taze soğan, sivri biber, taze sarımsak, domates ekmek arasına
hazırladılar. Dedim sonra yerim ben onu. Kadıncağız sağ olsun
poşete koydu ekmeği, attım çantaya.

Kalkansöğüt köyüne az kaldı.
Yol stabilize ama güzel, idare eder.
Taş ocağının yanından geçtim, bayır çıktım. Haydaa, yol
taşocağının öbür tarafına geldi.
Hay anasını satayım. Döldül'ü bırakıp bir çıkıp bakayım
diyorum, diğer yandan ya yol devam ediyorsa, tekrar arabayı
alıp yokuş çıkmak da işime gelmiyor.

O sırada arkamda motor sesi duydum. Bekleyeyim bari, ona
sorayım, belki yolu biliyordur diye düşündüm.
Yanıma geldiğinde, elimi kaldırdım, durdu.
Kask kafada,
“Kardeş, bu yol gidiyor mu acaba?” dedim.
“Ben de o yolu arıyorum” dedi.
Kaskı çıkardı,
Allah kahretmesin, bizim uğur koşucu.
Gemide beraber çalıştığımız, gemici kardeşim.
Hiç beklemiyordum. Aklımın ucundan, kıyıcığından, köşesinden
geçmez.
Çünkü çok uzakta evi!
Trakya'nın ortasında.
Sabah, görüştük ama ben Devletliagaç'ta iken.
Nasılsınız, iyi misiniz falan yazıştık.
Sonra bunun aklına esmiş, dükkanını eşine teslim etmiş, 100

kilometre yol geliyor, beni Bulgar sınırına yakın köy yollarında buluyor.

Enerji içeceği getirmiş, daha iyi yürüyeyim diye. Haa !! Bi de baklava.

Yürüyüşe başlamadan önce bana,

“Tartıldın mı? diye soruyorlardı.

Nasıl kilo vereceğim böyle. Adam 100 km uzaktan tatlı getiriyor.

İnsanın gözü yaşıyor, ne büyük mutluluk yaa.

Kalkansöğüt,

Sınıra sıfır köy, benim eski gemici arkadaşım ile beraber, güle oynaya köye girdik.

Köyde bir tane insan yok. Sadece yollara taş döşeyen doğulu insanlar var.

Kahveye uğur ile beraber girdik. Kahveci köylü değil,

Ağrılıymış.

Biraz gevşek bir tip.

Muhtarı sordum bilmiyor, sonunda,

“Biz yabancıyız abi” dedi.

Dışarı çıktı oturmaya, bir Düldül’e bakıyor, bir bana.

Yürüyor musun, ona biniyon mu, sen mi taşıyorsun onu.

Sonra, nerde kalıyon, para ver ben taşıyayım onu, kalacak yerin yoksa bende kalabilirsine döndü.

İşler değişmeye başladı, bi ara bu bir şey sordu anlamadım.

Kürtçe konuşmuş,
“Kürtçe biliyon mu?” demiş bana.
Ben de,
“Türkçe sorsana” dedim.
“Öğrenmek istediğin bir şey varsa açıkça sor, bu yaştan sonra
seninle uğraşamam. Terbiyesizlik yapma, senin akranın
değilim” dedim.
Uğur ile beraber, fotoğraf çekelim diye köyün içine girdik. Genç
bir delikanlı geliyordu muhtarı sorduk, babasıymış. Ulaşamadı.
Uğur’a dedim,
“Ağa burasını emniyetli görmedim, öbür köye gidecem” dedim.
Hacılar köyüne. Yani dört kilometre, nolcak, uzun bir yokuş var,
80 metre yükseleceğim bir kilometre içinde.
Biraz dik yokuş denilebilir. O kadar iniş yaptık, şimdi de
çıkalım bari.
Yokuşun bittiği yerden köyün içine giriliyor.

Köy meydanına geldim. Kahvehane gördüm, oturdum.
Kimse yok. Telefonu şarj edicem, piri aradım sağda solda.
Gezgin adama serbest kahvenin içinde dolaşmak.
Napayım, koca köyde kahveci mi arayacam, bi piri için.
Kimse yok hakikaten. Acıktığım aklıma geldi.
Yolda ablanın verdiği ekmeği benim koca çuvaldan çıkardım.
Ekmek arası Allah ne verdiyse denir bunlara.
Ekmeğin içini açıp da bakmak büyük ayıp ve günah!
İyi sen kendini etrafa tanrı misafiri de, tanrının gönderdiği
ikramın içine bak!
Aa, bunda soğan var, peyniri az de.
Çok ayıp çok! Ama ben yedim. Hem de içini açıp bakmadan.
Karnım doydum, ağzımı sildim.
Karşımdaki evden birisi gördü beni, tombalak bişey.
Hoş geldin, beş gittin derken muhabbete başladık.

Nabiye be yaa ? diye konu bi başladı, benim için dönüp dolaşıp
aynı mevzulara geliyorum tabii. Nasıl çekiyosun bunu, oturacak
yeri de yok bunun.
Hay Allah, ulan oturarak gezecek olsam arabayla gezerim beyaa.

Anlamıyorlar, bi adam tek başına o kadar yol yürür mü? Delinin zoruna bak diyorlar.

“Aga dedi, senin muhabbet tatlı, ben eski muhtarım” dedi.

“Yenisi nerede? Kalacak bir yer var mı, onu sorayım” dedim.

Yeni muhtar sopa surat, Selam verdim, kerhen aldı.

“Ben sana süleyim, yaramaz adam. Eskiden kalacak yer vardı, ama şimdi naaptılar orayı bilmiyorum. Sen en iyisi 2 km ileride Küçünlü köyü var. Oraya git, akşamları ben de oraya geliyom muhabbete” dedi.

Haydaa, şimdi de Küçünlü köyüne yürüyecem.

“Sen, o zaman muhtarı ara, sor nerede kalıcam, ona göre gideyim bari” dedim.

Aradı, düğün salonunda kalabilir. Orta kapı açık, girsin oradan demiş.

İyi o zaman, hadi akşama görüşürüz dedik. Yine yollara düştüm. Adımız çıkmış bi kere yürü babam yürü’ye.

Bu sefer de Küçünlü köyünün yukarı kahvesine geldim.

Orada insancıklarla kısa bi sohbet yaptım, düğün salonunun yerini öğrendim. Tekrar geri dönüp düğün salonuna girdim.

O sırada b

enim arkamdan iki genç geldi.

Sandalıye bol salonda, lise öğrencileriymişler.

Eğitimden, meslek seçiminden, gezgin olmaktan, dünyadan sohbet ettik. Yani her telden konuştuk.
Muhtar dayılarıymış. Edirne’de okuyorlarmış. Aferin, köylerini korumak adına soracak, öğrenecek elbette.
Çadırı kurdum koca salonun kenarına, içine attım matı, uyku tulumunu.
Yemek niyetine de Uğur’un getirdiği tatlıyı açtım, birer, ikişer dilim baklava, sarma falan yedim işte. Zayıf düşmemeliyim. Kalanını da cam kenarına bıraktım, gelince yerim birkaç tane daha diye.
O sırada parkta oynayan çocuklar var, güle oynaya sallanıyorlar.

Bu arada wi-fi internet var, kimse şifreyi bilmiyor.
Ama galiba “kemalatatürk” idi şifreleri.
Beyci köyünde de “1881MkA1938” idi wi-fi şifresi.
Köylerin çoğunda internet bu şekilde kullanılıyor. Hele genç olanlar, doğru nerede internet var, o kahveye gidiyorlar.
Hacılar köyünden Zekeriya muhtar geldi, Kahveci yoktu, geç vakit o da geldi.
Bayağı bi memleket meselelerini ve benim maceralı yaşantımdan bahsettik.
İstanbul seçimlerinden falan, geç vakit olana kadar gevezelik yaptık.
İlk defa görüştüğümüz insanlarla ortak yönünüz sadece siyaset, memleket meseleleri. O da aynı görüşte isen tabii. Karşı görüşte isen, içine bi kurt düşüyor zaten, ulan adam gece vakti gelir mi, bi zarar verir mi diye.
Devamlı tek göz açık uyuyacaksın, en ufak bir seste kulaklar dikilecek.

Aslında ben çadırın içinde iken beni dış dünyadan ayıran tek şey çadır bezi.
Evet çadır bezi. Kesilmesi, yırtılması yanması çok kolay.
Çadırın içinde kalmak, uyumak başlı başına bir cesaret işi.
Kahraman olmak için değil bu söylediklerim. Gerçekler böyle.

Neyse, fazla karamsar olmadan, bir iki tatlı daha yiyeyim bari

dedim. Kutuyu açtığımda, çocuklar tadına bakmışlar, bana da bırakmışlar.
Koca düğün salonunda gündüz vakti bağıra, bağıra uçuşan kırlangıçlar hava kararınca susmuşlar.
Sabah gün ışımaya başladığında yine canhıraş çığlıklarla uyandırdılar beni.
Sabahleyin de toparlanıp yola çıktım.
Dün akşam sohbet ettiğimiz arkadaş da orada. İnsanlar kalabalık.
85 yaşındaki amcayla eğleniyorlar.
O da devamlı kulağının arkasına vuruyormuş, evlendirin beni diye.
“Abinin arabasına bin, seni Edirne’ye götürsün” diyorlar.
Ben de ciddi ciddi,
“Niyetin varsa götürürüm valla” dedim.
“Bak bu kalın lastiklerle çeke çeke de bağlarım seni.
Düşmezsin” dedim.
Ama vazgeçti, aklına ne geldiyse.
Çaylarını içtim, sonra da yola düştüm
Bu gün yorulana kadar yürümeye karar verdim.

KÜÇÜNLÜ KÖYÜNDEN

SUAKACAĞI KÖYÜNE

Önümde Çallıdere köyü var.

Köyden çıktıktan sonra toprak yola girdim. Daha önceleri de belirttiğim gibi toprak yol, taşlı değil. Böyle olunca ben de huzur içinde yürüyorum.

Sadece çukurlara ve büyük taşlara dikkat ediyorum.

Eğer çukur geniş ise bu sefer de iki tekerin aynı ayna çukura düşmesi gerekiyor.

Biri önde, diğeri arkada kaldığı zaman yan yatıyor. İşte tehlike o zaman başlıyor.

Çallıdere köyüne ilk geldiğimde, kocaman çoban köpekleri ile koyun sürüsü karşıladı beni.

Bir iki kişiye de yolumuz üzerinde olan Doğanköy'e nasıl giderim dediğimde bana kestirme yolu söylüyorlardı. Ben nereden nasıl gideceğimi biliyorum ama, yine de sağlama almak için soruyorum.

Meydana geldim, kahvenin önünde bir kişi oturuyor.

Dinleneyim, su içeyim diyerek selam verdim, yanına oturdum.

Nescafe ısmarladı. Zaten köyde o var, görünen kişi olarak, ben varım, bir de azaymış. O kişi var.

Askerde jandarma imiş, saçlı biryantınli kişi. Işıl ısl parlıyor sabah güneşi ile.

“Biz askerde iken hep yolun sol tarafından giderdik, iyi yapıyorsun” dedi.

Kahveyi içtim, müsaade isteyip yola devam ettim. Yine toprak yol ama kestirme.

Sıkıntı yok bu yollarda. Rampa çıkıyorum, tatlı eğimde.

Doğanköy'e arka taraftaki toprak yoldan giriş yaptım.

Asıl yol diğer tarafta. Demirköy'den gelen yol.

Bu köyde de in cin top oynuyor. Kimse yok sokaklarda. Vakit öğlene geliyor.

Köy meydanındaki kocaman kahveye girdim. Her taraf boş.

Köpekler bile gözüküyor.

Kahvenin içine girdim, boş piriz aradım. Kahvaltılıkларımı

çıkardım.

Zeytin, peynir, yumurta ve domates ile mükemmel bir kahvaltı. Biri iki kamyoncu geçti. Onlar da kahvenin önünde akan sudan içtiler, sularını doldurup gittiler.

Kahvaltı sonrasında koca köyde kimseye merhaba diyemeden yola çıktım.

Yol çok güzel, etrafı seyrede, seyrede yokuş aşağıya iniyorum.

Bu arada Demirköy'e yaklaşırken ağaç gölgesinde dinlenen koyun sürüsünün çobanı ile karşılaştım.

Oğlunu motor kazasında kaybetmiş. Sigortası falan yokmuş. Karnını doyurmak için çobanlık yapıyor köyde. Aslında Edirne’de oturuyormuş.

Demirköy’ün içine girince, burada da herkes kayıp. Aslında ramazan nedeniyle desem, daha önce geçtiğim köylerde millet kahvede oturuyordu. Buralarda kimse yok. aslında kahve bile yok, kahvehane olmayınca oturacak yer de yok. Yapacak bir şey yok, yürü babam yürü.

Hamzabeyli sınır kapısına gelen yola geliyorum. Bu sırada yoldan bir motosiklet döndü. Adamın yanımdan geçip gideceğini zannettim, yavaşladı yanımda durdu. “Hi! Where are u going?” dedi. Bende, “Edirne’de doğru gidiyorum be aga” dedim. Topukladı gitti, sorsana başka soru, niye kaçtın ? Her sorduğun İngilizce soruya Türkçe cevap alacağını anladı, tüydü. Hamzabeyli gümrük kapısı vızır, vızır çalışıyor demek ki, yol çok kalabalık.

Karşıdan karşıya geçtim. Yol dümdüz, pirinç tarlaları dolu etrafta. Az yamaçlı yerlere de teras sistemi uygulamışlar. Üstten verdikleri suyu, alttan alıyorlar.

Yol üzerinde bir tane çeşme görmedim. Buralarda da su kıtlığı var. Su bol ama, tarlalara. İçme suyu yok. Onun için 3x1,5 litre su taşıyorum. Ağırılık yapıyormuş, yapsın. Bütün gün yürüyorum, sıcaklar da başladı. Terleme ve idrar yoluyla çok su kaybediyorum.

Bu yürüyüşlerin en rahat yönü, prostatın mı tuttu, dert değil, çok

mu sıkıştın, hiç sorun değil. Çalılıklar yol kenarına kadar inmişse dön yüzünü çalılığa veya ağaçlara, başla çiçek toplamaya.

(Sosyetedeki adı çiçek toplama, halk dilinde küçüksü dökme, günlük yaşantıda işlemek)

Öğleden sonrayı bayağı geçti. Artık bi köye varıp da, ben bu akşam burada kalıcam misafir olarak deme vakti gelmiş. Tabela gördüm,”Suakacağı 1 km” yazıyor. Hadi dedim bu akşam buralı olayım, dedim.

Girdim köy içine, epey bi yol gittim. Gözüm ilk önce camiyi aradı.

Bütün köy meydanları camilerin etrafında oluyor. Meydan olunca kahvehane de oluyor.

Kahveyi buldum, park ettim. Koşum takımını çıkardım. Selam verip oturdum.

İnsanlar için çok farklı bir kişi gelmiş köylerine, satıcı mıdır, nedir, kimdir?

Garip, garip bakıyorlar bana.

Neyse, kendimi tanıttım kısa bi sohbetten sonra,

“Nereye çadır kurabilirim?” dedim.

Kahveci Vedat,

“Nehir kenarına bi bak oralara” dedi.

Köyün hemen kenarında Tunca nehri akıyor. Etrafı da bir dolaşayım diyerek gittim

Tunca boyuna, nehir kenarında yürüyorum ama düzgün hiçbir yer yok.

Benim derdim, köyden fazla uzaklaşmadan bir yerde kalmak.

Havalar güzel olduğu için benim çadır en iyi yer.

Dört yıldızlı otel gibi. Müstakil ev.

Bir yer buldum, ama orasını da beğenmedim. Halbuki kahvenin hemen arkasında beton var, dümdüz yer. Kazık çakma derdi de yok.

Kahveci Vedat, bi ara,

“İstersen burada da kalabilirsin” dedi. Kahvenin arka tarafını

saldırıyormuş gibi oluyor demek ki.

Ahmetler köyünde de öyle oldu. Hüseyin kardeşimiz daha omletin yarısına gelmeden

“Ben doydum, sen devam et” dedi.

Belli mi oluyor aç olduğum. Ayıp valla yaa.

Yemek sonrası topladım ortalığı, çok teşekkürler ettim. Eşine de saygılarımı sundum. Gerçekten hepsi çok güzeldi.

Biraz daha oturup, sonra hop, çadıra.

İnsanın karnı tok olunca, uyku da güzel oluyor valla.

Gün ışıması ile birlikte, kuşların cıvıltıları var ya, onları duymak en büyük mutluluklardan bir tanesi.

SUAKACAĞI KÖYÜNDEN EDİRNE'YE

Sabah bisküvimi aldım, çayımı içtim. Kahvaltı faslı bitti.
Kahveci Vedat para almak istemedi bisküvi için ama olmaz.
Misafirlik ilk birkaç saat içindir. Zorla da olsa verdim.
O kadar da cimri değilim yani.
Bu gün Edirne'ye kadar yürüyeceğim artık. Bitireceğim ilk büyük etabı.
Toplam 370 km olacak.
Hava güzel, yol güzel, Düldül keyifli.
“Senin nalları yenileyeceğim” dedim de bana yan, yan baktı.
“Ben beygir miyim? diyor bana.
“Yükü sen taşıyorsun ama” diyorum.
“Esas beygir sensin, sen de çekiyorsun” diyor.

Bir şey söylemeye de gelmiyor.
Ağzı fena laf yapıyor, tekerine tükürdüğümün kırmızı kırıklı araba.
İyi yaptım, geçen sene kırılan yerlerini, kaynak sonrası boyamadım.
Ulan düldül müsün, nesin?
Bütün boyaların dökülür inşallah, seni çırılçıplak, boyasız cümle aleme göstermez miyim ben. Gör bakalım, el mi yaman. Bey mi yaman.
Ulan seni pis depolardan çıkardık da adam ettik, yollara çıkardık. Şimdi o pis ve rutubetli ambarlarda koli taşımaktan her tarafın ağrıyacaktı.

Bak şimdi, ohh, geçen sene Antalya bu sene Edirne, Çanakkale.
Az kaldı, tabelaya göre iki kilometre geldik, 17 kilometre daha gideceğimiz yol var.
Toplam 19 kilometre imiş.
Daha önce yaptığım planlamada Yolüstü köyünde kalacaktım.
Ama ben bu hızlı ve uzun yürüyüşler ile öne geçtim.
Zaten adı Yolüstü köyü, ama kendisi yoldan bayağı içeride.
İyi ki yolumu değiştirmemişim.

Yürürüm ben bu yolu da, ne olacak.
Nasıl olsa akşama, sıcak bir banyo, yumuşak bir yatak var.

Edirne girişinde, ticaret borsasının orada bayır yukarı doğru çıkıyorum, karşıdan da at arabası geliyor dıgıdık dıgıdık diye.
Adam bağılıyor ata,
“Deehhh!!!” diye.
Ben de aşağıdan seslendim adama,
“Ne bağırıyon hayvana ne güzel koşturuyor işte” dedim.
“Senden ötürü” dedi.
“Niye benden ötürüymüş beyaa” dedim.
“Korktu te be ya hayvancık senden”
“Allah, Allah” dedim
Gerçekten de hayvan korkudan yola vakitsiz sıçmış.

Neyse, yoldaki iri baklaları doğa temizlerdi. Üstünden geçen araba tekerlekleri etrafa yayar.
Kuruduktan sonra da, her tekerlek geçişinde toz olarak havaya karışır. İlk yağmurda da eser kalmaz bizim beygirin şeyinden.

Neyse, ben yukarı çıktıktan sonra ileride kocaman bina var.
Bahçesinde insanlar dolaşıyor, çamaşırlar kuruyor.
Herhalde tüm kaçak Suriyelileri buraya topluyorlar.
Çalıştırıyorlar diye aklımdan geçerken Edirne Açık Cezaevi tabelasını görünce şaşırdım.
İnsanlar, giriyor, çıkıyor kapıdan. Çoğu da gardiyan.
Sol tarafta, bir sürü lojman, lojmanın yanında kafeterya, pastane, çay ocağı ve market var.
Öğleni geçti vakit, bir şeyler yemek lazımdı.
Benim Düldül’ü güzelce yol kenarına park ettim.
Gelen geçen hayran, hayran ona bakıyorlar. Bana da şaşkın, şaşkın bakıyorlar.
Gözleriyle süzüyorlar Düldül’ü.
Korkuyorum nazar değdirecekler diye.
Kafeteryaya girdim, orada da bana bakıyorlar, kim lan bu diye.
Allahın bir kulu işte.

Temiz yüzlü garson geldi. Mahkummuş, buraya vermişler. O da efendiliğinden ya da mesleğinden dolayı burada çalışmaya hak kazanmış. Sayılı günlerinin geçmesini bekliyor.

“Ne yersiniz?” diye sordu.

Bir pide, iki ayran istedim. Birincisi su niyetine, diğerini de özlediğim için.

Hava yanıyor cayır cayır.

Yanına bir de su veriver dedim. Pideden önce ayranlar ve su geldi.

Pide de geldi. Zaten ayran ile şişen mideme pide anca takviye olabili.

İyice doyduktan sonra market ve manav kısmını gezdim. Manav kısmındaki sebzeler kendi ürettikleri ve piyasadan ucuz. Millet ta Edirne’den geliyor market alışverişine.

Biraz daha yürüdükten sonra Edirne’nin meşhur Selimiye camii’nin minareleri gözüktü.

Bundan sonra yolu kaybettim, kaçırdım, ben buraların yabancısıyım abi, mazeretlerinin hepsi geçersizdi.

Şehir içine girdim, 21 gün sonra medeniyet gördüm.

Ama ben yine yolun solundan devam. Yol darmış, genişmiş benim için hiç fark etmiyor. Karşımdan geleni göreceğim.

Küfür mü eder, arkamdan işaret mi yapar, hiç umurumda değil.

Neyse iki kere sorma ile polis evini buldum.

Genç memur kardeşimiz daha önce telefonda konuştuğum
kişiymiş.

Beni hatırladı. Düldül ile tanıştırdım, içeride, kapının arkasında
uygun bir yer vardı.

Oraya koydum.

Odanın anahtarını verdi. Ohh, mis gibi yer.

Yemişim manzarasını.

En güzel manzara banyonun olmasıydı. İlk işim ti-şortları
yıkamak oldu, pantolon da yıkandı. Her tarafa oturduğumdan
yıkarken sapsarı su akıyordu.

Dağların tozunu toprağını getirmiştim Edirne'ye.

Allahtan çabuk kuruyan malzemelerden yapılmış. Azıcık uzanıp
dinlenene kadar suyunu çeker, ben giyince da daha çabuk kurur.

Bir saat falan geçti, çıktım Edirne'yi dolaşmaya. Önce
çarşılarından başladım.

Trafiğe kapalı olan yola girdim, arka taraflardan derken
Selimiye camisinin oralara geldim. Bu arada iftar vakti oldu, el
ayak çekildi, sokaklar, caddeler iyice boşaldı.

Selimiye camisinin ve etrafındaki restore edilmiş tarihi evlerin
alacakaranlıktaki fotoğrafları da çok güzel. Sokak lambaları
daha yeni, yeni yanıyor.

Selimiye Caminin arka tarafına geçtiğimde millet parka
yayılmış, bir kısmı da çadırdaki yemek yiyor. Dağıtım yerine
geldim, sordum

“Yemek var mı? diye, bitmiş.

Yiyecektim elbette, acıkmışım.

Yemek olmayınca doğru kaldığım yere, benim her şeyim vardı.
Favori yemeğim de barbunya pilaki ve kuru soğan. Kuru soğanı
herkes alamıyor, pahalı, zengin sofralarının baş sebzesi. İster çiğ
ye, ister yemeğin içine koy.
Karnımı doyurduktan sonra, odada televizyon seyrettim.
Televizyonun sesi yorgunluğun üstüne ninni gibi gelmiş zaten,
melekler gibi mışıl mışıl uyumuşum.

EDİRNE POLİSEVİNDEN

ÜYÜKLÜTATAR KÖYÜNE

Akşamdan karar vermiştim zaten, turizm bürosuna gidip bir şehir haritası alayım da ona göre gezeyim belki de oradaki arkadaşın da tavsiyeleri vardır.

Sabah oldu, bugün sabah kahvaltı menüsünde simit, poğaç ve açma var.

Bakalım güzel mi diye bir yere girdim. Hepsinden birer tane yiince anca doydum.

İnsanın gözü doymuyor, o kadar dağlarda dolaşınca aklına gelmez mi, yoksa hiç aklından çıkmaz mı?

Valla benim hiç aklımdan çıkmadı.

Sonra soruyorlar bana kaç kilo verdin?

Yahu! Ben yılan gibi karnımın üstünde yürümüyorum ki.

Bacak adalelerim çok kuvvetlendi. Saatlerce yürürüm, bana mısın demem.

Ama gel gelelim, göbek dedin mi dur orada.

Gitmiyor, boğaza bağlı olarak. Karbonhidrat ile besleniyorum en çok.

Hepsi vücutta bir yerde birikiyor. O da bana göbek yağı olarak geri dönüyor.

Yok, istediğini yeme şansın yok. Zayıflayacağım, onun için yemiyorum desen o hiç olmaz.

Düldüle laf geçiremem.

“Sıska adam, beni şu bayırdan aşıramadı” der. Al sana rezillik.

Neyse, turizm bürosunu buldum. Orada görevli bayan arkadaş da geziyormuş ama otostopla. Birkaç ülke gezmiş.

“Yemek işini ne yapıyorsun?” dedi.

“Yiyorum işte bir şeyler” dedim.

“Yarın akşam iftar çadırına git” dedi. Ben de,

“Bakarım, olur” dedim.

Bana raflardan haritalar verdi. Aslında hiçbirine gerek yok ama yine de yanımda bulunsun diye aldım. Benim yürüyüş ona çok enteresan gelmiş,

“Hemen sana bir röportaj ayarlayalım” dedi.

Telefon etti bir yerlere, 20 dakika sürmedi, yüzünü yeni yıkamış

genç bir kardeşimiz geldi.

“Ben Edirne’nin sesi gazetesinden geliyorum” dedi.

Nasılsınız, iyi misiniz?” faslından sonra hemen yakındaki çay bahçesine geçtik.

Röportaja başladık.

“Yarın gazetede çıkar” dedi.

O zaman ben şehri dolaşayım bari diyerek güneye doğru inmeye başladım. Demiryolunu gördüm. Oradan yürüyebilirim dedim kendi kendime. Gerçekten yürüyorum rayların arasında ama bir tren gelse kaçacak yer yok.

Demiryolu kenarı da çok dar. İneceğim bir yerlere.

Oraya sinip trenin geçmesini bekleyeceğim. Rayların o kıvrımı da çok güzel fotoğraflar veriyor ama yola devam etmeliyim.

Yine de riskli orada yürümek.

Neyse en yakın istasyona geldim.

Edirne, Şehir istasyonu. Onun hemen yanında da eski elektrik fabrikası varmış.

Şimdi yeni nikah salonu olarak kullanılıyormuş. Tunca nehri köprüsünden karşıya geçip geri döndüm. Hava çok sıcak.

Dönüşte haritaya göre Sinanoga ziyaret yaptım. Emanetim hep yanımda, ortada bırakmıyorum, kimseye teslim de etmiyorum. Sinanogun kapısına geldiğimde nöbetçi arkadaşına kimliğimi gösterdim, emanetim var dedim, onun da nüfus kağıdını gösterince, “Buyrun” dedi, içeriye girdim.

İster sinanog olsun, ister kilise, ister cami, mezarlıklar, hangi dine mensup olursa olsun benim için hiç fark etmez, bildiğim, anladığım dilden dua veya iyi dileklerimi yaparım.

Biliyorum ki dumanı doğru tütüyor.

Kaldığım yer olan polisevinin hemen yanı başında üç şerefeli olan burma minareli camii var.

Son yıllarda dinlediğim en güzel ezanlar Edirne’de okunuyor. Makamlarına biraz daha dikkat etseler çok daha iyi olacak. Çıkmaz bir sokak gördüm ama o çıkmaz sokağa ben girdim. Sokağın duvarlarında balonlar ve Türk bayrakları var, adeta süslemişler sokağı.

Bebeği kucağında, genç bir adamı gördüm.

“Ne güzel sokağınız var, süslü püslü, hayırdır?” dedim.

“İki gün önce nişan vardı burada” dedi.

Güzel adet, kim bilir ne güzel olmuştur o sokakta nişan.

Yolda bir sürü restore edilmiş evler gördüm.

Bunlardan biri de tahminimce Cumhuriyetin ilk dönemlerinde yapılmış ahşap, cumbalı evi restore edip ilkokul yapmışlar. Evet, genellikle Edirne’de eski tarihi evleri kurtarmaya çalışıyorlar. Gördüğüm kadarıyla, yarı yarıya kurtulmuş, diğerleri de sırasını bekliyor.

Sokaklarda boş boş gezmenin alemi yok dedim, polisevine giderken meyve aldım.

Televizyon seyrederken iyi oldu.

Yarın ilk işim Düldül'ün yeni lastiklerini taktırmak. Yedek lastiğim var. Bir de çuvalın içinde eski dış lastik var, acil durumlar için bekliyor.

Ben tabii, her ikisini de değiştireceğim.

Neyse, Düldül'ü taktım peşime, doğru lastikçiye.

Dükkanı adamla beraber açtık. Yolda giderken Ziraat Bankasının önünde çadır altı bezimi düşürmüştüm. Niye aldıysam onu da bilmiyorum.

Düşmez diye tahmin ediyordum ama Düldül hoplaya zıplaya gittiği için düşmüş.

Sonra fark ettim. Ulan ya kaybolduysa diyerek içimden geçiriyorum.

Düştüyse veya biri aldıysa. Hadi kenara koyarsa iyi de ya alıp giderse.

O kısacık sürede o kadar çok hızlı geçiyor ki film. Sanki hızlı çekim ama hızlı çekim bile beyin nöronlarının hızına yetişemez.

Gazeteci kızımız yaptığı röportajın linkini göndermiş.

“Köylerin görebileceği tek seyyah” diye başlık atmışlar.

Lastikçi ile dükkanı beraber açtık. İş yapacak arkadaşlar da geldi. Neyse onlarla şakalaşarak işi yaptık. Benim Düldül'e bağlı duran yedek lastik oldu yamuk yumuk.

Sebebini anlayamadım önceleri. Sonra aklıma geldi, ben onu arabaya sıkı sıkı bağlamıştım, düşmesin diye. Tabi arkamda 20 gün sıcak demeden, soğuk demeden gezdi benimle. Bisikletçi ne yapsın. Elimde ne varsa onu taktı.

Sonra bi yerde bulunur dediler, yoksa değiştirecekler ama o da 35 tl istedi. İzmit'te 25 tl idi. Zaten şimdilik idare eder dedik, nasıl olsa stepnemiz var, gittiği yere kadar gitsin.

Çarşıda düldül ile bi tur atarak gösteri yaptık Edirne'lilere.

Polisevine geldim, uzandım. Üzerimden yük kalktı diye. Bir saat kadar dinlendikten sonra telefon çaldı. Büyük mandıralı denizci

arkadaşım gelmiş. Trakya’da beni hiç yalnız bırakmayan kardeşim.

“Hadi, yeter artık, gel de ciğer yiyelim” dedi.

Dayanamam ciğer yemeye. Hele de yaprak ciğere.

İndim aşağıya, Uğur bekliyor.

“Söz verdim ya ciğer yiyeceğiz” diye söze girdi.

Ama elbette sadece ciğer yemek için değil başka işleri de varmış Edirne’de.

Onun için gelmiş. Belki de işi bahane etti.

Bu sefer Döldöl’ü bıraktık polisevinde, motorun arkasına oturdum, doğru çarşıya.

Her yere de Döldöl’ü götüremem ki, kızarsa kızsın. Yola çıkınca ben onun gazını alırım.

Ama bir ayağı topal oldu. Yanlış bağlamadan dolayı yamuk yumuk.

Bunlar da ciğer gelmeden önce masayı doldurdular, güneyin sofraları gibi.

Önden ciğeri yiyemeden doyacak.

Uğur’a dedim ki,

“Yemeyelim lan, bekleyelim. Bunlar bizi doyuracaklar önceden, ciğeri az yiyelim diye” dedim.

O da,

“Ye, ye efendi kaptanım, bir şey olmaz” diyor.

Neyse biz önden gelenlerin yarısını yemiştik ki, ciğerler de geldi.

Yaprak şeklinde doğramışlar, incecik.

“Çok pişirmeyin” dedik, ktır, ktır olmasın ki, ciğer yediğimizi anlayalım.

O kan kokusunu almalıydık.

O da aynı benim gibi,

“Eve götürmeden olmaz” dedi.

“Boğazından nasıl geçti, onca şeyi nasıl yedin derse, misafirim var ya”

Ciğer paketini aldı, yavaş, yavaş motoru bıraktığımız yere gittik. Hava kararmadan yola çıksın ki sıkıntı yaşamasın

yollarda.

Artık akşam olunca yemek yenmezdi yani. Edirne molasında yatıp kalkıp yemek yiyorum.

Çıkmadım dışarıya.

Polisevine gelirken dün yapılan röportajın gazetesini arıyorum. Edirne'nin Sesi.

Yok, hangi gazete bayisine sorsam bizde yok diyor. Baktım olacak gibi değil, röportajı yapan kıza söyledim, en azından arşivim için,

“Gazeteyi bulamadım, bana iki tane getirebilir misin” dedim.

“Tamam” dedi.

Sabah kalktıktan sonra planım önce Muradiye camisini görmek, sonra da Osmanlılarda sağlık müzesini gezmek.

Şimdi, polisevinden çıktım, nereye nasıl gideceğimi biliyorum da, benim birilerine yol sormam, bilmediğimden değil, sağlama yapmak.

Edirne müftülüğü binasının oralarda birisini gördüm, yürüdüğüm yolu doğrulamak için,

Adam beni görünce fötr şapkamla,

“Günaydın Komutanım” dedi.

“Günaydın” dedim ama iç sesim de,

“Nerden tanıyor bu seni lan?” diyor.

“Bu yolu takip edicen Komutanım” deyince uyandım. Dün gazeteyi okumuş.

Yoksa koca Edirne’de kim tanır beni.

Muradiye camii de çok eski, tarihi camilerimizden biri. Zamana karşı direnmiş ama elbette o da zamanla restorasyon görmüş.

Camiden dönerken sabah erken saatlerde olduğu için bari şu börekçide bir şeyler yiyeyim diye düşündüm.

Girdim dükkana,

“Şu kalan börekleri veriver” dedim.

“İşte, yürüyorum da, burada misafirim de, 370 km yürüdüm de, daha 430 km var” dedim. Adamın gözleri açıldı. Böreklerin parasının yarısını aldı.

“Bizim de bi katkımız olsun abimize” dedi.

Teşekkür ettim, yan taraftaki kahvede çay ile beraber kahvaltı yapmış oldum.

Şimdi sıra Yıldırım Beyazıd camiini görmeye geldi. Uzak oraya yürüyerek zor gidersin diyenler beni tanıyamamışlar.

Çok değil yarım saatlik bir yürüyüş ile, caminin minarelerini gördüm.

Hava gezmek için çok uygun, mavi gökyüzünde pamuk helva gibi dağılmış bulutlar altında yürümek, tarihin içinde dolaşmak çok güzeldi. Kendimi yüzyıllar önce yürüyormuş gibi hissediyorum.

Çok cüzi bir ücret karşılığı içeriye girdiğimde kendimi bambaşka bir dünyada gördüm.

Evet, modern müzecilik anlayışı ile yeniden görsel anlatımlarla düzenlenen Osmanlı zamanında tıp fakültesi odaları ile çok güzel düzenlenmiş.

Bu günleri gördükten sonra o günlerde yaşananları yaşayıp “Vay bee!” dememek mümkün değil.

Günümüzde, çok değil 25-30 sene önce sadece dahiliye, hariciye doktorları var iken şimdi onlarca uzmanlık alanları türedi.

O zamanlar insanların yaşadıklarını daha iyi anlamak için bundan daha güzel anlatım olamazdı.

Müze gezisi bittikten sonra kaldığım yere geldim, biraz uzanıp dinleneyim dedim. Yarın yürüyüşüm tekrar başlayacaktı.

Akşam yemeğini turizmci kızın dedi gibi belediye çadırında ramazan iftarıyla yapayım dedim. Nasıl olsa çok yabancıyım, kimse tanımaz beni buralarda, sakallı hacı amca olarak görüyorlar.

Bazen de utanma değil de, yaşayarak öğrenmek için, o insanların ne yaşadığını görmek için, hissetmek için aralarına girmek şart. Uzağa oturup da, ağız burun bükerek onları seyretmek en kötüsü. Ağız burun bükeceksen seyretme, git oradan.

Al bakalım oradan bir kap yemek, ye bakalım yiyebilecek misin. Neler konuşuluyor orada, bi dinle bakalım. Aralarına karıştım, bekliyorum, kapının açılmasını. Zaten kapıda görevliler var, sırayla alıyorlar insanları içeriye. Yaş ortalaması 70-75 gibi. İşi gücü olmayanlar, zor yürüyenler, kimsesi olmayanlar, karnı aç olanlar, hepsi sırada. Kadınların girişi ayrı, erkeklerin ayrı. Çok yaşlı olup da ayakta duracak mecali kalmayanlar ile ağzında diş kalmayanları önden alıyorlar, arada kalıp da ezilmesinler.

Bayanların tarafındaki girişte, Edirne'nin meşhur esmer vatandaşlarından biri karnını göstererek, “Amileyim ben be yaa, bi yol verin de geçeyim içeri, yoksa buracıkta çocuğu çıkarıvercem” diyerek öncelik hakkını elde etti.

Yemek sırası bana gelince, köpük tepsinin içinde kabak yemeği, bulgur pilavı, ayran, ekmek ve tulumba tatlısı vardı. Yemeği alıp ilerlerken, yürümekte zorlanan teyze, cebinden poşeti çıkarmış, verilen yemekleri içine koymaya çalışıyor. Üzüldüm elbette insanların haline, bir kap yemek için ne hallere düştüklerine. İlerledim, karı koca eğlenceli esmer çift de iki poşet yapmıştı bile.

Bekliyorlar, neyi bekliyorlarsa. İftar çadırının sonlarına doğru ilerledikçe, milletin iftarı falan beklediği yoktu.

Yemeğini yiyen ağzını siliyor, çöpünü atıyor ve çıkıp gidiyordu. Bir kısmı da demirbaş malzemeyi bırakıyor, yemeklerini alıp parkta yiyordu.

Zaten milletin oruçla işi olmayıp, iftarı beklemeden karnını doyurduklarını görünce, ben de yemeğimi yedim, dışarı çıktım. Ohh, iyi geldi.

Oradan çıkıp caminin bahçesine girdim, iç avluya.

Burası da fakirler değil mübarek insanların, mübarek topraklarda toplanıp iftar yaptıkları yer. Örtülerin üzerinde iftar sonrası bulaşıklar, etrafta koşturan çocuklar.

Hepsinin tabi sistem sayesinde beslendikleri için jipleri otoparkta.

Eğitimsiz, kültürsüz, sonradan zengin olan kişilerin tipik davranışlarını gösteriyorlar. Yazık ki çok yazık.

Bugün de akşam oldu, 21 gün, 370 km sonrası, temizlik, ikmal ve dinlenme bitti.

Yürü babam yürü, yarın başlayacak 2. Bölüm ile yeni maceralara başlayacak.

Düldül'ün, kaç gündür canı sıkılmış, kapalı yerde beni bekliyor. “Hadi be yaa!” diyor, kaç gündür içerde kapalı yerde kalmaktan sıkıldım.

Dün yaptırdığın lastiklerin biri yamuk yumuk, canım sıkılıyor.

“Eğer, orda burada giderken, şişip, şişip de patlarsam benden bilme bak. Baştan süleyim” diyor bana.

Ulan bunun da konuşma tarzı değişmiş Trakya’da olunca.

“Nolcak be yaa, idare etcen artık, başka stepne falan da kalmadı. Gidersin total, mopal.

Yüzüne bakarsam ne olayım” dedim.

Ulan başka kimse de yok konuşacak, kaldım bu susak ağızlı Düldül’e.

Polisevi önünde ben bunu iyice yükledim. Sıkıca da bağladım. Zaten bütün yük büyük çuvalın içinde olduğu için bağlamada sorun olmuyor.

En son bayrağımı taktım. Yola çıkmaya hazırım. Görevli arkadaşla kaldığım odanın anahtarını teslim edip kendisine teşekkür ettim. Beni ortada bırakmadığı için.

Dün de benimle röportaj yapan kızın getirdiği gazeteyi verdi bana.

“Köylerin görebileceği tek seyyah”

Güzel başlıktı, beğendim.

Yola çıktım, sol taraftan devam ediyorum. Peynir almam lazım. Sağa sola bakıyorum. Ben soldan gidiyorum ama market kaldı sağ tarafta. Ortada banket var. Yol kenarında bulunan kahvenin önüne çektim benim Düldül’ü.

Kahveciye de tembih ettim. Gidip, geleceğim diye.
Haa, bu arada kuru kayısı çok iyi. Hem doğal beslenmeye, hem de bağırsak yumuşatıcı olarak, üstelik tok tutuyor.
Aldım ihtiyaçları, geçtim karşıya, bir çay içeyim bari.
Çayı istedim ama kahveci umursamadı.
Bir zaman sonra çayı getirdi, hiçbir şey demeden masaya koydu ve gitti.
Ulan amma havalı kahveci diyorum kendi kendime.
Fazla gecikmeden yola çıkayım, yolcu yolunda gerek deyip parasını vermek için ayağa kalktım, içeri girdim,
“Kaç para?” diye sorunca, kahveci,
“Abi, ben seni yabancı zannetmiştim” deyiverdi.
“Yok be yaa” deyince de,
“Olmuş aynı, o da bizden” deyince gülüşerek ayrıldık.
Yolda ekmek almam lazım, ekşi mayalı ekmek. Uzun süre bayatlamadan duruyor, dayanıklı.
En son fırın var dediler, Üyülütatar köyüne sapmadan önce, onda da kalmamış.
Ama Edirne’nin güneyindeki, Yunanistan sınır boyundaki, benim rotamın üzerinde bulunan köyler nüfus olarak kalabalık. Her zaman ekmek bulma imkanım var.

Köye vardım, muhtarı soruyorum. Orda mı, burada mı derken bakkalı olduğunu da öğrendim. İlerliyorum. Onun oturduğu

kahveye.

Ben geldim, düldülü güzelce park ettim. Kahvedeki herkesin gözü benim üzerimde.

Köylülerin oturduğu masaya ben de çöktüm, hemen çayımı söylediler.

Bu arada Hasan Yavaş ile sohbet ilerledi. Bir çay daha dediler. Nezaketsizlik olmasın diye itiraz etmiyorum.

Kahveci Ahmet de yanıma çöktü, benim geçtiğim Bulgar sınırındaki bütün köylerden geçmiş, gezmiş oraları. Hepsini tek, tek biliyor.

Bana,

“Karnın aç mı?” diye sordu Ahmet kardeş,

Ben de,

“Eh, biraz açım” deyince içerden poğaça, simit torbasını getirdi.

Bir tane poğaça yedim. Akşama kadar idare edicem. Sonra kendime makarna yaparım.

Neyse muhtarı anlatıyordum.

Hasan kardeş, muhtarı gördü,

“Gel, gel” dedi.

“Bu arkadaş seni arıyor” dedi.

“Muhtar, kapalı bir kalacak yerin yoksa çadır yeri gösteriver” dedim.

“Okulun bahçesine, ağaçların altına kurarsın, sandalye gelecek birazdan oraya, yola koyarsan kaldırtırım” dedi.

Haydaa, saygısız, öküz muhtar.

Dingil!

Elbette ağaç altına koyacağım. Etrafı engelleyecek yere konur mu?

Kahveci Ahmet, muhtarlık binasının üstünde dört tane boş oda olduğunu söylemişti.

Benim için sorun değil, benim çadırım saray yavrusu her zaman. Sohbet, sohbeti açıyor, konular genişliyor.

Asker kökenli olduğum için sıkıntılarını bana söylüyorlar. Ama ben denizciyim ve onların anladığı tarzda bir asker hiç olmadım ve olamadım.

Tabii, neticede onları da dinliyorum, haklı oldukları yerde haklısınız diyorum.

Güç kimin elindeyse insanları idare şekli de değişiyor.

Bu da aldıkları aile eğitimi, okul eğitimi, çevreden etkileşim ile şekilleniyor.

Mesela, Devletliağaç köyünde Hulusi Akar'ın yaptığı eziyetler galiba Fehmi Kuru ve Abdullah Gül ile beraber aldığı eğitimden geliyor.

Kişilik ve karakter önde geliyor elbette.

Hasan kardeş, burada sınır köylerinde askerın köylüye yardım değil tökezleme, engelleme yaptığını söyledi.

Sınır boyundaki tarlalarına evrakla girdiklerini, daha sonra yıllar içinde bunun biraz yumuşadığını söylediler.

Aynı sıkıntıları Bulgar sınırındaki köylerde de duydum.

Şimdi köylü aracının, traktörünün plakasını, adını soyadını, her neresi ise jandarmaya veya hudut sınır karakol birliklerine bildiriyor, devriye girilmesi yasak olan bölgede o araçları görür ise, kısa bir sorgulamadan sonra gerekli izni olduğu için çalışmasına müsaade ediyor.

İlginç durum, kendi tarlasında çalışmak için izin alıyor, ama yapacak bir şey yok.

Ortada Meriç nehri akıyor, hemen öbür taraf Yunanistan.
Avrupa'ya göç yolu üzerinde bulunuyor, Üyükütatar köyü de.
Tüm kaçaklar buralarda cirit atıyormuş, Meriç nehrini geçip
yakalananlar, tüm paraları, eşyaları alınıp, gece yarısı bot ile
kışlarında sadece don, bizim tarafa bırakıyorlarmış.
Köylü çok gariban giydirmiş buralarda. Onlar da bıkmış,
“Biz devlet miyiz?” diyorlar haklı olarak.

Devletin yaptıklarına bir örnek olsun diye anlattılar.
İpsalalı bi aga, Güneydoğu Anadolu'daki kan davasından kaçan
bir aileye Keşan'da apartman kiralamış devlet. Dört kişi çatıda,
dört kişi de apartman kapısında özel hareket polisleri tarafından
24 saat korunuyorlarmış. Anlatan da o apartmanda nöbet tutan
akrabası polisten duymuş.
Üstelik fert başına her ay devletten 3000 TL maaş alıyorlarmış.
Ben almıyorum o kadar parayı emekli maaşı olarak.
Çalışır mı bu insanlar, alışmışlar beleş yaşamaya. Bu da ayrı
devlet politikası, kimin parası kimlere gidiyor.

Köy kahvesinde 10 yaşında Mehmet var. Hiperaktif, duramıyor
çocuk. Sorular soruyor, gidiyor, geliyor, meraklı. Her şeyi
öğrenmeye çalışıyor.
İftar vaktini bekleyecek halim yok, ortalık sakinleyince çıkardım
benim kumanyamı, sıcak su zaten hazır kahveden.
Makarnayı yaptım ama yetmeyeceğini gördüm. İçine ekmek
doğradım. Suyu bol nasıl olsa! Biraz da beyaz peynir doğradım.
Oldu sana her türlü yemek. Adını ne koyarsan koy.
Hiperaktif Mehmet geldi yanıma, O ne? Bu ne? Ben oruç
tutuyorum diyor. Ben orucum ama canım istemiyor diyor,
devamlı bir şeyler içtiğini gördüm zaten.
Aklı benim tencerede. Onu niye koydun?
Sabır sınırimi zorlamaya başlayınca,
“Hadi bak geç oldu, seni birazdan ararlar, istersen eve git”
diyorum artık.
Zor oldu ama onu gönderdim.
Onu gönderdikten sonra geçen dönemin muhtarı masasına davet
etti, çay ısmarladı.

Çiftçinin sorunları üzerine konuştuk. Üretimin maliyetini kurtarmadığını kısa ve basit şekilde anlattı. Hava kararmaya başlamadan önce müsaade istedim. Çadırımın yanına gitmek için, fazla durmadım. Zaten yarın tekrar yola çıkacaktım. Çadıra doğru giderken, yukarı kahvedeki üç kişi beni çaya davet ettiler. Kelli felli değil ama eskilerden, oturaklı, sözü geçen insanlar oldukları her hallerinden, davranışlarından belliydi. Biri çok eski muhtarmış. Görmüş, geçirmiş biri olduğu, mor gömleğinden, ceketinden ve günlük tıraşından belli oluyordu. “Şimdiki muhtarlar maaş için muhtarlık yapıyorlar” diyor. Tarihi muhtar diyorum ben ona. Geçen dönemden önceki muhtar olduğu için. Köylerde misafir kabul etmenin kurallarını, adetlerini anlattı akşam vakti. Eskiden herkes bilirmiş hangi misafirden sorumlu olduğunu, onu yatırmak ve doyurmakla mükellef olduğunu. Düğün zamanında neler yapıldığını, herkesin misafirleri paylaştığını, at yarışlarının yapıldığını, gelinin yastığının damada nasıl hediye edildiğini, gelin almaya giden ya da gelenlerin yemeklerinin dağıtım işinin, yatırma işinin, yemek sonrası kahve sohbetlerinin gaz lambası altında saatlerce nasıl sürdüğünü öyle güzel anlattı ki, birden o günleri yaşıyormuş gibi gözümün önünde canlandırımdı.

Şimdilerde ise evin içinde bile milletin telefon/internet ile iletişim kurduğundan nesiller arasında kopukluk olduğundan bahsedildi.

Eski düşünlerle kıyasladı günümüzdeki düşünleri.

Şimdiki düşünlerin okul bahçelerine masa ve sandalyelerin konularak, rakılar içildikten sonra herkesin kendi arabası ile evlerine döndüğünden köylerde özellikle yabancı misafir kabul etme adetinin kalmadığını özellikle belirtti.

Eskiden misafirler için köy odaları varmış. Tabii benim gördüğüm birçok köyde o köy odaları muhtarın deposu, fazla eşyalarının konulduğu yer olarak kullanılıyor.

Tonton Mehmet amca da köyde ekmek yapmak için fırın olmadığını, herkesin hazır ekmek yediğini anlattı.

Eski unlardan yapılan ekmek ve pidelerin kokularının köyün öbür ucundan duyulduğunu anlattı. Şimdiki unlardan eski unlardan yapılan ekmeğin koku ve lezzetinin olmadığını belirtti. Birisi ekmek yaptığı zaman komşuya da kokmuştur taze ekmek diye hemen bir tane de ona verirlermiş.

Köy kahvesine inmeden önce, sığırtmaç Muhammet ile sohbet ettik.

Okumayı liseden itibaren bırakmış. Medeni cesareti yerinde, düzgün sorularıyla azıcık da olsa okuduğu belli oluyor. Tabii ekonomik gücü yerinde olanın okuduğu bir ülke olduk.

“Senin bu çadır küçük” dedi.

“Niye, bana yetiyor” dedim.

Meğer onlar köyün girişindeki naylondan yapılmış büyük çadırlarda kalıyorlarmış. Geçici olarak gelmişler buraya.

Her köyde süt toplama merkezleri var, sabah akşam sağılan ineklerin sütleri burada toplanıyor süt ya da yoğurt yapan firmalar sütleri toplayıp gidiyor.

Sordum, bu köyde günde dört ton süt toplanıyormuş.

ÜYÜKLÜTATAR KÖYÜNDEN UZUNKÖPRÜ'YE

Sabah erkenden çadırı topladım. O sırada hayvan sürüsü hemen kaldığım yerin yanından geçiyor. Muhammet uzaktan beni ayakta görünce

“Günaydın!” dedi.

Hayvanları, süt imal ettirmeye, otlatmaya götürüyorlar.

Bugün programda Saçlımüsellim köyünde konaklama var.

Ondan önce Karakasım beldesinde mola verip kahvaltı yapmayı düşündüm.

Kahvaltı da ne? Çay ve kremalı bisküvi.

Her zaman olduğu gibi. Bakkal da varmış, ekmek aldım.

Karakasım beldesinin hemen dibinde Orhaniye köyü var.

Kahvede oturanların şaşkın bakışları arasında geçip köy dışına çıktım.

Köyün hemen yanı başında askeri birlik vardı. Sınırı koruma birliği, askerler nöbette. Onlara selam verip hayırlı teskereler diledim.

Yaklaşık iki km sonra su gördüm. Gürül, gürül akıyordu. Kana, kana suyum içtim, yanımda taşıdıklarımı da tazeledim.

Uzakta koyun sürüsü vardı. Üç tane köpek kokumu alıp bana doğru havlayarak koştura, koştura geldiler. Yumuşak sesle konuştuğumda hepsi mayna edip, kuyruk sallamaya başladılar. Önümde Elçili köyü vardı. Orada köy kahvesine gideyim, çay içip azıcık dinlenirdim.

Epey dik ama kısa bir yokuştan sonra köyün merkezindeki camiye ulaştım. İki üç kişinin oturduğu masaya oturdum.

Havadan sudan konuştuk, nereden gelip nereye gittiğimi sordular.

Hepsini cevapladım, çayımı bitirdim. Bu sırada yanımda oturan Muhtarmış, bana, yardım edebileceği herhangi bir şey var mı diye sordu. Teşekkür ettim. O kalktıktan sonra ben de kalktım.

Yeni yolu tarif ettiler. Oradan da ana yola çıkılıyormuş.

Baktım köşede bakkal var. Bir tane gibi buz soda içip, bisküvi ikmali yaptım, yürü babam yürü.

Köyün dışına doğru mezar taşı gibi taşlar var. Bakıyorum mezar

taşı gibi, ama mezar taşı da değil. 50 metre ileride zaten mezarlık var, Allah, Allah diyerek yoluma devam ettim. Elçili köyünden 5-6 km sonra kalmayı düşündüğüm Saçlımüsellim köyüne geldim. İlk gördüğüm kahvede temizlik var, selam verdim. Köy kahvesini temizleyen kara kadının sürati neydi öyle. İnsan gördüğü andan itibaren kaçır. Misafir geldiğimi söyledim. Hiç, umursamadılar. İki gün sonra ramazan bayramı bitiyor, Şeker bayramı başlıyor.

İkinci kahveye geldim. Kahvenin içine girdim. İki kişi gazete okumaya çalışıyor, kahveci de bir şeyler yapıyor ama insanları buz gibi.

İnsan bi sorar lan,
“Sen kimsin?” diye.

Elinizin körü.

Bu köyde kalınmazdı. Muhtar zaten köyde değil, bir de onu bekleyeceğim akşama kadar.

Saçlı müsellim, köyünü beğenmedim.

Bundan sonraki Sığircılı köyü 3 km uzaktaydı. Bir saatten az bir sürede giderim ben oraya dedim.

Sonra da yürü babam yürü.

Sığircılı köyüne geldim. Birinci kahve grubunu geçtim. Biraz daha ilerledim ve caminin yanındaki kahvenin orada Döldül’ü park ettim.

Herkese selam verdim. Milletin gözü bende değil, Döldül’de. Çok havalı duruyor bayrağı ile birlikte. Kahvenin önündeki masalardan birinde bir kişi oturuyordu. Boş sandalye de vardı. Selam verip yanına oturdum. Kendimi tanıttım, sohbe başladık.

Bu güne kadar kahvede oturmadığını ancak işe gönderdiği kişileri beklemek zorunda olduğunu söyledi.

Vedat hocam, ikramda kusur etmedi. Ağzım da hiç boş durmadı. Anlaşılan misafir ve ikramı çok seviyor.

Bu gece Sığircılı köyünde kalacağımı, yarın da Uzunköprü’de olacağımı söyledim.

Kendisinin de Uzunköprü’de oturduğunu, çalışan

elemanlarından haber geldiğinde Uzunköprü'ye gideceğini söyledi.

Ben istersem eğer götürebileceğini söyledi.

Arabasını sordum, uygun mu diye. Benim araba yani Düldül'ü, meydanın ortasında herkes görüyor da, ben Vedat hocanın arabasını görmüyorum.

Meğer çift kabin kasalı araba onunmuş.

“On tane senin arabadan alır” dedi.

Düldül'ün kollarını çıkarttım. Arabanın kasasına yerleştirdik.

Önce köye giriş yolunun hemen karşısındaki bahçesine gittik.

Çeşitli sebzeler ekmiş.

Daha sonra da yukarıdaki bahçeye de bir bakalım dedik. Kendisi biyoloji öğretmeni olduğu için tarım yaparken özellikle okuyarak, ziraat mühendisi gibi literatürü takip ederek yapıyor çiftçiliği.

Ziraat mühendislerinden bir adım önde olduğunu düşünüyorum, çünkü devamlı tarlasının, bahçesinin içinde, ürünlerin gelişimini takip ediyor.

Örneğin, nohut yemeğinin lezzetli olması için toplama zamanı üzerinde yaptığı çalışmalarda tarlada nohutun kurumadan toplanmasını, içinde nohutun az miktarda kendi özsuyunun olmasını gerektiğini özellikle belirtti.

İşte onun için çok kuru nohutu pişirdiğimizde, saatlerce kaynatmamıza rağmen bir türlü pişmiyor. Diğer tarlasına gittik, orada da soğan, sarımsak kuruması için bırakmış, kışlık yapacak. Diğer tarafta bakla, taze fasulye, domatesler henüz çiçekte.

Suni gübre ve ilaç yok. Tamamen doğal.

Sonunda çalışan elemanları ile buluştu ve konuştu.

Bu kadar gezi ve sohbetin arasında, Uzunköprü Öğretmen evinde bana kalacak yeri de ayarladı.

Edirne'den sonra ilk defa sıcak suya kavuşmuş olacağım.

Akşam yemeğini öğretmen evinde, konserve barbunya pilaki ve taze soğan ile hallettim.

Soğanlar da Vedat hocamın Sığırcılı köyündeki bahçesinden.

Tabii Vedat hocam gerçekten benim için çok şeyler yaptı.

Bölgeye tamamen yabancı birisinin köylerdeki karşılanmasını daha önceleri çok anlattım. Ama bir arkadaşın tavsiyesi, yönlendirmesi her şeyi tamamen değiştiriyor.

Bu sefer de,

“Kim bu?” sorusu değişiyor,

“Nerden tanıyorsun?” oluyor.

Yolumun üzerindeki köylerde Vedat hocam tanıdığı kim varsa arıyor.

“Gezgin, seyyah bir abimiz geliyor, kendisine yardımcı olur musunuz?” diyor.

Akşam yemeğimi yedikten sonra ben de salona indim. Günün yorgunluğunu atamadan Vedat hocam tekrar geldi. Yarım saat kadar oturduktan sonra her ikimiz de karşılıklı esnemeye başlayınca vedalaştık.

Gerçekten çok yardımsever bir kardeşimiz, onun sayesinde günüm çok güzel geçti.

UZUNKÖPRÜ ÖĞRETMENEVİNDEN AKÇADAM KÖYÜNE

Öğretmenevinde sabah kahvaltısı varmış. İndim salona, zeytin, peynir, tereyağından oluşan bir menü ile karnımı doyurdum. Görevli tarafından bir alt kata güvenlik nedeniyle indirilen Düldül'ü kapı önüne, caddeye çıkardım. Diğer eşyaları da aldım başladım büyük çuvalı doldurmaya. En son bayrağımı da taktım. Hadi bakalım, yolcu yolunda gerek. Dün akşam Vedat hoca demişti, yoldan gidemezsin, çok dar diye.

En iyisi kaldırımdan git diye. Kaldırım da dar ama en azından sabahın erken saati olduğu için cadde tenha. Yine de müsaade isteyerek gidiyorum.

Sadece 1.5 litre suyum var. Yol üzerinde pınar, çeşme olup olmadığını bilmediğimden köprü yanındaki otogar büfesinden 2x1.5 daha aldım.

Düldül'ü de kavşakta bıraktım bayrağım rüzgarda dalgalanıyor. En büyük gurur kaynağım.

Sularımı aldım, Uzunköprü'nün, uzun köprüsünde, uzun, uzun yürüyüşe başladım. Her zamanki gibi sol şeritten yürüyorum. İyi ki sabah saati, buna rağmen bayram arifesi olduğu için çevre

köylerden alışveriş için insanlar gelmeye başlamış. Bunlara bir de mesaiye gidenleri eklediğimizde sol şeridin ne kadar kalabalık olmaya başladığı anlaşılıyor.

Bu arada yürürken cart, curt diye sesler duyuyorum. Ben de kendi kendine karın boşluğuma sıkışan gazların dışı vurumu zannediyorum. Bende bir hareket yok.

Buda ne ola ki diye sağa sola bakıyorum. Tekerlek aklıma gelmiyor.

Öğretmenevinden çıkarken de, o yamuk tekerleğe bakıp, bakıp off of çekiyorum içimden. Uygun bir yer bulunca değiştirim diyorum.

Aa , benim teker yarılmış. İçindeki bezi çıkmış ortaya. Ben de inatçıyım. Bakalım kaç km daha gidebilecek. Yolda uygun bir yer de yok.

Arabalar vızır, vızır çalışıyor.

Bazı kapçık ağızlılar da bana yolun sağından git diye işaret ediyorlar. Biliyorum, kim bilir ne küfürler ediyorlardır.

Ben de onlara ediyorum. Herifler üstüme, üstüme geliyorlar. Gelin lan! Beni ezecek misiniz?

Efendi olan şoförler benim karşımda durup bekliyorlar, sağımdan geçecek arabayı.

O sırada ben de bekliyorum. Sonunda da selamlaşıp birbirimize veda ediyoruz.

Olması gerekeni yapıyoruz. Köprünün sonuna geldim.

Köşede askeri birlik var. Askerler bağırıyor,

“Hoop dayıı, ne satıyorsun, nereye gidiyorsun?” diye.

Yolun karşısında ve tel örgünün ardındalar.

İşaretlerle arabayı onlara emanet ettim, ben de köprünün üstüne çıkıp fotoğraflar çektim. Ergene nehri çok pis, simsiyah akıyor su. Bol kimyasallı olduğu için de taşların arasından geçerken köpürüyor.

Yola çıkıp, sağa döndüm.

İlk mola yerim Çalıköy. O arada tekerleği de değiştireyim artık. En olmadık yerde patlayacak yoksa.

Tam alıkky’me gireyim de orada değiştiriri diye aklımdan geçirirken tanıdık bir ses.

GÜM...

Geçen seneden tanıyorum bu sesi.

Ama bu sefer yedek lastiğim hazır, jantı ile beraber.
Arabayı sola çekip, tekerin altına iki taş koydum, kriko yerine.
Değiştirdim, yola devam ettim.
İlk fırsatta Meriç ya da İpsala’dan yedek dış lastik almalıyım.

alıkky’e geldiğimde ramazanın son günü, kahveler yine kapalı.
Yan taraftaki bakkaldan bir soda alıp serinlemeye çalıştım.
Fazla durmadım zaten, sodayı içtikten sonra yola devam ettim.
Yolda, tarlasında çalışan bir arkadaşla biraz sohbet ettik, ben de nefeslenmiş oldum.
Yanımdan bembeyaz BMW geçti. Araba ilerledi, durdu. Geri vites lambası yandı.

Her halde bu da bayram harçlığı verecek dedim. İçeriden genç bir adam ıktı.

“Abi hayırdır böyle yaa?”

Ağzını yayarak, İstanbul zppesi edasıyla konuşuyor.

Bekliyorum, elini cebine atsın da harçlık versin diye.

Adam ıkarta, ıkarta telefonunu çıkardı.

“Abi, bi selfi yapalım mı?” dedi.

“Yap bari” dedim.
Sen her şeyi hazırlamışsın zaten.
Teşekkür etti, arabasına binip gitti.

Konaklayacağım Akçadam köyü sapağına geldim. O taraftan mı, bu taraftan mı diye düşünüyorum. Tam o sırada Vedat hocam aradı, ne yaptın? Vardın mı Akçadam’a diye soruyor. Oradaki arkadaşına haber vermiş, bana yardımcı olacak kişiyi. Gps’in pilleri bitmiş. Cep telefonu ne derse onu yapıcım. Biraz ilerledim, oradaki tabelaların fotoğrafını çekeyim dedim. Ama tarlanın ortasında garip bir şey gördüm. Bunun gibi yol üzerinde de çok gördüm. Üzerinde iki tarih var. Biri doğum, biri ölüm tarihi diye düşündüm hep. Ulan bebekler ölmüş, yol kenarına mezar yapmışlar dedim kendi kendime. Bazen tarihler aynı oluyordu. Toplu ölüm galiba dedim.

Fatiha okuyup geçiyordum. Fotoğrafta görülen ise buğday tarlasının ortasındaydı. Selçuklu dönemine ait mezar zannettim. Gidip yakından baktım yine bir şey anlamadım. Yola çıktım, o sırada arabası ile gelen yaşlı birini durdurup sordum. "Bu nedir böyle, başka yerlerde de gördüm" dedim. Hacca gidenlerin, dönüşlerinde köylüler tarafından karşılandığı yermiş.

Hepsi ortalama bir ayda dönmüşler.

Biz gemilerde 5-6 aylık kontratlarla çalıştığımız için her döndüğümüzde taş dikseydik, ortalık mezarlık gibi olurdu. Arabalar en çok nereye gidiyorsa ben de oraya gidecektim. Akçadam köyüne az kaldı. Meydanı bulup çardak altında gölgesi olan kahveyi seçtim. Burada roman vatandaşlar da varmış. İlk yanından geçtiğim kahvede çocuklar çok vardı, o yüzden orayı pas geçip çardak altındaki kahveye gittim. Vedat hocanın arkadaşı nasıl olsa beni bulacaktı.

Meydanda benim Düldül'üm yeni gelin gibi süzülüyordu. Salak şey, geçen sene kırılan yerlerini boyamadım ki nazar değmesin diye. O çirkin haliyle süzüm, süzüm süzülüyor. Yanından son model arabalar geçiyor, bu iki tekeriyle kendini bişey zannediyor. Olum, millet çelik janta geçti, sen tel jantla dolaşıyorsun, millet dört teker iken, sen iki tekersin. Daha sayayım mı eksikliklerini, yüzüne vurayım mı?

Uzaktan gülümseyerek birisi geliyor, yanıma geldiğinde selamlaştık.

Vedat hocanın arkadaşı Fuat arkadaşımız.

Güzel sanatlar mezunu, soyut resimler yapıyor. Benimle gün

boyu ilgilendi.

Uzun ve derin konular üzerinde sohbetler yaptık, köy içinde yürüdük. Bu arada sağ olsun beraberce muhtarı arıyoruz.

Diğer kahvede azayı gördük ona sorduk çadır kurma yerini, “Muhtara sorun” dedi.

Bu akşam ramazanın son günü, köy meydanı olarak kullanılan alanda muhtarı bulduk.

Okulun orada müsait yer olduğunu söyledi.

Bu arada akşama köy meydanında verilecek olan iftar yemeğine davet etti. Teşekkür ettim, mutlaka katılacağımı özellikle belirttim.

Çünkü ilk defa iftar yemeğine denk geldim.

Fuat ile birlikte çadır yerini görmek için yürüyüş yaptık çadır yerini gördük, benim Düldül’ü almak için tekrar köy içindeki kahveye döndük.

Fuat’a benimle tekrar gelmesine gerek olmadığını söyledim, ben çadırı kuracağım.

İşim bittikten sonra iftara yetişeceğim.

Çadırı kurdum, eşyalarımı da çadırın içine attım, doğru köy meydanına ineceğim ama

gençten bir çocuk, bana küfür ederek motorla uzaklaştı.

Ne demek istediği, niye öyle davrandığı anlaşılamadı. Kızlarla konuşuyordu, ona mı engel oldum yoksa !!

Köye doğru elimde sopa ile iniyorum. Ortalıkta kimseler yok. İftar verilecek yere gittim, muhtar ve azası herkesi karşılıyor. Ben de selamlaştıktan sonra, genç birisine talimat verdi, bana oturacağım masayı göstermek için. Baktım Fuat kardeş bana yer ayırmış. Ben de aç gözlü görünmemek için erkenden gidip de oralarda beklemeyeyim diye biraz geç gittim. Geç dediğim o da iftardan önce idi. Ezan okundu, masada çatal bıçak helva, hurma, ayran hazır. Mis gibi yemek kokuları gelmeye başladı. Köy gençleri ellerinde tencere ile yemek dağıtıyorlar. Bizim masa yemek servisi yapılan yere çok yakın. İçeriden ilk çıkan bizim masanın yanından geçiyordu. İlk yemek taskebabı, tabağa yemek koyan genç arkadaşına dur demiyorum. Bekliyorum ki tabak dolsun. Normal koydu, onu da sıcacık pideyle bitirdim. Çok güzel ve lezzetliydi, karşımda oturan arkadaşına dedim ki “Fazlası var mı acaba, çok güzelmiş” dedim. Bir kez daha doldurduk tabağı. Bu akşam mide bayramıydı benim için. ” Ver abi, gönder yukardan” diyor. İkinci yemek pirinç pilavı, kendi mahsulleri. Yemek dağıtıcı genç arkadaşına “Elini korkak alıştırma” dedim. Tepeleme pilavı da yedim. Aşağıdan sesler geliyor, “Yeter artık, doydu” İyi, ne bağırıyor” “Tamam başka birşey gönderme” deyince ben de tahin helvasını çantama koydum. Yemek sonrası, Fuat arkadaşına çok teşekkür ettim, vedalaştık ve benim dört yıldızlı otele doğru yola çıktım.

AKÇADAM KÖYÜNDEN

ALİBEY KÖYÜNE

Sabah kalktıktan sonra ilk işim çadırın hemen yanında bulunan atların fotoğrafını çekmek oldu. Hele bir tanesi yavruydu, tay. Anasının dibinden ayrılamıyor. Anası da etrafa hep şüpheli gözlerle bakıyor.

Onlarla vedalaştım, ben yoluma devam ettim.

Alibey köyünde kalacağım ama yolumun üzerinde üç adet daha köy vardı.

Önce Rahmanca köyünde mola verecektim.

Pirinç tarlaları arasından köye yaklaştım, önümde rampa vardı.

Bu arada iki genç arabanın camını açıp,

“Abi iyi bayramlar” dediler.

Sevindim, aferim lan size dedim kendi kendime. Ama o bira

şişeleri nee? Sanki çok özlemişler değil de ramazan bitmiş,

zincirleri boşalmış gibi serbest kalınca biraya saldırmışlar.

“Oğlum akşamı bekleseydiniz bari, hiç olmazsa rakı içerdiniz.

Akşama kadar boşuna hamallık yapmazsınız” dedim.

Köy camisine gelince elimi yüzümü bol suyla yıkadım, sonra ilk kahveye girip beş on dakika dinlenip çay içip ve bisküvimi yedim.

İnsanlar sadece beni ve arabamı inceliyorlar, doğru dürüst soru sormuyorlar. Onlar sormayınca ben de onlara ne anlatacağım.

Bundan sonraki durak Hasırcıarnavut köyü idi. Yolda sınır gözetleme kulesi gördüm. Nöbet tutan askerler belki de beni göçmen, kaçak falan zannediyorlar ama, koca arabayla, bayraklı saçlı sakallı birisinin ne işi vardı öbür tarafta.

Belki de sağa sola bildiriyorlardı beni ama arayan soran yoktu.

Ben de yürü babam yürü diyerek devam ettim hep.

Küçük bir dereden sonra yokuş çıkarak Hasırcıarnavut köyüne girdim.

Kahvelerin önünde oturanlara iyi bayramlar dileyerek Atatürk anıtının hemen yanındaki kahveye girdim, oturdum.

Çayımı içtikten sonra yola çıktım. Köy içinde devam ediyorum.
Bir de GPS'ten kontrol edeyim dedim. Ters yöne
gidiyormuşum.

Geldiğim yerden tekrar döndüm, yokuş aşağı indikten sonra
Meriç nehri kenarından Karayusuflu köyüne geldim.
Selam verdim kahvede oturanlara, Düldül'ü park edip hepsi ile
bayramlaştım.
Çay söylediler, güzelmiş.
“Bir tane daha içer misin?” diye sorduklarında,
“İçerim” dedim.
Sağdan soldan, havadan sudan konuştuktan sonra müsaade
isteyip yanlarından ayrıldım.

Yolda dört çocuğa rastladım. Merak ettiler, durdurdular beni.
Hepsi ortaokul öğrencileri.
Hele bir tanesi cin gibi, çok meraklı. Biri belli ki çalışkan,
haritayı fazla kurcalamış. Sorduğum sorulara bir tek o doğru
cevap veriyor.
Onlar daha el öpmeye gidecekler, harçlık alacaklar. Burada bir
tane küçük bakkal var. Esas harcamayı evlerine gittiklerinde
yapacaklardır herhalde.

Yol boyunca dut ve erik ağaçları var. Bol dut yedim. Hem
beyaz, hem de karadut.
Erikler ekşi idi. Sadece azıcık ağzımın kuruluğu gitsin diye bir
iki tane koparıyordum.
Alibey köyünün esas yolu benim geldiğim yol değil. Ben tali
yolu kullanarak, sınır boyu yolundan köye girdim.
Köy meydanındaki iki kahveden birini seçeceğim. Şansıma
soldaki kahveye gittim.
İçeri girdim önce bir soda içtim. Bisküvi de varmış kahvede, çay
söyleyip bisküvi de yedim. Bu arada muhtarı sordum,
kahvedeymiş o da.
Genç bir arkadaşı gösterdiler. Masada oyun oynayanları
seyrediyor, arada dışarıya çay servisi yapıyor.
Köyde kalmayı düşündüğümü söyledim muhtara,

“Çadır kurabileceğim uygun bir yer var mı?” diye sordum. Azasını çağırdı, kısa bir görüşme yaptıktan sonra caminin orada kalabileceğimi söyledi. Olur dedim bende, çünkü tuvaleti var, banyosu var.

Cami imamının evinin, kapısının önü. İmam bayram iznine gidince, evinin önünde çadır kurmak da bana kısmet oldu. Bu arada çocuklar bahçede oynuyorlar. Terleyince içlerinden biri bağıyor,

“Hadi su içmeye” diye.

Herkes bulunduğu yeri terk edip zaten sayılı olan şadırvan musluklarına koşturuyor. Hepsi kan ter içinde yüzlerini yıkayıp, birbirlerine takılıyorlar.

Belli ki hepsi şehir ve kasabalardan gelmiş. Birbirlerini tanıyorlar. Belki de akrabalar.

Bu arada bunlar beni gördü, içlerinden en cesaretlisi soru sordu.

Ben de yanlarına gidip oturdum. Karşımda altı tane cin gibi çocuk. Dünya coğrafyasından, nereleri gördüğüme kadar hepsini anlattım.

Geceleri korkup korkmadığımı, niçin yürüyerek gezdiğimi sordular.

”Eğer arabayla ya da motosikletle gezersem, önüme bakmaktan etrafımı göremezdim. Sizlerin önünden geçer giderdim” dedim.

“Hıııııı” dediler.

Akıllarına yattı.

Akşam yemeğimi hazır makarna ve peynir vardı. Bakkal sermiş her şeyini, keyfi iyi. Rafta yumurta gördüm, bana 5-6 tane verir misin dedim, blemem dedi. paket 15’likmiş.

Benim kalan yumurtaları koruma kollama imkanım yok ki. Bunu sohbet ettiğim çocuklara da anlattım. İçlerinden zayıf, ince ve narin olanı hemen, “Amca ben getireyim evden, hemen getiririm” dedi.

Canım benim, çok duygulandım. Orada misafirim ve sabah erkenden toplanıp gideceğim. Beni bir daha hiçbir zaman göremeyecekler.

Ama bana evden yumurta getirmek isteyen kocaman yürekli çocukların yetiştiğini görmek de sevindirici oldu.

ALİBEY KÖYÜ

Sınır boyunda benim gezdiğim bu köylerin hemen hepsinde Atatürk köşeleri var, hepsi de bakımlı ve temiz. Alibey köyünde de aynı. Sabahleyin çadırı topladım, bağlama işlerini de bitirdim, kahvede oturanlara günaydın diyerek yoluma devam edecektim, birisi seslendi,

“Bi çayımızı içmeden nereye?” diye sorunca,

“Dur şu Döldül’ü güneşe koyayım da, geliyorum” dedim.

Sağolsunlar, oturdum, sabah çayı geldi.

“Köyümüzü nasıl buldunuz ?” diye sordu yanı başımda oturan.

“Gayet güzel, tertemiz” deyince yüzü güldü.

“Ama çöpler yığılmış” dedim.

Bu sefer de bayram nedeniyle alınamadığını söyledi.

Doğruya doğru, neyse o. Söyleyeceğim tabii.

Köy çıkışı sol tarafta çok güzel bir görsel alan yapmışlar.

Eskiden kullanılan tarım aletleri, giyim kuşam, şimdiki gibi herkesin evinde musluk, lavabo, çeşme yok.

Taşıma suyla değirmen döndürmeye çalışıyorlar.

Köyden çıkacağım ama gölgeme baktım benim sopalar yok.

Park ettim, bir daha baktım, hakikaten yok sopalar. En son caminin orada bıraktım ben onları.

Döldül’ü park ettim, doğru sopaları almaya gittim.

Onlar çok önemli, biri zeytin dalından hazırlanmış, tutma yerini sarı lacivert yapmış, budaklardan temizlenmiş, güzelce zımparalanıp verniklenmiş. Onun da Trakya’yı görme hakkı vardı elbette. Ama beli iki büklüm oldu, bundan sonra uzun yürüyüşlerden döndükten sonra ona sadece hikayeleri anlatacağım.

Diğeri kızılıcık sopası. İnegöl’ün Kocakonak köyündeki amca elimdeki ince gül sopasını beğenmedi.

“At onu, sana ben halis kızılıcık sopası getireyim” dedi.

Elinde kocaman sopayla geldi. Sığır çobanlarının kullandığı sopa.

“Bununla adamın sırtına bi vurdun mu? Altı ay boyunca izi kalır

onun orada” dedi.

Her iki sopa da benim için çok değerliydi, hiçbir yerde bırakamam, unutamam, kimselere bırakamam.

Nasuhbey köyüne geldiğimde, köyün yaşlıları oturmuşlar kahvenin önündeki gölgelikte sohbet ediyorlar.

Düldül’ü park edip ben de hepsi ile ayrı, ayrı bayramlaştım.

Bu tarafın insanların çoğu Yunanistan tarafından gelmişler, mübadele sırasında.

Bana İstanbul seçimleri hakkındaki fikirlerimi sordular. Yine de hepsinin aklında bir şüphe vardı. Onlarla ben de, İmamoğlu’nun geçen sefer yaptığı gibi sandıkların başını hiç bırakmazlarsa alırlar dedim. Bunu geçen sefer yaptılar, bu sefer de yapabilirler dedim.

O zaman taa İzmit’ten buraya kadar gelmiş kişi bunu söylüyorsa bir bildiği vardır deyip rahatladıklarını hissediyorum.

Benim bir bildiğim yoktu elbette ama sezgiler ve analiz ettiğimde sonuç böyle gösteriyordu.

Nasuhbey köylülerinin çok güzel bir Atatürk heykeli varmış köy meydanında.

Askeriye geldi aldı diyorlar. Yerine de bize bunu verdiler diye Atatürk anıtını gösteriyorlar.

Eskisini bilmiyorum ama, yenisini açıkçası bende pek beğenemedim.

Orada da çayımı içtikten sonra kalkıp yürü babam yürüye devam ettim.

Konaklayacağım köy Subaşı köyü.

Orada da Vedat hocanın öğretmen arkadaşları varmış onlarla irtibat kuracaktı.

Umurca köyünde hiç bekleme yapmadım, kahvedeki insanlarla uzaktan selamlaşarak yola devam ettim. Arkamdan kim bilir neler diyorlardır.

Yürüdüğüm yollar gayet güzel, Düldül de hayatından memnun.
Ben hepsinden memnunum.
Yedek stepneyi kullanıyorum. Yeni lastik arayacağım Meriç'te.

Bu arada Meriç'e girmeden önce Roman vatandaşlar, at arabalarının üzerinde dıgıdık, dıgıdık geliyorlar. Beni görünce yavaşlayıp,
“Dayı sen de kendine böyle bi araba alsana, üzme kendini yollarda” dedi.

Meriç'e geldim, marketin yerini belirledim. Su ve kumanya alacağım ama önce 1 litre süt aldım. Su yerine bir litre sütü üç dikişte bitirdim. Meriç'in içine doğru ilerledim. Belediye binasının fotoğrafını çektim. Tam döndüm, ekmek fırınının yerini soracağım adam arıyorum. Kafamı bi kaldırdım, bi sürü adam gördüm.

Hepsi de,

“Çeksene bizim bi bayramlık resmimizi” dediler. Çekmez miyim, ben dünden hazırım. Kızlar diye fotoğraf çekemiyorum insanların.

Az aşağıya doğru gittim, bi yerde kapı önünde odun yığılı, hah dedim fırın orada.

Fırına girdim, selamlaştık fırıncıyla. Ekşi mayalı ekmek sordum,

“Yok, naapcan ekşi mayalı ekmeği” dedi,
“Yürüyorum, daha yolum çok, öbür ekmek çabuk küfleniyor.
Ekşi mayalı daha fazla dayanıyor” dedim.
Enez’e kadar idare etsin istiyorum, orası neticede küçük de olsa
ilçe olduğu için ekşi mayalı ekmek bulma şansım yüksek olurdu.
Neyse, fırıncı bana,
“Boş ver ekşi mayayı, al sen bu ekmeği, bu da benim sana
hediyem olsun, para mara istemiyorum” dedi.
Çok teşekkür ettim. Yola düştüm tekrar.

Meriç’ten Subaşı köyüne giderken yokuşun başında üç tane
araba yanımda durdu.
Ulan benim üç arabalık ne günahım, kabahatim olabilir ki
dedim.
En öndeki arabanın şoförü kafasını camdan uzatıp bana adres
sordu.
Şaşırdım. Ben Meriç’in yerlisi olsam zaten arkamda eşya
arabasını çekerek gitmem, deli miyim ben.
Gerçi o deli ifadesini hep duydum da, benim için sıkıntı yok.

“Yok be aga, ben de senin gibi yolcuyum, buradan geçip
gidiyorum” dedim.
Gittiler ama çok geçmeden, dönmüşler bu sefer de yanımdan
geçtiler.
Tıngır, mıngır ben yoluma devam ettim. Subaşı köyüne de az
kaldı.
Köyün hemen girişinde benzin istasyonu var. Yol tarifi
sorduğum insanlar yardımsever.
Hepsi de gayet güzel cevap verdiler.

Bu köye de Vedat hocamın tavsiyesi ile geldim.
Aslında ben burada kalacaktım da, Vedat hocam buradaki
öğretmen arkadaşına telefon edecekti bana yardımcı olmaları
için.
Sol tarafımda park var, düz yerleri de var. Benim kafamda çadırı
kuracak yer var. Hiç kimseyi bulup da konuşamazsam parkın bi
kenarına kuracağım çadırı.

Biraz daha ilerledim, belediye binasının alt katının bir köşesinde kahve var, diğerleri de ofis, büro, bakkal gibi hizmetler veriyor. Kahvede insanlar oturuyor.

Tam belediye binasının önünde durdum, baktım resmi araç park yeri yazıyor.

Birisi bana doğru geliyor.

“Buraya park edebilir miyim?” dedim.

“Tabii, orası sizin için ayrıldı” dedi. Ben de Döldül’ü park ettim.

İyice sağa yanaştırdım.

O sırada beni karşılayan kişi

“Beklenen adam geldi” deyince, haa dedim. Vedat hocam buraya da gerekli bilgileri vermiş.

Hemen önden bir soda söylediler,

“Sıcaktan senin için yanmıştır” dediler. Ondan sonra da çaylar içildi.

Ben de eşyalarımı koyabileceğim ya da çadır kurabileceğim bir yer istiyorum. İlla ki her köyde çadır kurabileceğim bir yer vardır.

Beni beklenen adam ilan eden Ufuk Bozacı kardeşimiz Subaşı beldesinde zabıta memuruymuş. Telefon ile belediye başkanını arayıp duruyor, beni nerede misafir edebileceklerini sormak için.

Başkan ortalıkta yok, bir ara balık tutmaya gittiğini, bir diğeri restoranda yemek yediğini söyledi. Ama Ufuk da,

“Biraz önce biz onunla dünyaları yedik yahu, bu adam bu kadar da yiyemez ki” dedi.

Ama kesin yine bir sofraya oturmuştur fikri kabul gördü.

Zannedersem Ufuk, Belediye Başkanını buldu.

Bayağı oturduk, benim acıkmış olabileceğimi düşündü,

“Karnın aç mı? diye sordu.

Az biraz dedim. Neyse, bu arada kalacağım yer hakkında görüşmeler yaptım,

“Kapalı bir yer var” dedi.

“Hadi bakalım” deyip kalktım.

Yeri gördüm. Güzel, fena değil.

“Ben sana karton getiririm, altına serersin” dedi.

“Sağol” dedim.

“Akşamları gençler gelip burada bira falan içiyorlar, birazcık rahatsız olabilirsiniz” dedi.

Ben de.

“Onlar genç elbette içecekler, konuşacaklar” dedim.

Belediyenin arkasında park var. Kocaman da tabelası “Millet bahçesi” diye.

Ama beleş kek yok, çay yok. O gençler için bira yok.

Olmazsa napıcak gençler, yağmur yağdığında sota yer lazım.

Burası da tam onlar için, önlerinde bulunan cankurtaran, çöp arabası, damperli kamyon yoldan gelip geçenlerin görmemesi için güzel.

Yiyip içtikten sonra o boş bira şişelerini toptasalar daha uygun olacak. Biralarn, yedikleri çekirdeklerin poşetleri de rüzgar nedeniyle içine hava doldukça yelkenli tekne gibi oradan oraya savruluyorlar.

Başkanın oraya acilen bir uyarı levhası yaptırması lazım.

Burada boş şişe bırakanın, yediği çekirdeğin kabuklarını yere atanın, poşetleri toplamayanın diye başlaması lazım yazdırmaya.

Çöp toplama merkezi var, mesafe 25 metre yaa, ayıptır, günahtır.

Saat öğleden sonra 15:00 gibi oldu. Ufuk ile beraber arabayı kalacağım yere bıraktıktan sonra beni kahvenin arkasındaki lokantaya götürdü.

Tosttan başka yiyecek kalmamış.

“Tost yer misin?” diye sordu,

“Olur” dedim.

Garson arkadaşa da,

“Belediyemizin misafiri, ona göre” dedi.

Tabii, beni biraz göbekli gören kardeşim, iki tane karışık tost yapmış, getirdi.

Her ikisini de yedim. Napayım, ortada mı kalsın.

Bir tanesini paket yapsam yarına kayış gibi olur o ekmek.

Akşam yemeğini de “Eniştemin yeri” diye bir yer var orada yersin dedi.

Tabii, Başkanın ismi, kredi kartı gibi. Ye yemeğini yazdır başkana.

Arabayı kalacağım odaya bıraktıktan sonra yapacak bir şey yok. Telefon da kahvede şarjda, fotoğraf çekemiyorum ama yemek yiyeceğim yeri bulayım bari diyerek beldenin içinde dolaşıyorum.

Sokak arasındaki tekel bayii önünde motorun üstünde oturan genç, içeriden çıkacak arkadaşını beklerken telefonda konuşuyor.

“Oğlum. Valla yalnız değilim lan, Ahmet de yanımda, yalnız içmiyecem oğlum. Fanta aldık, onunla içecek” diyor.

Onları şişeleri ile baş başa bıraktım ve yoluma devam ettim. Sola döndüm, bu yol da ana yol yani Subaşı beldesinin ana caddesi.

Etrafta karşılıklı bar, meyhane, pub karışımı yerler var. Kapı önleri tepeleme bira kasaları ile dolu.

Hah, caddenin karşısında eniştemin yeri görüldü. Akşam yemeğini yiyeceğim mekanı buldum. Şimdi biraz daha yürüyüp yediğim tostı biraz daha eritmek lazım ki akşam yemeğine yer açılsın.

Akşamı zor ettim valla, yürümekten ayaklarım ağrımaya başladı. Saat 20:00 oldu, yavaş yavaş yemek yiyeceğim mekana girdim.

Anaa !!! Ben ufuk kardeşi bekliyorum, beraber gidecez diye, o ise oturmuş başkanla rakı içiyor.

Ben de afiyet olsun demek için yanlarına gittim, masada dört kişiler hepsi ile tokalaştım.

Ulan baktım kimse bir sandalye de sen çek kardeş diyen yok.

Vay anasını, mesaj alındı.

Pis deli, sen git o köşedeki masaya otur, bizim masamıza hayatta oturamazsın.

Pespaye kılıklı herif. Sokaklarda yatan pis herif.

Senin karnını doyuruyoruz işte, daha ne istiyorsun ifadesi vardı yüzlerinde.

Napalım, mekan onların yeri, Ufuk seslendi meyhaneciye, “Misafirimize bakıver” diye.

Meyhanenin sahibi geldi, “Buyur abi, ne verelim sana” dedi.

Öyle menü listesi yok.

Say bakalım, parası Subaşı halkının verdiği vergilerle ödenecek, neleriniz var da diyemezsin.

Aklıma ilk gelen köfte oldu. Köfte söyledim, yanına da bol salata. Aslında köfteden ziyade yeşillığe ihtiyacım vardı.

Başkan, güzel rakı içiyor, deminden beri onu seyrediyorum.

Anladı mı ne, benim de canımın uzo, istediğini.

“İster misin?” dediler

“Elbette, erkek evladınız herhalde” dedim.

Neyse, ilk duble uzo geldi. Başkanın şerefine kaldırdım.

Hep beraber yuttuk. Yağ gibi gitti, hiçbir şey anlamadım.

Onlar muhabbet ederken arada ben yutmaya devam ettim. Bi yandan da onların masayı kesiyorum, acaba şişede daha var mı, varsa onlar anlardı zaten.

Beni niye masalarına çağırmadıkları şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Aradan bir müddet geçti, ulan insan arada bir bakar benim masaya da.

Su içmekten karnım şişti. Allahtan Ufuk o masada.
Baktı bana, eski bir gül goncası gibi boynum bükük oturuyorum.
“İster misin?” diye sordu.
“Ağzıma hiç bulaştırmayacaktınız, madem bulaştırdınız o zaman alırım” dedim.
İkinci duble de, havada eller üzerinde geldi benim masaya.
Bu arada yan masada bira ve rakı içen arkadaşları da unutmadım. Onlar için de kadeh kaldırdım. Hoşlarına gitti.
Hoş bir kasaba meyhanesi.

Film platosu gibi.
Meyhanede herkes birbirini tanıyor, samimiyet daha fazla.
Hele de iki üç dubleden sonra şamata gırgır.
İçlerinden birisine sordu Ufuk kardeş,
“Kim bu? diye.
O da,
“Doğa koruma polisi” dedi.
Keşke öyle bir iş olsa da onu yapabilsek. Güzel yakıştırma yaptı.
Doğa koruma polisi.
Demek ki doğa bozulmuş, kirlenmiş.
Bu arada benim rakı bitti bitecek. Tabağımdaki köfteyi de son rakıya göre ayarladım.
İç sesim,
“Kalk git artık, yeter!” diyor.
Gözlerim,
“Otur biraz daha, bak film şimdi yeni başlıyor” diyor.

Ufuk uzaktan yarın kahvaltı yapacağım yeri de söyledi. Sağ olsunlar, gerçekten çok yardımcı oldular. Ben bunların hiçbirini kimseden beklemiyorum, sadece çadırımı kuracağım yeri gösterebilirler yeter bana.

Ama bir gezgin için, seyyah için, tanrı misafiri için çok önemli olan ilgi ve alakayı Subaşı beldesinde, başta Belediye başkanı olmak üzere Ufuk kardeşimize de sonsuz teşekkürler.

Rakım ve yemeğim bittikten sonra kendilerine iyi akşamlar diyerek meyhaneden ayrıldım.

Kalacağım yere geldim, dışarıda gençler yine biralıyorlardı, onlara da iyi akşamlar deyip içeri girdim.

Sabaha karşı, hava tam aydınlanmadan kapı, dan dan dan diye kuvvetlice vuruldu,

Noluyo lan? demeye kalmadan,

“Aç, aç, aç kapıyı” diye dışarıdaki adam seslendi.

Kalktım, donla, gittim kapıyı açtım.

Selam sabah vermeden gitti tencerelerin yanına, seçti, alacaklarını aldı.

Arada dışarıdaki kadınlara sesleniyor, şu da lazım mıydı, bu da lazım mıydı diye.

İçerde erkek olmasa kadınlar kendileri alacaklar ne lazımsa ama ben vardım, erkek, adam onları gönderir mi içeri, mazaallah.

Neyse adam ve kadınlar gitti, azıcık daha uzandım ama nafile. Nasıl olsa yola çıkacağım, uyumak mümkün değil. Bari dedim, erkenden kalkayım da toparlanayım.

Eşyalarımı düldüle yükleyip bağladım, daha sokaklarda kimse yok. Gittim belediyenin altındaki kahveye oturdum. Kahveci geldi, ortalığı toparladı, çayı demledi

O sırada Ufuk da geldi, kendisine bana emanet ettiği yerin anahtarını teslim ettim.

Çok teşekkür edip vedalaştım.

Güzel insanlar çoğunlukta, şu ana kadar karşılaştıklarımın içinde.

SUBAŞI BELDESİNDEN

AĞAÇ GÖLGESİNE

Sabahın seher vaktinde yeniden yollardayım. Yeni maceralar, yeni insanlar. Kim bilir kimlerle karşılaşacağım?
Güneş fazla tepeme çıkmadan biraz yol almalıyım.
İlk geldiğim belde Küplü beldesi. Burası da nüfus olarak belki de Subaşı'ndan büyük. Birbirlerine çok yakın iki kasaba.

Ana yol köyün tam ortasından geçiyor. Geniş caddeleri var. Sol tarafta market gördüm. Sabahleyin Ufuk'un yanından ayrılırken kahvaltı yapmadan ayrılmıştım. Buradan bir litre süt, bisküvi ve kek aldım. Bir de GPS için pil.
Kahveler oturulacak gibi değil. İnsanı yiyecekmiş gibi yabani, yabani bakıyorlar.
Belediye yol üzerinde bazı dükkanların önüne bank koymuş.
Biraz ilerledikten sonra oturdum birine. Ohh, o bir litre süt, kek ve bisküvi ile kahvaltımı yapmış oldum.
Yeniden yürü babam yürü diyerek yollara düştüm.

Adasarhanlı köyünün kenarından geçerek ilerledim.
Köyü geçtikten sonra çingır, çingır sesler geliyor. Koyun sürüsü olduğu belli.
Yaklaştıkça sesler çoğaldı, ileride çeşme var, galiba onlar da oraya gidiyorlar.
Ben onlardan önce vardım oraya. Sürüde keçi de var. İki aylık oğlaklar da hoplayıp zıplıyorlar.
Ben yalağın kenarına oturdum, hayvanlar su içmeye geldiler.
Koyunlar yetişkin olduğu için suyu içebiliyorlar.
Keçiler de yetiştiriyor, oğlaklar yalağın kenarına zıplayıp oradan su içiyorlar.
Zavallı kuzucukların boyları yetmiyor. İçemeden dönüyorlar.
Onlar da artık analarının sütü ile idare edecekler.
Bu arada eşek gördüm. Kot pantolon giymiş. Ulan ben mi yanlış gördüm diye bir daha baktım. Gerçekten hayvanın arka ayaklarında kot var.

Ön ayaklarında da pijama türü bir şeyler var ama arka ayaklarına kot çok yakışmış.
Ne yaparsa yapsın, kıcı yine açıkta kalmış. Eşşek işte!

Orada eksilen suyumı tamamlayacaktım ama çoban arkadaş, suyun iyi olmadığını, Ergene nehri köprüsüne girmeden önce sol tarafta gürül gürül akan su var dedi. Suyu güzel orasının deyince ben de oradan tamamlayayım bari dedim. Tekrar yollara düştüm, çobanın dediği yerde suyu buldum. Suların tamamını taze su ile değiştirdim.

Köprünün üzerine çıktım, Ergene nehri, simsiyah. Canlı yaşaması mümkün değil. Korkunç kirlenme. 3-5 sene sonra hava kabarcıkları çıkmaya başlar. Haliç'e döner. Balabancık köyüne girmeden önce bir çobanla karşılaştım. Önünde bir tane keçi, hayvan güdüyor işte. Ya da kendini çoban zannediyor. Yolun karşısından bana seslendi. "Çobanlık işi arıyorsan buralarda yok" dedi. "Nerede var peki?" "İstanbul'da var, oraya git" dedi. "Tamam, yarın giderim" dedim. Önce ciddi söylüyor herhalde diye normal birisi zannettim ama, işin içine İstanbul girince, bu çobana sadece geçmiş olsun demek kalıyor.

Balabancık köyü de Meriç nehrine çok yakın bir sınır köyü. Sınırın öte tarafına geçmek isteyen bir sürü Suriyeli buralarda, çok dolaşmışlar bu köylerde. Öte tarafa geçenler de yakalandıklarında, belki daha önce söyledim, bütün para ve değerli eşyaları alındıktan sonra sadece don ile bu tarafa getirip bırakıyormuş yunanlılar. Bu civarda bulunan köylere Suriye'lileri dağıtmayı planlamışlar. Sadece bir köy kabul etmiş mültecileri. Altı aya kalmadan onlar da kovalamışlar, köylerinden.

Suriyeli çalışmıyor, hırsız diyorlar. Suriyelilerden kimse memnun değil. Afganlılar da varmış bu taraflarda. Mesela dört kişi balabancık köyünde çobanlık yapıyorlarmış. Ben yoluma devam ettim. Karşımda kocaman bir Sultan düğün salonu yazısını gördüm. Sultan köyüne gelmişim. O sırada gençten birisine muhtarı sordum. “Karşıda bakkalda” dedi. Bakkal onunmuş. Selam verdim, borçlu çıktım. “Gezginim, kapalı veya açık kalabileceğim bir yer var mı ? Bu akşam misafirinizim” dedim. Hiç oralı olmadı, hoş geldiniz demek bile yok. “Meydanda korucu Zeki var, onu bulun, o gösterecek size” dedi. Meydana gittim. Bugün Zeki’yi gören yok. O sırada bir hemşerim ile karşılaştım. Sohbet ettik, bana müsaade dedim, Zeki hala ortalıkta yok. Zeki’nin her zaman gittiği kahveye gittim. İki saatten fazla oldu, sadece ben değil millet de pipiriklendi. Sonra oradan birisi, “Karisının köyüne gitmiştir o be yaa!” dedi. Mesele çözüldü, ne zaman geleceği belli olmaz demekmiş.

Kahvede ilan vardı. Bu gece düğün var tüm köy davetlidir diye. Ben de menemen yapacaktım. 6 yumurta aldım bir yerden. Üçünü yapar, kalanını da haşladım. Ama yine beleş yemek var.

Ulan korucu Zeki, neyse Zeki'nin bana göstereceği yere bakayım dedim.
Oyy, odaların çoğu dolu, kimisinde eşya var, kimisinde malzeme.
Bir oda gördüm, kocaman, koğuş sistemi bir sürü yatak yerde, anlaşılan kalabalık yatılan bir yer.
Duvar kenarında hala denkler duruyor. Demek ki başka gelecekler de var.
Başka yer olmadığına göre de Zeki bana burayı gösterecekti.
İndim aşağıya, kalamam ben orada.
Benim kokum bana yetiyor, bir de başkasınınkini hiç çekemem.

Köyün ızgara salonu var. Ne isterseniz pişiriyor.
“Ben akşama sendeyim, yemeğini burada yerim” dedim genç çocuğa.
“Ama kalacak yer lazım. Muhtar yukarıyı ima etti ama ben yukarda kalamam” dedim.
“Abi futbol sahasına git, orada düz yer var” dedi lokanta sahibi ve köfte yiyen müşterisi. Neyse o tarafa giderken muhtara da söylerim dedim kendi kendime.
Muhtarın dükkanının önünde üç beş kişi oturuyor.
“Gel hele napiyon, ne satıyon?” derken,
“Akşama o tarafta düşün var”
“Biliyom” dedim.
İçimden de beleş yemek var diyorum.
Adamlar devam etti,
“Gençlerin hepsi oraya gidiyor. Ateş falan takıyorlar. Uyuyamazsın” dediler.
“Napıcam peki?”
“Bu tarafa git, bi ağaç altı bul kal” dediler.
Döndüm bu tarafa, tam altı kilometre yürüdüm bir ağaç bulamadım ya.
Yürü babam yürü, 21.5 km, oldu 26.5 km.

Yol kenarındaki tarlada balya makinesi gördüm. Kesilen otları balya yapıyor, kışın da hayvanlarına yediriyorlar herhalde. Ama yok, yok, bunların hayvanları yoktur. Tarlayı otlakken

kapatmışlar, kuruduktan sonra da balya yaptırıp kışa doğru satacaklar. Ot tüccarı oldukları belli. Kalacağım yere yaklaşırken TIR tepeleme balya, balya otları yüklemişler, gidiyorlardı.

Çobanları gördüm, yol kenarında, azıcık düz bir yer, otları biçmişler, orada karar verdim kalacağım. Maaşlı çoban olarak çalışıyorlarmış, mesaiye de İpsala'dan geliyorlarmış. Sabah motorla gelip hayvanları otlağa çıkarıyorlarmış. Akşama ağıla koyup tekrar motorla evlerine gidiyorlarmış.

Daha sonra bi başka çobanla konuştum, o da “Az ilerde bi ağaç altı yer var, orası güzel” dedi. Ha gayret dedim yine yollara.

Buldum o yeri. Taşocağı yanı, yola yakın. Tepede, havadar. Manzaralı bir yer. Yayıldım hemen. Çadırı kurduktan sonra, barbunya pilakiyi de yedim. Ardından tahin helva. Ohh... Gün batımını seyrettikten sonra ben de yuvama döndüm, kapısını fermuarları açıp tekrar kapadıktan sonra uyku moduna geçtim.

AĞAÇ GÖLGESİNDEN

YENİKARPUZLU BELDESİNE

Evet, ağaç gölgesi.

Sultan köyü muhtarının umursamazlığı beni köy dışına itti.

6 kilometre boyunca bir ağaç gölgesi olmaz mı? Yoktu.

Her taraf buğday, arpa, yulaf tarlası. En kolay tarım çeşidi, zahmetsiz, yoğun emek yok. Tarlayı sür, ürünü ek, bekle olsun.

Eskiden harman yeri vardı. Şimdi onlar da yok.

Bir kaç saatlik çalışmayla bütün işler bitiyor.

Dün akşamki sürünün sahibi yanıma geldi.

Fransa'dan getirdikleri damızlık sığır ile et üretimi yapıyorlarmış.

O sığırın bir sürü çocuğu var ama babalarını takan yok.

Hepsi analarının yanında.

Elbette yetiştiricinin de sıkıntıları var. Kışın otlağa çıkamayan hayvanlar yem ile besleniyorlar. O da yem pahalı diyor.

Yola çıktım. İpsala'ya gidiyorum.

Aklım yedek lastikte. Patlak olan lastikte.

İpsala'ya giriş yapıyorum.

Yol kenarında dört kadın çapa yapıyorlar,

“Kolay gelsin. Napıyonuz büüle?” diye sordum.

“Çapa yapıyoz, kavun ekcez” dediler.

“Datlı olurmu buranın kavunu?” dedim.

“Hıııııı, gel de ye, ööle bi datlı ki”

Vay anasını satayım. Ulan bunların gençliği kim bilir nasıldı?

İpsala'nın içine girdim sayılır.

Ama görünmez kaza işte. Hepsi, hepsi iki tekeri olan benim

Düldül kaza yaptı.

Bana doğru seveyim diye koşup, kuyruk sallayan enik'in

patisinin üstünden benim sol teker geçti.

Canı çok yandı yavrumun, ağladı, ağladı neyse sonunda acısı geçti de, sustu!

Çok üzüldüm.

Market gördüm, pilakilerimi aldım da, bir türlü menemen yapamadım.
Elimde iki üç tane domates kaldı. Birkaç tane de biber.
İpsala içinde simitçi ararken börekçi gördüm.
Kahvaltıyı börekle yaptım. Bu arada dükkan sahibi ile sohbet başladı. O da gezmeyi çok sevenlerden ama arabayla tabii.
Yedek lastiğimi gördü, ben de lastiğe ihtiyacım olduğunu, nerede bulabileceğimi sordum. Sağolsun birkaç yere telefon etti. Ümitsiz bir şekilde boynunu büktü.
Börekler bitince dükkanı onlar kapatıp gidiyorlarmış. Gitmeden önce çırpınıyor bana yardım edebilmek için.
İpsala'da bulamazsam Keşan'a gitmemi tavsiye etti. Yan taraftaki dükkan sahibi ile görüştü, arabaya göz kulak olası için. Onlar da tabii, olur dediler. Ben Keşan'a gitmeye karar verdim.
Düldül'ü park ettim, tam yola çıkacağım, karşıdan birisi geliyor, lastikçiymiş.
Onunla konuştu, o başkasıyla konuştu. Kahveye gittik, o da lastikçiymiş, onda 12 jant lastik yokmuş, o da başkasını aradı.

Hah, dükkan açılmış, adamda lastik de varmış. Derin bir ohh çektim. Şimdi rahatladım.
Hepsine ayrı, ayrı teşekkür ettim. Karnım da tok.
Şimdi hemen yola çıkıp lastiği almam lazım.
Yürü babam yürü, İpsala'daki yüksek okulun yanından geçerek bisiklet malzemeleri satan yeri buldum.

Lastiğimi, çuvalımın içine atıp yola çıktım. Artık kimse tutamazdı beni.
Bizimkinin de keyfi yerine geldi. Hiç sesini çıkarmadan arkamdan geliyor.

İpsala'dan çıktıktan sonra sınır kapısı yoluna geldim ve karşıdan karşıya geçtim.
Enez'e yaklaşıyorum, az kaldı.
Konaklamayı planladığım köy Paşaköy. Köye girdim, kocaman

meydanı var. Herkes garip, garip bakıyor. Karşımdaki kahveye doğru ilerledim. Dldl' park edip, uygun bir yere oturdum. Ne gelen var, ne giden. Arayıp soran da yok. ay mı? Kahve mi? diyen de yok.

Bir gezgin köylerine geliyor, kimse yan bile bakmıyor. Hoparlörden devamlı anons geçiyor, sünnet varmış, herkes davetliymiş.

Yok, köy halkı davetlidir diyorlar, demek ki ben değilmişim. Neyse kahveci arkadaş geldi de bir çay iebildim. Yazıyı zor okudum ama galiba tuvalet var orada. Yerimden kalktım, yola çıkma zamanı, bu köyü de beğenmedim.

Bundan sonraki köy Yenikarpuzlu köyü.  kilometre mesafede.

En fazla 45 dakikada ulaşırım oraya.

Yenikarpuzlu köyüne girişte birkaç köpek havlasa da benim tatlı dilime, muhabbetime dayanamayıp susuyorlardı.

Neyse, yola devam ettim. Genişçe meydana geldiğinde kahvede çekirdek yiyen iki kişi masalarına davet ettiler beni.

Sohbet güzel gidiyor. ayımı söylediler. Benim derdim muhtarı görmek, adırlı kuracak yer arıyorum. Bu iki kişi aralarında fiskos yaptılar.

Olca,

"Sen niye yer arıyonki abi? Bizde kalacak boş yer var" dediler.

Bahtıma neresi çıkacak diye beklerken Olca ile beraber bir evin önüne geldik.

Daire giriş şt. Olca da yardım etti, Dldl' de da aldık daireye.

Ben hemen çamaşıra giriştim. orap ve ti-şortları yıkadım.

Sıra bana geldi tısss. Allah kahretsin, sabunlu kaldım lan!

Kimi arayacağım, kime ne diyeceğim. Kalakaldım ylece.

Mutfaktan da su gelmiyor. İyi ki sahip olduğum 3x1.5 litre su ile hem sabunlarımı temizleyeceğim, hem yemek yapacağım, hem de içeceğim.

Bu akşam benim menmde menemen var. Soğanlı, biberli ve domatesli.

O susuz evde yapılacak en güzel şey akşam yemeği hazırlamak. Tembel işi, zaten su yok, içmek için aldığım su ile ufak yıkama işi ile soğan, biber, domates doğradım. Üstüne de dört yumurta kırdım mı al sana nefis menemen yemeği. Yanımda tuz, karabiber, kırmızı pul biber hatta kimyon bile var. Ocağım, tencere ve tavam. Malzemeler hazır, menemeni yaptım. İnsan aç olunca yemek bile ne kadar tatlı geliyor. Yemek yedikten sonra dışarıya çıktım. Olcay geldi, söyledim ona, o da şaşırdı. Belediye zabıtasını aradı, su sistemi kart ile çalışıyormuş. Karta para yüklüyorsun, su geliyor. Kartta para yok, su da yok. Hafta sonu tatili olduğu için ödeme yapmak zor ama Olcay zabıtabı aradı. Bu sefer de zabıtanın bilgisayar ile olan ilişkileri zayıf çıktı. Neticede susuz kaldım. Olcay bana evden su getirmeye kalktı. “Yok be yaa!” dedim.

Ulan! Çok bahtsız bedeviyim be! Ama yiyecek konusunda da o kadar şanslıyım. Olcay bir tepsi içerisinde yemek getirdi. Yemeden olmazdı. Yedim. Şiştim, iyice uykum geldi. Yemek sonrası kahveye çıkma sözü verdiğim için çıktım, Olcay gelmedi ama ben de biraz oturup eve döndüm. Ev, kalınabilecek durumda, yatak ve koltuklar var. Mutfak var, banyo tuvalet var, daha ne olsun.

YENİKARPUZLU KÖYÜNDEN ENEZ SAHİLİNE

Sabah erkenden kalktım. Arabayı ve eşyalarımı aşağıya taşıdım. Arabayı bağladım.

Başladım tuvalet aramaya.

Sonra Olcay'ın bahsettiği börekçiye gittim, sonra da kahveye.

Su akmadı diye özür diledi. Kibar arkadaş, ne gerek var.

Yeğenin eviymiş, anahtarı kendisinde kalıyormuş. Sağolsun beni misafir etti o evde.

Anahtarı teslim ettim, teşekkür ederek vedalaştım

Köyün tam ortasından sağa dönerek yokuş aşağıya indim. Kanal üzerindeki köprüden karşıya geçerek yola devam ettim.

Her taraf göz alabildiğine pirinç tarlası ve kanal.

Enez'e çok var, arada bi yerde konaklama yapmak lazımdı.

Daha önce planlamamı yapmışım. Enez'e mesafe çok uzun.

Onun için arada konaklama yapmam şart idi. Bunun için de her taraf kanal ve pirinç tarlası olduğundan kanalların kesiştiği dört kanal ağzı en uygun yerdi.

Yol boyunca pirinç tarlaları ilaçlanıyordu. Parası olan uçak tutmuş, gariban olan sırt motoruyla, durumu idare edenler de traktörle ilaç atıyorlardı.

Neyse googleden kalmak için kestirdiğim yere geldim. Dört kanal ağzına.

Kanalın öbür tarafında, dört kişi oturuyor, barakanın önünde çay içiyorlar. Döldülü yol kenarına güzelce park ettim. Onların yanına gittim,

“Dayı arabayı ne güzel park etti. Biz olsak yolun ortasına bırakırız” dedi içlerinden biri.

O sırada suda yüzen inekleri gördüm. Su içindeki nilüferleri yiyorlardı.

Gidip ineklerin fotoğraf ve videolarını çektim. Hani sığırlar yarı beline kadar suya girmişler demiycem ama, sırtlarına kadar su içindeler.

Gündem İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimleri,

herkes fikrimi soruyor, insanlar umutlanmak istiyor.
Çay ve bisküvi ikram ettiler, konuşurken samimiyetimi
anladıklarında birbirlerinin yüzüne bakıp,
“Bu da bizden be yaa...” diyorlardı.
Biri çoban, biri mal sahibi (sığırların), biri çene çalmaya gelmiş
geveze birisi, diğeri de çobanın yardımcısı.
Bu arada Mustafa,
“Abi istersen seni Enez’e götürüvereyim” dedi.
Benim de niyetim vardı gitmek için ama,
“Nasıl götüreceksin?” dedim.
“Motorla” dedi
“Nasıl olacak bu iş?” dedim.
“Kolay abi, sen merak etme” dedi Mustafa ve çoban Ahmet.
Meğer onların devamlı yaptıkları işmiş. Ben motorun arkasına
oturacaktım.
“Eee, benim Döldül’ü nereye alacağız, aramıza mı oturtacağız
koca oğlanı”
“Yok be abi, sen merak etme. Sen hele otur şu motorun
arkasına” dedi.
Ahmet yardım etti, benim arabayı arkadan yanaştırdı, kolları
bana verdi.
“Tamam işte bu” dedi. Şimdilik sıkıntı yok.
Döldül’ün kolları benim elimde. Okula çocuk götürür gibi
ellerinden tuttum, benim arkamdan, daha doğrusu motorun
arkasından koşturarak geliyor.

Mustafa çok dikkatli, hem sohbet ediyoruz, hem de gidiyoruz. O
da yamaç paraşütünü çok seviyormuş. Nerede yamaç paraşütü
yapılıyorsa oraya gidiyormuş.
Gözü hep önünde, asfalttaki yamalı yerlere de dikkat ediyor,
üstünden geçmemeye çalışıyor.

Yapacağı en ufak bir hata her ikimizin de yaralanmasına,
Döldül’ün de paramparça olmasına sebep olabilirdi.
Velhasıl 15 km falan Enez girişine kadar geldik. Enez

girişindeki bilek kalınlığında su akan yerde vedalaştık. Bu su da meşhur mudur nedir, herkes buraya geliyor bidonlarına su doldurmaya.

Enez'in içine girdim. Arka tarafı Meriç nehri. Yani sınır. Romalılar zamanından kalma kaleyi gezdim. Tabii bu arada defineciler talan etmişler. Arkeologlar kazdı ise niye etrafını düzenlememişler.

Velhasıl, Osmanlı dönemini temsil eden kalenin yandaki camiyi restore et, ama Roma olunca boş ver gitsin. Kaleyi gezme işinden sonra sahile doğru yürümeye başladım.

Uzakmış bayağı yaa, 5.2 km.
Limanı en sonunda görebildim. Gelirken yüksekçe bir yerde
çadırlar, arabalar, bir de karavan gördüm. Bana kalabalık bir yer
gibi geldi.
Fakat liman içinde de aradığım ortam sıcaklığını bulamadım.
Önce içimin ısınması lazım çadırı kuracağım yere.
Sahil güvenliğin oraya gittim. Her taraf taş liman içinde,
ne olacak.
Gelirken geldiğim yere yürüdüm.
Hani derler ya bir çadırlık yer diye. Karavancı arkadaşla
konuşurken, şuraya kuruver dedi.
Ben çadırla uğraşırken çay yapmışlar, öbür komşu da börek
yapmış, iyi oldu. Acıkmıştım zaten, bu arada lastiği değiştirmem
şart.
Kaytaracak yerim ve zamanın kalmadı, işi yapacak kimse de
yok.
Söktüm tekerleri, İpsala’da aldığım dış lastiği takacağım. Ama
nasıl?
Daha önce hiç bisiklet lastiği değiştirmedim ki.
Zar zor lastiği çıkardım.
Karavancı arkadaş Enez’e gitmişti, geldi.
İç lastiği, dış lastiğin içine koydum ama dış lastiği
geçiremiyorum ki.
Öyle yapıyorum, böyle yapıyorum olmuyor. Adam beni
seyrediyor.
Daha önce otobüs şoförlüğü de yapmış. Biliyor nasıl olacağını,
bana söylüyor.
“Sıvı deterjan var mı?” dedi,
“Yok, sabun var” dedim
Lastiğin janta gelen kısmını sabunladım, sonra da şampuan
sürdüm.
Aaa, kayarak yerine oturdu. Sıra hava basmada. Havayı
basıyorum, pıs pıss diye ses var. Lastik şişmiyor ki. Meğer
pompanın sibobunu tam oturtamıyormuşum.
Yardım etti, arkadan bastırdı, pompanın sibobu şak diye oturdu.
Ne güzel de hava basarmış benim pompam. Ohh, lastik de şişti.
Eskisini çıkardım yenisini taktım. Her iki lastik de yenilendi.

Birini Edirne’de takmışım, diğerini de burada değiştirdim.
Bir lastik ortalama 500 km yol gidebiliyor.

Karavancı dostum benim 800 km yol yürüyebileceğime inanamıyor. İnsanın hayatı dört teker üzerinde geçince, iki teker ile eşyaları taşımak çok farklı geliyor onlara. Benim normal olmadığımı, kafayı sıyırdığımı söylüyor.

Arada bir de

“Geçmiş olsun!” demeyi ihmal etmiyor.

Maaşlardan bahsederken de beni her halde kendisinin geliri ile mi kıyasladı ne yaptı.

“Çok az yaa!” diyor. Ee, öyle tabii.

Çok olsa niye yürüyeyim. Sen arabanla gidip akşam yemeğini seçerek yerken, ben yine barbunya pilakiye talim edeceğim.

Ayakkabım bile eridi gitti. Benim maaşımın %33’ü ile anca alınabiliyor.

Ben o sırada soyundum, şortumu giydim, sahile indim. Yürüyüş nedeniyle ayaklarımın bazı yerleri su toplamıştı, bari sıcak kum ve tuzlu su iyi gelir diye sahile indim. Yarım saat kadar yürüdükten sonra, Uzunköprü’den beri yıkayamadığım saçlarımı tatlı su ile soğuk da olsa yıkadım. Bu arada Karavancı arkadaşın da arkadaşı gelmiş. Ben duş aldıktan sonra onların yanına gittim.

Arkadaşın arkadaşı bana yol tarif ediyor. Oradan gitme buradan git diye.

Neymiş, manzaralıymış. Sokmayın benim aklıma böyle fikirler yahu.

Ben ne güzel yolumdan gidiyorum işte.

Napayım? Her güzellik bir arada olmuyor işte.

Bu arada isminin Atilla olduğunu öğrendiğim karavancı, bayan arkadaşı ile beraber yine gittiler.

Güneş gidiyor yine, her akşam olduğu gibi veda ediyor. Güzel görüntüler eşliğinde.

Dışarıda durulacak gibi değil. Hemen çadıra girdim. Her taraf sivrisinek kaynıyor.

Benim güzel bacaklarımı beğenmeyip habire iğnelediler. Bir de yanyıyor ki, hiç sormayın.

Kaşına, kaşına bir hal oldum. Çadırın içine girdim, hala kaşınıyorum.

Dış tentenin kapısını açık bıraktım, içeriden dışarıyı, deniz manzarasını da göreyim diye tülü bıraktım.

Sefam olsun ama hem kaşınıp, hem de sefa olmuyor.

Ulan çadırın içine de kaçmış iki tane. Arada sırada kulağımın dibinde vızıldıyorlar.

Bir an önce ısırsınlar, ne kadar kan emeceklerse emsinler, gidip bir köşede zıbarsınlar diye dua ediyorum.

Dışarıdan gelen Atilla beyin arkadaşı bayan, çadırın başına geldi, eğildi, çadırın içine baktı, sadece,

“Biz döndük” dedi.

Fakat ben uyuyormuş gibi yapıp dışarı çıkmadım. Nasıl çıkacağım, her tarafım kaşınıyor.

Üstüm ayrı oynuyor, altım ayrı oynuyor. Sanki dans ediyormuşum gibi.

Zor uyudum koca gece yaa.
Bir de yan taraftaki lokantanın müziği, kardeşim sabah kadar
müzik çalar mı yaa...
Ayıp vallahi.
Sabaha karşı müzik sustu, nasıl olduysa. Ondan sonra nereye
uyuyacağım.
Bu sefer de nasıl olsa kalkacağım diye dön baba dön uyku
tulumunun içinde.

ENEZ SAHİLİNDEN

BÜYÜKEVREN KÖYÜNE

Erken kalktım. Napıcam tek başıma, çadırın içinde mi yuvarlanayım.

Çadırı topladım. Düldül'ü bağladım.

Yola çıkmaya hazırım. Karavancı komşu uyuyordur diye sessizce ayrılacaktım ama uyanmış. Yanıma geldi, beraber fotoğraf çektirdik. Telefon alışverişinden sonra yola çıktım. Ara yollar var ama ben Enez'in içine girmeye karar verdim.

Sabah çorbasını içmeden yola çıkmayayım dedim.

Çorbalar hazır, favorim kelle paça çorbası.

Çorbadan ziyade tok tutsun diye ekmeğe yumuluyoruz ister istemez. Ama karnım da doydu.

Ee, bu göbeği napıcaz? Mecburen yanımda taşıyorum. Hani bir yerde bırakılacak gibi bir şey olsa hemen bırakıvercem.

Bugünkü son durak Büyükevren köyü.

Halaoğlu'nun çocukluk arkadaşının evi varmış bu köyde. Tarih de denk geldi, o da buradaymış. Asıl oturduğu ev İstanbul'daymış.

Enez'deki kelle paça çorba sonrası yola çıktım, yürü babam yürü...

Yolda lay lay lom gidiyorum.

Hayallerim ve ben.

Yol üzerinde bulunan Yenice köyünün içine girdim. Bari bir çay içeyim dedim.

Köyün içine girdim, biraz uzakmış yoldan köy meydanının olduğu yer.

Gittim, selamün aleyküm, aleyküm selam, hepsi bu, bitti.

Çayımı içtim, bisküvi de varmış. Onu da yiyip yola çıktım.

Yolda gidiyorum, bir ara telefonum çaldı, arayan Ahmet.

"Abi nerelerdesin?" diye soruyor. Adamcağızın gözü dünden beri yollarda. Beni bekliyor.

"Geliyorum, ben de köye yaklaşınca ararım seni" dedim.

Tabii o da heyecanlı ilk defa bir gezgin ağırlayacak. Bunu

kendisi de söyledi.

Aradan birkaç saat geçti, bu sefer ben arayayım dedim. Yaklaşınca aradım. Süt ürünleri satan bir yere geldim. “Ahmet, ben bilmem ne tesislerinin oradayım” dedim.

Sütlac varmış, onu yedim. Ağzımı sildikten sonra Ahmet’i aradım, şuradayım diye.

O da hee, biliyorum demez mi. Ulan hadi ben rotaları çizerken googleden faydalandım.

Benim ağzımın süt koktuğunu sen nereden anladın?

Sordum, meğer köy içinden geçen minibüs şoförlerine sorarmış beni.

Yolda bayraklı gezgini gördünüz mü diye.

Ahmet ile ilk defa yüz yüze karşılaşacağız.

Benim aradığım yer ile köyün arası en fazla 20 dakika sürer, arada başka yollara girmez isem tabii. Baktım yol kenarında, saçları iyice seyrelmiş birisi gülerek bana bakıyor.

Elbette benden başka kimse yok ki etrafta. Hele de arkamda Düldül ile. O yüzden işte bana deli diyorlar, kafayı yemiş diyorlar.

Aslında o kadar normalim ki. Onlardan çok daha fazla sosyelim.

Çünkü bana deli, çılgın diyenler oturuyorlar, ya evlilik ya da yemek programlarını seyrediyorlar. Akşam yemekleri azıcık önlerine geç konsa belki de eşine kızacak.

Hayatta kalmak için hiçbir mücadelesi yok.

Yürüyüşlerimin her bir anı risk ve tehlikelerle dolu.

Onları akşamları evlerinde yatarken dış dünya ile aralarına kocaman kalın duvarlar giriyor. Benim ise sadece bez parçası.

Ben ne bulursa onu yiyorum ama onlar canları istediklerini yiyorlar.

Karınları doyduktan sonra oturdukları koltukta uyurken,

“Hadi kalk ta, yumuşak yatağına git yat” diyenleri vardır.

Ama ben onlardan daha çok mutlu ve huzurluyum.

Onların her gün yediğı yemeğı, ben bulduğumda yediğim zaman mutlu oluyorum ama onlar bir türlü tatmin olamıyorlar. Çünkü az ileride daha iyileri var onlar için.

Elinde olan ile yetinmesini bildiğinde senden mutlusu olamaz.

Hayat, yaşadığın an'dır, gerisi yalandır.

Yarın diye bir şey var mı, var. Ama yaşarsan vardır.

Ölü adamların yarını yoktur.

Aslında yaptığım programda Büyükevren köyü yoktu. Ondan sonraki köyde kalacaktım.

Halaoğlu Nihat, arkadaşım var deyince karar değiştirdim.

Sağ olsun, Ahmet kardeş mangalı bile hazırlamış, gider gitmez mangal yapıp karnımızı doyurduk.

Bahçede yok, yok.

Her türlü meyve ağacı var. Özellikle karadutu çok sevdim.

Tohum da aldım.

Vişne, kiraz (kırmızı ve beyaz), ayva, armut, incir, birkaç çeşit erik.

Bana ağaç aşısı yapmayı öğretti. Ben de kafam basmaz diye video kayıt yaptım.

Karnımız tok, ağaçlara üç çeşit aşı yapma metodunu da eğitim amaçlı videoya kaydettim. Sonra bakacağım, bir gün aşı yapmaya kalkarsam.

Kahveye gittik, biraz çene çaldık, benim yorgunluktan uykum

geldi. Millet konuşuyor ama benim kafam yorgunluktan düşüyor.

Eve döndüğümüzde Ahmet, yine karnımız açıldı diye mangalı yaktı.

En hızlı yemek pişirme yöntemi.

Misafir ağır misafir, taa İstanbul'dan gönderilmiş.

Karnımız doyduktan sonra bu sefer de bindik Renoya doğru sahile.

Bol sivrisinek var. Ulan nasıl ısırarak bu. Her tarafım kabardı.

Gündüzcüler de bir sürü çöp bırakmışlar.

Denize girdin, yüzdün, eğlendin.

Pisliğini de al götür be kardeşim. Her tarafta çöp istasyonu var.

Bir gün Allah cezanızı verecek, pislikten denize girecek yer bulamayacaksınız.

Dönüşte yine kahveye uğradık. Birer çay içip eve geldik, bana oda ayırmış.

Fazla oturmamak, biraz televizyon seyrettikten sonra odalara çekildik.

Kendisine çok teşekkür ederim. Çok rahat bir uyku çektim.

BÜYÜKEVREN KÖYÜNDEN MECİDİYE SAHİLİNE

Sabah kalktım, elimi yüzümü yıkadıktan sonra eşyalarımı toparlamaya başladım.

Ahmet ile beraber evden çıktım. Doğru çorbacıya gittik.

Tavuk suyu çorbayı içtikten sonra Ahmet'e teşekkür ettim.

Birbirimize sarılıp veda ettim ve yürüyüşe başladım.

Epey bir yol aldım. Yanımda bir araba durdu. Baktım Atilla bey, beni görünce şaşırdı.

Dün sabah vedalaşmıştık. Karavancı Atilla bey.

“Hadi gel!” dedi bana.

“Eee, bu kocaoglanı napıcam? Sen git, ben yavaş, yavaş giderim” dedim.

Hay allahım diyerek, kafasını salladı, yoluna devam etti.

Yanımda Enez sahilinde gördüğüm arkadaşı da vardı.

“Senin söylediğin yoldan gideceğim” dedim. Yüzünde bir gülümseme oluştu.

Zaten ileride Karaincirli köyüne, oradan da gölet kenarından

Yayla köyüne çıkacağım deyince başka bir şey söylemediler.

Onlar da Keşan'a gideceklermiş.

Atilla'nın arkadaşının aklına uyduk. Görülecek güzel yerler var dedi.

Karaincirli köyüne kadar geldim, insanlarla biraz sohbet ettim.

Bakkalın hemen yanı başında sandalyede oturuyorlar, beni de çağırdılar.

Kahve ikinci katta, insanlar aşağıda oturuyor. İple asansör

yapmışlar, çay tepside ip asansör ile aşağıya iniyor.

Yayla köyüne gideceğim diye yolu soruyorum, hepsi yol iyi diyor, stabilize diyorlar.

Sonra,

“Te bizim arabalar gidiyor oradan, sende hayde, hayde gidersin” diyorlar bana, beni cesaretlendiriyorlar.

Sohbet sırasında nüfusu zaten iyice azalan köyde çarpıcı bir söz duydum.

Köyün ileri gelenlerinden yani azıcık mürekkep yalamışlardan

biri, köyün nüfusunun azaldığından şikayetçi. Buna bağlı olarak da köyden iki üç aile aynı anda bir yere gittiğinde ne olacağını sorguluyor.

“İyi, o gidiyor, bu gidiyor. Köyde bir yangın olursa kim söndürecek?”

Yangına ilk beş dakikada müdahale çok önemli. Yayılmadan ne yapabilirsen yaptın, sonrası Allah kerim değil, yanar gider.

Yolun tarifini aldıktan sonra yola çıktım.

Yürü babam yürü...

Tepeye vardım, yol ikiye ayrılıyor. O sırada yanımdan geçen bir arabayı durdurdum ve sordum, sağlama yapmak için.

50 metre ya gittim, ya da gitmedim. Yanımda Keşan sanayi yapımı bir kamyon durdu.

Gel dedi, baraj kenarına kadar gidiyorum.

Attık kasaya benim arabayı, gidiyoruz. Aklım arkada, kasadaki benim arabada.

Yol gerçekten çok taşlı ve yokuş aşağıya. Hoppada, zıppada derken iniyoruz.

“Buraya kadar” dedi.

Kendisine yardımlarından dolayı teşekkür ettim ve vedalaştık.

Elinin körü, yol yine taşlı.

Oolum ben niye uyuyorum başkasının aklına. Benim aklım yok mu yaa.

Manzaralıymış, adam İstanbul'lu. Suyu sadece deniz kenarında görmüş. Benim yaşadığım yerde bunlar fazlasıyla var. Ne manzarası ya, değer mi manzara için taşlı yola girmeye. Ya devrilsem, ya bi tarafım çatlasa, patlasa. Ne yapıcım dağ başında. Gerçekten dağ başı yaa. Yoldaki izlerden anlaşılıyor zaten, üç günde bir traktör anca geçiyor. Bu sefer de yol hem taşlı, hem yokuş. Sanki Yalıköy – Kıyıköy arasında gidiyorum. Yok, hani burayı ben seçsem, diyeceğim ki, yanlış tercih, kendim ettim, kendim buldum. Ama başkasının dediği ile yolu değiştirmek insanın içindeki pişmanlıklar birbirleri ile kavga ediyorlar.

Gideceğim yer Mecidiye sahil. Askeri kamp var orada. Yayla köyünde kalmayı düşünmüştüm ama erken çıkınca öğlen vakti köye vardım.

Akşama çok vakit var. Yol zaten köyün kenarından geçiyor. Toprak yoldan çıkıp köyün içindeki asfalt yola geldim. Köyün içine girip de vakit kaybetmek istemedim. O sırada Vedat hoca aradı, merak etmiş. Buraları daha önceden bildiği belli oluyor, bana tavsiyelerde bulunuyor. Günlerden Pazartesi. Köye vardığında kuşbakışı aşağıya baktım, her tarafa ev yapılmış, villa dediğimiz evlerle doldurmuşlar.

Yaylaköy'den doğru aşağıya, sahile indim. Buraları da enteresan yani, yazlık evlerin hepsi sahilde ama sahilden geçen bir tane yol yok. Köyler sahilden 5-6 kilometre içeride ve tepede. Belki de daha fazla mesafedeler. Yaylaköy, Erikli, Mecidiye. Bu üç köyün de birbiri ile olan bağlantısı “İn aşağıya, çık yukarıya” esasına göre yapılmış. Örneğin, Yaylaköy'den Erikli'ye nasıl gideceksin? Önce Yaylaköy'den sahile ineceksin, sonra Erikli'ye çıkacaksın. Bir de Mecidiye'ye gideceksen bu işlemi bir daha yapacaksın. Ben Yaylaköy sahiline indim, market gördüm, içeri girip ıvır zıvır ve su aldım. Oyalanmadan yola devam ettim. Erikli köyüne gideceğim. Hafif bir rampa sonrası Erikli köyüne geldim. Burada biraz mola verip dinlenecektim. Mecidiye'deki askeri kampı görmüştüm. Yani varacağım yer belli, uzaktan görülüyor.

Çay bahçesine girdim, bir hayli acıkmışım. Kendime bir tost ısmarladım. Ayaklarım benim ama, artık yorgunluk belirtileri göstermeye başlıyordu. Topuklarımda hafif su toplama oluşmuştu. Onun tek tedavisi dinlenmekti.

Neyse ki konaklama yerine az kaldı. Hemen terlik giymek lazım bu durumlarda, ayak rahatlasın. Yine 30 kilometre olacaktı bu gün de. Erikli köyü yüksek bir

yerde, tuzla gölü görülüyor, gölün batısında da evler, evler, kutu, kutu evler.

Sonra tekrar yola. Kampa az kaldı.

Neyse kampa vardım, yine bahtsız bedevi oldum. Kamp kapalıymış

Napalım, çadırı dışarı kuracağım.

Çadırı kurabileceğim yerin karşısında evler var. Çoluk çocuk oynuyor dışarıda.

Onların yanına gidip müsaade istedim. Uygun gördüler.

Onların evlerinin arkasında da birkaç ev daha var. Bu arada çadırı kurdum. Arkadaki evlerden birinde oturduğunu düşündüğüm meraklı komşu ihtiyar amca sorguladı, merakını giderdi.

Sonra oğlu olduğunu düşündüğüm kişi birkaç kez önümden geldi geçti. Bir yandan da beni süzüp duruyor.

Bir ara yalnız kalınca yemeğimi yedim. Barbunya pilaki ve kuru soğan.

Telefonumun şarjı da yok. hava bulutlu olduğu için güneş panelim de dolu değil. Ben de nöbetçi kulübesinde oturan askerlere emanet ettim telefonumu, şarj ediyorlar. Vakit geçsin, gece olsun da yatayım, sabah çabuk olsun diye bekliyorum. Yürüyorum ama yine de vakit geçmiyor.

Bir ara elinde paketle ihtiyar amcanın meraklı yavrusu geldi.

Aldım, kabul ettim. Ekmek arası peynir getirmiş. Karnım tok

olduğu için aldım, kenara koydum. Sonra yemek için.
Ertesi sabah kampın kapıları açıldı, giriş yaptım ben de.
İlk işim ti-şortları yıkamak. Yıkayacağım ama bu sefer de banyo gideri tılandı.
Kum dolmuş gider, daha önce kalanlar kumlarını temizleyip gelselerdi odalarına bunlar olmazdı. Servisi aradım, ilgili kişi zamanında geldi, müdahale etti ve açıldı.
Çamaşırları yıkadım ve dışarıya tele astım. Pantolonu da yıkadım ama burada şortla gezilebildiği için sıkıntı olmadı.
Kıçımda değil, askıda kurusundu.

Öğlen yemeğine gittim, şort ve terliklerle. Yemekten sonra sahile indim, kumsalda kısa bir yürüyüş, su toplayan yerlere tuzlu su ve kum tedavisi uyguladım.
Yarın faydasını görecektim elbette.
Öğleden sonra bir lahmacun yiyeyim dedim. Yemeye pek niyetim yok ama erkek evladı olduğum için tadına bakmak istedim.
İşletmeci kadın tutturdu bir de ayran iç yanında iyi gider. Niye ısrar ediyorsun hatun. İçmeyeceğim işte. Lahmacunla iyi gidermiş. Bol soğanlı lahmacunun fiyatı uçmuş, dışarıda satılandan daha pahalı. İnat ettim almadım.

Akşam yemeği için rezervasyon yaptırdım.
Manzaralı bir yer olsun dedim. Kıyafet zorunluluğu yokmuş.
Hava kapalı, çamaşırlar kurumuş, biraz rüzgar eser gibi, yağmur her an yağar. Eşyalarımı içeri aldım.

Ayağımda şıpışık terlik, kıçımda şort yemeğe gittim.
Manzaralı yere çıktım, yemek salonuna. Birden sağanak başladı. Yağmur iyice boşaldı.
“Hadi dur lan!” diyorum içimden. Duracağı yok, bu sefer gök gürültülü yağmaya başladı.
Hadi, yine oldum bahtsız bedevi.
“Hadi sizi içeri, kapalı yere alıcaz” dediler.
Koca masaya tek başıma oturtular.
Yalnız ve mahzunum.

Biraz sonra yan taraftaki kocaman masaya dört hatun oturdu. Ben şıpidik terlik ve şort. Onlar afilli, havalı, parfüm kokulu, ben saçlı, sakallı, hacışakir kokulu. Ulan yerin dibine girdim. Utandım, bacaklarımı iyice çektim kendime doğru, hiç olmazsa bacak kıllarımı temizleseydim. Onların göz zevklerini bozmak istemem.

Aman Allahım yaa, bunlar da kim yahu? Gökten mi düştüler, niye yan taraftaki masaya düştüler. Benim masada yer varken. Benim masaya anca kemik düşer. Off lan of, şansa bak. Aklıma hemen Novorosisyk limanındaki Çayka restaurant geldi. Yıllar önce Erkan abiyle oraya gittik, üst üste üç akşam hem de. Biz bahşişi bol tuttuğumuzdan oradakiler de anlamıştı bizim ne mal olduğumuzu. Yani yalnız olduğumuzu. Şef garson yalnız gezen melekleri başka bir yere göndermezdi. Doğru bizim masaya getirirdi. Biz ve melekler votkayı içince doğru piste, dikey dans etmeye. Kendi kendilerinin fotoğraflarını çekmeye uğraşıyorlardı. Bayanlara yardım etmek amacıyla, “Fotoğraflarınızı ben çekebilirim” dedim. Her ne kadar dağlarda yalnız başıma dolaşsam da centilmenlik ve kibarlık damarlarımdaki asil kandan geliyor. Birçok fotoğraflarını çektim, onların telefonlarıyla tabii. Gözümü birisinden hiç alamadım. Özellikle onun, ulan keşke o benim modelim olsa. Sabah akşam, fotoğraflarını çeksem, özel fotoğrafçısı olsam. Nerdeeee ????

Fotoğrafçılık görevim bitti, bir ara gözüm arkaya takıldı. Karnını doyuran kalkmış gitmiş, bir tek biz kalmışız. Beş kişi. Dört artı bir. Nöbetçi dikmiş gözlerini bizim masalara bakıyor, aklından neler geçiriyorsa. Benim gibi ayağında şıpidik terlikli, sakallı, uzun saçlı dağ adamı mı, kravatlı, cebi bol sıfırlı paralı adamlar mı, yoksa parfüm kokulu adamlar mı?

Bizimki aç tavuk hesabı, kendimi bir anda darı ambarında

zannettim.

Yemeğim bitti, bir duble rakının arkasından cılalık bira da bitti.

Bayanlara iyi akşamlar diyerek şıpıdık terliklerimle oradan ayrıldım.

Off bee, yarın yine düşecektim yollara.

MECİDİYE SAHİLİNDEN SAZLIDERE KÖYÜNE

Sabah, sabah erkenden yine yollardayım.
Köy sahilden bayağı içeride kaldığından tekrar yukarıya doğru
Mecidiye köyüne çıkacağım. Yorucu yaa, hep çıkış.

Mecidiyeye çıktım, yol üzerinde fırın gördüm ve simit poğaça
aldım. Biraz daha ilerleyip kahveye oturdum ve çay ile beraber
güzelce karnımı doyurdum.
Mesajlarını gönderdim. Bundan sonrası yokuş aşağıya. Bu sefer
yürüyüş rahat olacaktı.

İlk hedef İbrice limanı.
Limanı buldum. Bol bol fotoğraf çektim.
Liman içinde kocaman bir de uçak gördüm.
Ulan bu uçak buraya nasıl inmiş diye düşünürken, yaklaştıkça
sağının, solunun eksik olduğunu belli oluyordu.
Herhalde buradaki köylüler bununla balığa çıkmayacaklardır
dedim.
Bu uçağı dört parçaya ayırmışlar. TIRlar ile karayolundan
taşıyarak getirmişler.
Dalgıçlar için getirmişler. Denize bırakacaklarmış. Güzel fikir.
Orada oturup hiç dinlenmeden limandan çıktım.

Yol taşlı topraklı, onu biliyorum da, bu kadar taşlı olduğunu
tahmin etmemiştim.
Hedef Sazlıdere köyü. Öncesinde Gökçetepe milli parkı vardı.
Yolun bazı yerleri dün gece kamptayken gece yağın şiddetli
yağmurdan dolayı su dolmuş. Bağıyı büyük çukurlar, içi su
dolu. Döldül arkamda bağlı.
Gececeğim suyun derinliği hiç belli değil. Ayakkabıları
çıkarırsam anca geçebilirim.

Yolun kenarlarında dahi geçecek yer olmayınca mecburen
ayakkabılar ile terlikleri yer değiştirdim. Terlikleri giydim,
ayakkabıları bağladım arabaya.

Daldım suyun içine. Suyun derinliği ayak bileklerime kadar geldi. Geçtim, gittim. Böyle iki kere daha suya girmek zorunda kaldım.

Gökçetepe milli parkının girişine kadar terlikle gittim. Na yapayım, ayaklarım ıslak ve çamurlu. Bir yerde temiz su bulduğumda ayaklarımı yıkayıp, ayakkabılarımı giyecektim. İbrice limanından toprak yola girdiğimde sadece yokuş olan kısımlarım taşları ortaya çıkmış. Yolun diğer bölümlerinde bu kadar taş yoktu.

Oralarda da yoldaki çukurlara çok dikkat etmeliyim.

Tekerleklerin ikisi de aynı anda çukura düşmeliydi. Eğer tek düşerse Düldül'üm yan yatardı.

Yol üzerindeki Saros körfezinin berrak sularına kucak açmış ulaşılabilir tertemiz koylar var.

Ama gel gelelim yol üzerinde, birkaç yerde, günübirlikçilerin bıraktığı çöpler battal boy çöp poşetlerine doldurulmuş, alınmasını bekliyorlar.

Adam altına araba aldı mı, kendisini bir bok zannediyor. Çoluğunu çocuğunu arabaya atıp, don ile denize girebiliyor ya, o mutlu vatandaş oluyor.

Ama attığı, bıraktığı çöp yüzünden benden dünyanın küfürünü yiyor. Terbiyesizler.kızıyorum yaa, bir de bu insanlar haftada bir ya da on beş günde bir geliyorlar buraya. Her gün gelseler, dünyanın çöprü birikir.

Gökçetepe milli parkı da kiralanmış özel firmalara. Kocaman alan, yürü babam yürü bitmiyor.

Yeni soğuk asfalt yapılmış. Her halde eski yol milli park içinde kalmış. Toprak yol bitince, soğuk asfalta çıktım. Ayağımda şıpidik terlikler. Yürüyorum. Giriş kapısı var ama henüz açılmamış. Yine önümde dünyanın yolu var. Terliklerle yürümek ne zormuş. Arada aklıma geliyordu, bi de terliklerle mi yürüsem diye ama olmuyormuş. Ayaklarımı temiz su ile yıkayana kadar yürümeye devam.

İnişli çıkışlı yola devam ediyorum, bi tane daha kapı var ama o da kapalı. Tesis özele verildikten sonra tam kapasitesini bırak, yarım kapasite bile çalışamaz. Çok para itiyorlar çok.

Güya anayasal hakkımız, memleketimizin güzelliklerinden her vatandaş eşit olarak faydalanacak.

Parası olan gelsin, parası olmayan evinde otursun zihniyeti.

Neyse, biraz daha yürüdükten sonra, ana kapısını gördüm Gökçetepe milli parkının.

Kocama giriş kapısı, üstünde yazı, giriş kapısında elektronik bariyerler, aynalı bekçi kulübesi.

Eee, adam elbette çok para alacak, kastro koyundaki adamın dediği gibi yaptığı masrafın parasını çıkaracak bir şekilde. Merak edip sormadım bile kaç lira giriş ücreti diye. Deniz tarafında market var, kasap var. Her şey satılıyor ama markette fiyat etiketi yok. Demek ki kaptırmaca. Kim kime şey yaparsa. Marketin alt katını kafe tarzı bir şey yapmışlar ama çalışan falan yok. benim gözüm tatlı su arıyor. Hemen alt tarafta deniz var. Ama ben çorap ve ayakkabılarımı giymek istiyorum. O nedenle yerde, yılankavi yatan hortumu gördüğümde, musluğu açıp ayaklarımı bir güzel yıkadım. Gittim, bir sürü boş masadan birine oturdum. Ayaklarımı uzattım, bir güzel kuruttum ve çoraplarımı, ayakkabılarımı giydim. Bu sırada hava iyice kapandı, rüzgar arttı. Gök gürültüsü çoğaldı. Yağmur damlaları büyüdü ve çoğaldı. Belli ki bu hava 15 dakika sonra iyice azacak.

Bu arada milli park bekçileri,
“Açıktaki bir şey kalmasın, her şeyi kaldırırsanız ya da kapatın”
diyerek birbirlerini ikaz ediyorlardı.
Ben hemen yanı başımda bulunan sebze meyve tezgahlarının oraya girdim. Üstü kapalıydı hiç olmazsa.
Bu arada yolda yürümeye çalışan ihtiyar bir amcaya rastladım. Yürüyüşe çıkmış. İyi güzel ama evi nerede olursa kaplumbağa misali bu yürüyüşle çok ıslanırdı. Sonra zatürre ve güm.
Çağırdım,
“Gel buraya amcacım, yürüme, birazdan şiddetli yağmur yağacak” dedim.
O da benim saçığının altına girdi.
Gittikçe şiddetleniyor, damlalar büyüyor. Haydaa, şimdi de doluya dönüştü. İyi ki yola devam etmemişim. Bulunduğumuz yere sepkenler geliyor, üstümüz başımız ıslanıyor. Taksi falan hak getire. Bir tane araç yok. rüzgar kuzeydoğudan yağmur ile birlikte estiği için ıslanıyoruz, ben o arada tam karşımda rüzgarı kesecek yer gördüm. Oraya kaçtım. Adamcağız kaldı karşımda, ıslanıyor, üşüyor. O da pazar

tezgahlarının üzerinde duran halılara sarınmaya uğraşıyor. Yaşı 85'in üzerinde.

Yağmur yeni başladığı zaman,

“Komşun falan kim varsa ara da seni alsınlar, eve bıraksınlar” dedim.

Yağmurun bitmesine yakın geldi birisi, aldı götürdü.

Ben de yürü babam yürüye devam ettim.

Gökçetepe'nin içine girmeden yol devam ediyor, ben de onu takip ettim zaten.

Yol sapağına geldim. Birisi araba bekliyor. Nereye gideceksin diye sormam gereksizdi.

Sadece,

“Bu yol nereye gidiyor?” dedim. O da,

“Keşan'a” dedi. Konuşma kısa ve öz idi. Arkadaş yolda gördün, bir sor bakalım

“Sen nereye gidiyorsun?” diye,

Gps kontrolü yaptım. Ben sağa saptım, doğru yoldayım. Adama sormamın sebebi, sağlama yapmak.

İlerledim, uzakta yol kenarında traktörünün romörküne ot balyalarını yükleyen bir dede gördüm.

Gözüm de devamlı yolda erik ağacı arıyor. Kızıyorum insanlara.

Ulan, bu yoldan o kadar geçiyorsunuz, atsanıza arada sırada çekirdekleri. Benim gibi yolculara bir faydanız olsun, faydasızlar. Gerçekten canım istiyor yaa...

Dedem yanıma gelince durdu. Hal hatır sordu.

“Sazlıdere'ye mi?” diye sordu.

”Evet” dedim.

“Traktöre alırdım seni ama bundan sonrası hep yokuş aşşaa, rahat gidersin”, diyerek gitti.

Köye girdikten sonra ilk işim Düldül'den kurtulmak. Koşum takımını çıkardım.

Oturanlara Muhtarı sordum.

“Şurada!” dediler.

Neyse yanına gittim. Kendimi tanıttım. Adam hala buz gibi.

“Aaa, ben sizi yolda görmüştüm” dedim.

“Evet” dedi. “Bilseydim buraya geleceğinizi, sohbet ede, ede

gelirdik” dedi.

Ben de “Yorulmanıza gerek yok” deyince, o da yürüyüşçüymüş. Yıllardır yürüyormuş,

“Trakya’da gitmediğim, görmediğim yer yok” diyor. daha sonra çadır kuracağım yeri gösterdi. Düzgün bir yer, kahveye yakın, köy içinde, camiye de yakın, tuvalet mevzusundan dolayı. Çadır kurmak için çok uygun bir yer. çadırın yanı başında oturma yeri de vardı.

Akşam olunca kahveciden sıcak su aldım, hazır makarna yaptım.

Hava karardı ama tepe lambasını taktım. Hiç olmazsa yediğim yemeğim içine düşenleri görürdüm.

Yemekten sonra çay içmek için kahveye geldim, kahveci para almadı.

“Bi misafire bakamaycaz mı?” dedi.

Ertesi sabah toparlanıp, kahvede çay ve bisküvi kahvaltısı ile yallah yola.

Yürü babam yürüde durmak yok...

SAZLIDERE KÖYÜNDEN KOCAÇEŞME KÖYÜNE

Sazlıdere köyünde köy meydanında yeni düzenlemeler yapıyorlar. Toprağı kazımışlar, taş döşeyecekler. Sabah erkenden çalışmaya başlamış ekip. İş gücü olmayan ihtiyarlar da kahvede tribünde oturur gibi sıra, sıra dizilmişler, olanı biteni maç seyrederek gibi seyreliyorlar. Amcacım, git eve civcivlere yem ver, bir şeyler yap yahu. Yengeme yardım et, ne bileyim çorbayı karıştır. Bak, sığırlar otlamaya gitti. Git ahıra gübreleri topla, sonra lazım olacak sana onlar. Ne işin var kahvede. Bana ne yaa, sanki beni dinleyecekler. Zaten her gittiğim yerde deli gözüyle bakıyorlar. Benim lafımı mı dinleyecekler. Bisikletle gezenler normal, motosikletle gezen normal, arabasıyla gezenler akıllı sınıfında, onlara laf söyleyen yok ama sıra bana gelince, “Sende hiç akıl fikir yok”, “Deli misin sen?” “Kafayı mı yedin kardeşim sen?” Ulan topunuzun sizin e mi! Yine sahile doğru iniyorum. Kolay böyle yokuş aşağıya. Asfalt bitti, doğruya doğru döndüm. Yazlık kooperatif evlerinin önünden geçiyorum. Bu tarafta Yaylaköyü, Mecidiye yazlıkları gibi henüz yoğun yapılaşma yok. Haziran ayının ortası olmuş, yazlıklarına gelen de yok doğru dürüst. Balkonda birisini görsem çay içerken, “Günaydın! Afiyet olsun” diyerek yanaşacağım ama kimse yok ki! Yol toprak ama asfalt gibi düz ve sert. Adilhan köyüne giderken sağ tarafta gürül, gürül akan su gördüm. Kana, kana suyum içtim, sularımı da tazeledim. Yola devam ediyorum. Bu arada bir ses duydum. “Hi, how are you?”

Uzaktan, ağaçların arasından ama ben kimseyi göremiyorum ki. Bakıyorum ama ortalıkta kimse yok. “Yok, ben yabancı değilim” dedim. Adamın canı konuşmak istiyor ama ben hala adamı göremedim. “Bekle, geliyorum o tarafa doğru” dedim. Sesten adamı buldum, yaklaşıncı yüzünü de gördüm. Tonton bir amca. Bisikletleri ile çok gezgin geçermiş evinin oradan, beni de kendisine göre ilginç bulmuş, yabancıyım diye İngilizce çağırmış. Çok kişiyi de evinde ağırlamış, kahvaltısını, yemeğini vermiş. İyi yaptın be ağabeycim, dünya kadar sevap kazandın da şu fakir kremalı bisküvi ve çayla gezginlik yapmaya çalışıyor. Bari bir dakika izin iste, git eve, hazırla ekmek arası bir şeyler Adilhan köyünde kahvaltımı yapayım. Neyse, bir şeyin geleceği yok bari fazla oyalanmadan köye gideyim de oturarak dinleneyim. Yol hafif rampa ama beni zorlamıyor. Köyün içine girdim, kocaman market var. Baktım simit var. Bu sabah öğlen yemeğini çay simit yaptım. Hava sıcak, gölgede bile hava esmese işler kötü. Geniş kenarlı şapkam işe yarıyor. Neyse, yedim, sodamı içtim, çayımı içtim, şimdi tekrar yollara. Yürü babam yürü.

Ana yola çıkmadan yani Edirne-Çanakkale yolundan değil de sahile daha yakın olan toprak yoldan gideceğim. Zaten daha önce de bu yoldan hazırlamışım rotayı. Toprak yol, dikkatli gidiyorum elbette. Taşların yanlarından, sağından solundan geçiyorum. Tekerleklerle denk getirmemeye çalışıyorum. Ohh, erik ağacı gördüm. İki gündür sayıklıyordum, erik, erik diye. Çok da tatlıymış ceplerimi doldurdum, yiye, yiye gidiyorum. Yıkamak mı, o da neymiş. Elimde iki kere çevirdim mi tozu gider. İlaç zaten yok bunlarda, kim ilaçlayacak yol kenarındaki eriği. Köy meydanına geldim. Karşımda kocaman bir kahve var.

Oraya doğru yanaşmama fırsat kalmadan,
“Gel bakalım babalık” dedi birisi.
Ama kim söyledi bilemedim. O tarafa doğru gidip Düldül’ü park
ettim.
Oturdum yanlarına, hemen soda, çay ne varsa söylediler.
Önce soda, biraz dinlendikten sonra da çaylar geldi, bardaklar
boşalınca yenisi geldi. Sohbet güzel ama ben muhtarla
konuşmalıyım. Bu köyde kalacağım için kendisi mülki amir ne
de olsa, müsaadesini almalıyım.
Üç kişi oturuyoruz, bir de ben dört kişiyiz.
Bir tek bu köyde bana deli misin demediler. Kibar köylüler
canım. Deli bile olsam adamın yüzüne karşı söylemiyorlar hiç
olmazsa.
Şimdi laf lafı açarken, hikayeler de birbirini kovalıyor burada.
Bir yandan da bana bakıyor anlatırken.
Adamın biri eşek alacakmış, hayvan pazarına gitmiş. Satıcı,
müşteriye demiş ki,
“Yokuş yukarı eşeğe binme, çıkamaz” demiş.
“Bayır aşağı da binme, devrilir” demiş,
“Ee, düz yolda zaten eşeğe gerek yok” demiş alıcı da.
Artık ne demek istiyorsa. Ulan bana böyle hikaye anlatılır mı.
Valla ben de hiç üstüme alınmıyorum, ha ha, hi hi onlarla
beraber gülüyorum.
Tıknaz, benim gibi göbekli, tepesindeki saçlar seyrek,
yuvarlana, yuvarlana gezen kişi,
“Ben çok meraklıyım” diyerek bana kim olduğumu, nereden
gelip nereye gittiğime dair bir sürü sorular sordu.
Hatta çocuklarımın ne iş yaptığını kadar sorguladı.
Sonunda dayanamayıp patladım,
“Arkadaş, istersen Jandarmayı da çağıralım” dedim şakayla
karışık.
“Yok yok, çağırma kimseyi. Ben muhtarım. Öyle gelir gelmez
kimseye muhtar olduğumu söylemiyorum. Gelen kişinin ne
maksatla geldiğini öğrenmeye çalışıyorum” diyor.
Haklı elbette, param, pulum yok diye gelenlerden tut da,
caminin halılarını çalıp gidenlere kadar türlü, türlü insanlar
geliyormuş köylerine.

Muhtar ortaya çıkınca, ben de,
“Hadi söyle artık nereye kurayım çadırı?” dedim.
“Sahile de kurabilirsin, gelen turistler oraya kuruyor” dedi.
Benim gözüm ise, kocaman cami avlusunda.
“Bir de yukarısı var, köyün düğün salonu. Biraz dağınık ama” dedi.
Anladım ne kadar dağınık olduğunu. Devletli ağaç köyünde de aynıydı. Dağınıklık olsa kabul edilebilirdi.
Sahile de bir bakayım dedim, yola çıktım. Hava rüzgarlı, küçücük bir liman var. İçinde de balıkçı tekneleri.

Sevgili muhtarım,
“Orada bir tekne var, istersen orada da kalabilirsin” dedi.
Üç dört gündür zaman, zaman gökyüzünün kapkara olması ve gök gürültüsü ile dökülen yağmur nedeniyle teknede kalınmazdı. Etrafa bakındım, öyle kalınacak, çadır kurulabilecek düzgün bir yer yok. Doğal kalmış her taraf, bozulmamış.
Aslında orası düzenlense, en azından çadır turizmine açılrsa gelen giden çok olur. Ama genelde köylünün paraya ihtiyacı yoksa yerini yurdunu satmıyor, doğal olarak dedesinden kaldığı gibi idamesini istiyor.
İşin bir diğer yönü de, köylere yabancıların girip çıkmasına pek sıcak bakmıyorlar.
Üst kata çıktım, gerçekten darmadağın ve pis. Çekirdek yemişler, kabukları yerde. İçmişler, şişeler sağda solda.

Kahveden hemen süpürge aldım, aşağıda hortum gördüm, baktım uzun, yukarı yetişir bu dedim.

Sevgili muhtarım, istese bunları yaptırabilir ama çok meşguller canım.

Musluğa bağladım. Matı koyacağım yeri önce süpürdüm, sonra da bir güzel yıkadım.

Yer çok büyük olduğu için suyu da ileri ittiriverdim. Hava sıcak olduğu için çabuk kururdu. Tertemiz oldu işte, gönül rahatlığı içinde kalabilirdim.

İndim kahveye kurumasını bekliyorum.

Bu arada küçük kedi yavrusu muhtarın bacakları arasında dolaşıyor.

Nasıl olduysa o kedi yavrusu can havliyle bir miyavladı, muhtar da bacaklarının arasından gelen bu sesle zıpladı.

Sonra,

“Ulan, galiba kuyruğuna bastım” dedi.

Acımasız muhtar... Aslında çok munis, sakın, hayvanları seven bir muhtar ama kaza ile bağirttirdi herhalde yavruyu.

Müsaade istedim muhtardan, yukarı çıktım, hazır makarna yapayım bari dedim.

Bulunduğun yerde ocak yakma sıkıntısı olmadığı için tüpümü yaktım, suyumı ısıttım, içine makarnayı attım, zırrr telefon.

“Hüseyin, sen bize çok yakınsın. Yarın seni karşılayıp misafir edecektim ama, biz sabah erkenden gitmek zorundayız. Onun için biz sana geleceğiz” dedi. benim 50 yıllık sınıf arkadaşım Serdar Akcan.

Benim köye varışta muhtarla beraber olan, paylaştığım bir fotoğrafta görmüş genç arkadaşı. Köyün hemen girişinde bulunan balık lokantasının sahibiymiş. Onu görünce,

“Hadi, gidip bi hoş geldin diyelim” demiş eşine.

Ulaannn, tüh! Makarnaları da haşlamıştım. Napalım, öyle beklemez, acele, acele hemen makarnalarını yedim, suyunu ayırdım. Zaten ne kadarcık ki. Bir saat sonra bir şey kalmaz, erirdi midemde. Suyunu da ayırdım, yarın sabah çorba niyetine

içerdim ben onu.
Bir telefon daha,
“Biz geldik, nerdesin?”
Çabucacık ağzımı sildim iyice, indim aşağıya,
“Gördüm, gördüm sizi” dedim.
Çok değişik duygu. Türkiye’nin herhangi bir köyünde
arkadaşlarla karşılaşmak insanı çok mutlu ediyor.
Aynı gemici arkadaşımın beni Kalkansöğüt köyüne giderken
dağda bulması gibi.
Sivrisineklerin arasında, günün önem ve anlamına binaen soğuk
biralara eşliğinde ve güzel bir sohbet ile akşam yemeğimizi
yedik.
Nerede kaldığımı sordular, gösterdim,
“Üst kattayım” dedim. Görmelerini istemezdim nasıl bir yerde
kaldığımı. Ama burada hiç olmazsa su vardı ve yeri
yıkayabildim.
Ben bu yürüyüş sonrası 30 gün içerisinde hasta falan olmaz
isem, demek ki bağışıklık sistemim çok güçlü.
Sevgili kardeşim Serdar Akcan ve eşine ziyaretlerinden dolayı
çok mutlu olduğumu söyledim.
“Tekrar beklerim efendim” diyemedim. Çünkü bir daha
Kocaçeşme köyüne gelme ihtimalim çok zayıftı.
O sırada muhtar beni gördü, bakkalın önünde bira içiyordu.
Sinekler ısırmağa devam ediyordu ama muhtar biranın içine bir
şey mi koydu, ne yaptı? Hiç hissetmiyordum artık sivrisinek
sokmalarını. Vızıldayıp gidiyorlardı.
Bira bitti, konuşmalar, kahkahalar, fıkralar çoğaldı.
İkinci bira geldi,
“Muhtar iç diyor”, mülki amir o. Emir demiri keser.
“Ben sporcuyum, yarın erkenden kalkıp yürüyeceğim” diyorum.
Küsüyor.
“Bana karşı mı geliyorsun?” diyor.
İyi ki adama mülki amir dedik. Resmen Vali gibi!
Sesler yükselince, arada da kaptırınca yakın evde oturanlara
karşı ayıp oluyor dedik.
Marketin yanı başından kahvenin önüne geldik.
Muhtar güzelleşti, bende bir şey yok.

“Hadi ben gidiyorum” dedim. Son bir tane daha.

Mülki amir o.

“Ben yarın Koruköy’e gideceğim” dedim.

“Oraya gitme, onun muhtarı yaramaz, sopa surat birisi, sana yer göstermeyebilir” dedi.

Onlar birbirlerini daha iyi tanır elbette. Muhtarın sözünü dinleyeceğim.

“Bolayır’a git, ben konuşurum muhtarla, haber veririm ona” dedi.

Üçüncü biradan sonra muhtar değil, Çanakkale Valisi gelse tutamaz artık beni.

Saat gece yarısını geçti. Gündüz karşı köşede yuvarlanan köpekler bile uyumuş.

Muhtarcım’a iyi geceler dedim ve ayrıldım.

KOCAÇEŞME KÖYÜ

BOLAYIR KÖYÜNE

Sabah kalktım, her şeyi aşağıya indirip Döldöl'ü yola hazırladım.
Hadi bakalım, bugün de yola sol şeritten devam edeceğim.
Anayoldan gideceğim.
İlk ihtiyaç molasını köyden çıktıktan üç kilometre sonra verdim.
Görevliler,
“Abi orada çay var” diyerek serbest olduğunu, istediğim kadar içebileceğimi söylediler.
Kendilerine teşekkür edip ayrıldım. Çünkü Koruköy'den sonra 5-6 km daha yolum olacaktı.

Yaklaşık bir kilometre sonra bir başka petrol ofisine girdim.
Petrol ofisi çalışanı Batuhan Evreşe'li, gülyüzlü ve eğlenceli birisi.
Bisküvi aldım,
“Sen de çay ısmarla” dedim.
Çayımı içtim, o sırada motorlu birisi geldi. O da geziyormuş ama motorla.
“Beraber fotoğraf çektirebilir miyiz?” dedi
“Elbette” dedim.
Ama bu sırada biraderin devamlı benim Döldöl'ün orasına burasına telefonla baktığını görünce video çektiğini anladım.
Çeksin anasını satayım. Hadi, çok dinlendim, yola çıkmalıyım.
O sırada markette olan Batuhan, dışarı çıkıp,
“Abi, bi saniye, sakalını tutabilir miyim?”
“Tut lan, nolucak”
“Abi bi dilek tutacam, müsaade edersen”
İlk defa başıma geliyor, benim sakalımı dilek ağacı olarak görüp, dilek tutan birisini.
Koruköy kavşağına geldim, uzaktan baktım, baktım.
Muhtarı yaramazmış, köye doğru gidip vakit kaybetmenin anlamı yoktu. Zaten Bolayır da uzaktan görülüyor. Alt tarafı 6 kilometre, nasıl olsa giderim oraya kadar.
Benim sol tarafımda bir yol daha var ama oraya çok daha önce

sapmalıydım. Köy kavşağına kadar yoldan çıkış yok.
Neyse, sorun yok ama günlük yürüyüşümün sonlarında tekrar
bayır yukarı çıkmak hiç hoş olmuyor.
İnsanların garip bakışları arasında köye girdim.

Bolayır, derli toplu, düzenli, güzel, temiz bir köy.

Önce muhtarın yerini buldum, girdim içeriye yardımcısı var.
Köyün yolu düzenleniyormuş,
onun başında duruyormuş. Bir saat sürmedi, geldi benim
yanıma, hoş geldiniz faslı bitti.
köyün her tarafı Atatürk fotoğrafları, afişleri, Türk bayrakları ile
donatılmış.
Özellikle parmağındaki yüzük dikkatimi çekti.
Baktım, K.Atatürk yazıyor. Evet, son yıllarda yaşanan Atatürk
düşmanlığı buraya hiç girememiş. Giremeyeceğinin teminatı da,
Kıyıköy’de göğsüne, kalbinin üzerine Atatürk’ün fotoğrafını
dövme yaptıran kişi ve Bolayır muhtarı gibi insanlarımız var.
Birbirlerinden kuş uçuşu 165 km mesafede olsa da fikirler,
düşünceler Atatürk’ün açtığı aydınlık yol.
Muhtar, köyün içinde uygun yer olduğunu, istediğim yerde çadır
kurabileceğimi söyledi. Köyün içindeki parkı gördüm, olabilir
de olmayabilir de diye düşündüm. Mecburiyetten
kullanılabilirdi.
Gazi Süleyman Paşa ve Namık Kemal’in mezarlarının olduğu

alan var dedi bir de. Gidip orayı da göreyim dedim.
Tertemiz düzenlenmiş bir yer. Hemen yanı başında oturma grupları var, Saroz körfezine karşı.
Yer de düzgün, ideal çadır kurma yeri.
Gittim muhtarın ofisinin olduğu yere, Döldöl'ü kucakladığım gibi Süleyman paşa ile tanıştırmaya götürdüm. O da ne tırsakmış be, ben olmadan kılını kıpırdatmıyor.
O sırada, park içinde kafe var. Gideyim de su alayım dedim ama büyük su yokmuş, küçük su varmış. 9-12 arası 5-6 çocuk var, bağırış çağırış santraç oynuyorlar.
Kafenin sahibesi alıştırmış onları, kitap okutturuyor, santraç oynattırıyor.
Ben de oturdum çocukların yanlarına onları seyrettim bir süre.
Sonra Döldöl'ün yanına gideceğim, çadır kurma hazırlıkları yapacağım. Manzaralı bir yerde.
Tabii bu arada kadınla da sohbet ettik, o da
“Saat 19:30 gibi gideceğim, istersen bahçede kanapenin üstünde kalabilirsin” dedi.
Üstü kapalı bir yer, hiç olmazsa ıslanmazdım.
“Olur” dedim.
Artık akşam oldu, bu saatten sonra müşteri gelmezdi nasıl olsa, ben son bisküvi pastasını çay ile beraber ikram etti.
Ben boş tabak ve çay fincanını verdim, teşekkür ettim. O da bir yandan bahçede bulunan plastik sandalyelerini toplayıp kapalı yerine koydu.
İşi bitmişti, iyi akşamlar dileyerek gitti.

Bolayır'da kadınlar arasında akşam yemeği öncesi kapı önü sohbetleri tam gaz devam ediyor.
Ben de marketten aldığım, domates ve biberi de katarak güzel bir menemen yaptım.
Hava karardı, uzaktan gök gürültüleri geliyor ama buraya uğramaz diyorum.
Ne uğramazı, yarım saat olmadan yan taraftan serpinti üstünde yatacağım çekyata kadar geliyordu.
Çekyatı yağmurdan korumak için biraz öne doğru çektim.

Uyku tulumunun içinde sokaktan gelen sesler olsa da yine de uyudum.

BOLAYIR KÖYÜNDEN GELİBOLU'NA

Sabah toplandıktan sonra, en yakın kahveye gittim. Bazı kahvelerde poğaca olduğu için belki vardır diye kahveciye sordum. Bizde yok dedi, karşıdaki pastanede var dedi. Gidip poğaçalarımı aldım, iki çay ile onlar da indi mideye. Bu arada dün bu kahvenin önünden geçerken hep Türk Sanat Müziği şarkıları çalıyordu. Gidiyorum, geliyorum hep Türk Sanat Müziği. Sabah, sabah yine çok güzel şarkılar. Kahveciye sordum, Burada başka müzik çalmaz. Hep Türk Müziği dinleriz” dedi. Kahvenin bahçesindeki askıda TV var. TRT Türk Müziği kanalı açık. Zaten başka kanalı yokmuş televizyonun. Onlara da veda edip düştüm yollara. Gelibolu’ya gidiyorum. En kestirme yol benim gittiğim yol. Burası eski Keşan yolu. Yıllardır bakımsızlıktan asfaltı bozulmuş, yer, yer toprak ortaya çıkmış. Yolun kenarlarındaki yağmur kanalları otlar nedeniyle dolmuş, greyder ve kamyonlar temizlik yapıyorlar. Eğer temizlenmezse, sular yoldan akmaya başlar, yol bozulduktan sonra da onarmak daha zor. Muhtar dün buradaydı demek ki. Yola devam ettim. Yıllar önce Deniz Lisesi son sınıfta iken gezi düzenlenmişti bu taraflara, ben de katılmışım o geziye. Öyle bir yere geldik ki, sağ tarafta Saroz körfezi, sol tarafta Çanakkale boğazını görmüştüm. Aynı görüntüyü 46 sene sonra tekrar görmek çok keyifli oldu. Hava kapalı, ufukta siyah bulutlar var. Birkaç damla elime düştü.

Geçer, geçer diyorum, umursamıyorum. Yol boyunca hafif
ıslandım, bana serinlik gibi geliyor ama sonra çoğaldı.
Gelibolu'ya geliyorum iki tam gün kalıcam, hasta olmayayım.
Hemen yağmurluğu giydim.
Yola devam, yürü babam yürü. Buraları hep yokuş aşağıya.
Sıkıntı yok. lay lay lom gidiyorum. Arada sırada insanlara denk
geliyorum, insanlar uzaylı görmüş gibi bakıyorlar.
Gelibolu gözüktü, yağmur çoğaldı gidiyorum.
Olsun, yağmur yağıyor diye yürümeyecek miyim?
Kenar mahalleden giriş yaptım, kenar mahalle dediysem yeni
yerleşim yerleri, kooperatif evleri. Bir ara Düldül yan yattı.
Noluyo lan buna diyorum. Kafamı aşağıya indirdim, Allah
kahretmesin. Toprak yolu geçtim, asfalt yolda sol tekerlek
patlamış.
Yolun ortasına durdum. Stepnem var ya fazla
endişelenmiyorum. Torbanın içinden anahtar takımını da
çıkardım.
Yol kenarından da iki tane taş bulup kriko niyetine tekerleğin
çatalına koyup lastiği havaya kaldırmak için kullandım.
Sağımdan, solumdan arabalar geçiyor, bir Allahın kulu
yavaşlayıp da geçmiş olsun, kolay gelsin diyen yok.
Stepneyi çıkarttım taktım ama denk gelmedi.
Ortadaki saplama kısa geliyor, bir taraftan civatayı tutturuyorum
ama diğer taraftan saplamayı görmüyorum bile. Ulan öbürünü

çıkarıyorum, bu tarafa takıyorum o da aynı.

Hay elinin körü yaa... Napıcam böyle ?

Geçen sene Denizli’de söylemişlerdi bana.

“Abi, bunlardan biri arka teker”

O zaman bunun ciddiyetine varamamıştım. Aslında o da bir şey fark etmez.

Ama, çatalı imal eden arkadaş farklı yapmış. Sağdakini, soldakine taktığımızda bu sorun yaşanacak devamlı.

Yedek tekerlek patlak şimdi. Şehir içine girdim. Bir iki kilometre nasıl olsa giderim. Arabanın üstündeki ağırlık ile tekerlek yerinden çıkmaz. Bir tarafını somun ile tutturdum, diğer tarafını da iki mm tuttu çatalı. Dedğim gibi o ağırlık götürür beni.

Çok dikkatli bir şekilde ilerliyorum

Yolda ilerlerken, Alman plakalı bir araba yanımdan geçti.

Nerden dönüp geldiyse trafiğin işlek olduğu yolda tam yanımda durdu.

Karşımdan gelen arabalar geçsin diye ben de durdum. Onun arkasında, benim önümde bir sürü araba var. Ben yabancı, o yabancı kimse kızmadı. Neyse ortalık rahatlayınca beni yanına çağırdı. Yabancı ya, adres soracak sandım. Avucu kapalı elini bana uzattı, bir şey bıraktı, bırakırken de,

"Çorba içersin" dedi. Para kırmızı, ben € zannettim.

Herif de bastı gaza gitti.

Verdiği 10 TL imiş. Ulan ya adam gibi euro ver, ya da rakı parası de, bi güzellik yap.

Kaçtı gitti hemen.

Her yerde onu aradım ama çoktan tüymüş, bulamadım.

Takip ettiğim yol ile doğrudan Hamzakoy’un önüne geldim.

Hamzakoy’un tarihte çok önemli bir yeri biz yaştakiler için. 12 Eylül 1980 tarihinde yapılan ihtilalde, birbiri ile hiç anlaşılamayan Demirel ve Ecevit buradaki kampta zorunlu ikamete tabi tutuldular.

Orduevini sordum kapıdaki askere, doğru devam etmemi söyledi. Ben de ilk defa geldiğim Gelibolu’nda etrafa şaşkın,

şaşkın bakarak ilerledim. 15 dakika sonra hedefime varmışım.

Daha önce yerimi ayırttığım için sorun olmadı.

B blokta kalacaktım. Halbuki ben içinde bulunduğum binayı zannetmişim.

Gemi ile yıllardır önünden geçip gittiğim yerin içindeyim ama maalesef verdikleri yer başka yermiş.

Neyse giriş işlemlerini yaptık, ben Düldül ile öbür binaya gittim.

Arabayı boşalttım, bana tahsis edilen odaya yerleştim.

Düldül'ün patlak lastiğinin tamir işini yarına bırakmamak için sora, sora buldum lastikçiyi.

Arkamda boş Düldül ile ben Gelibolu sokaklarındayım. Kim nasıl bakarsa baksın. Hiç umurumda değil.

Bisikletçideki genç iki dakikada söktü tekerleği.

“Abi, sen napıyon bununla?” diye sordu.

“Bak lastiklere, anlarsın” dedim. Kabaklaşmış lastikleri gösterdim.

“Bravo abi sana yaa” dedi. lastiklerin havalarını tazeledi. Yedek lastiği tekrar yerine bağladım. Bir ara yeni lastik alayım dedim. Pahalı geldi. Ben de patlak diye çıkardığımız dış lastiğin içinde incecik bir tel buldum, onu çıkardık. Bu arada iç lastiği de yamayıp yerine taktı. O zaman yeni dış lastik almadım. Bana lazım olur diye tezgah üzerinde ne kadar iç lastik yaması varsa bana verdi, bir de solüsyon.

Ne kadar vereceğim dediğimde,

“5 lira ver yeter abi” dedi.

Bana verdikleri, benim verdiğim paradan daha fazla ederdi. Çok teşekkür ederek vedalaştım.

Bu akşam Gelibolu'ya ulaşmanın şerefine rakı yapmak istedim. Grupta sordum arkadaşlara, Gelibolu'nda bayii var mı diye. Etil alkol alıcam, orduvinde odada ufak, ufak içeceğim. Bana verilen konuma göre gidiyorum. Bayiye telefon ettim, konum at dedim.

Adamcağız konumu attı ama telefonumun şarjı bitti. Çok yaklaştım. Dolandım, çok dolandım sokaklarda ama göremedim.

En yakın kahvenin içine girdim. Telefonu şarj etmek için. Bekliyorum, telefon azıcık şarj olsun, tekrar aramaya çıkacam bayii.

Tamam dedim, yüzde on şarj ile bulurum. Dışarıda duran kahveciye içtiğim sodanın parasını vermek için çıktığımda, "Napıyon abi sen böyle, hayırdır" dedi.

"Nolsun be yaa, geziyom işte böyle yürüyerek"

"İyi de burada napıyon şimdi"

"Yahu ben biokuzu alıcam, onun için geldim buraya ama bayii bulamıyorum."

"Sen nerden duydun abi burayı?" diye sordu.

"Biokuzu, Türkiye çapında örgütlenmenin bir ürünü. O olmasaydı ne yapardık biz"

"Abi bak, tam karşında" dedi. Gülümsedim,

"Hadi eyvallah!" dedim.

Yoldaki diğer yerlerden de suyumu aldım, doğru odaya gittim.

Düldül boşalınca da doğru doğru vestiyere. Geniş bir yer, kimseye sıkıntı yapmaz.

Lastikleri olunca da sesini çıkarmadı, belli ki o da sevindi.

A blok kapısında Hamzakoy'da görevli askerlerle konuşuyorum. Yol yapıyorum.

Öğlen ve akşam yemekleri Hamzakoy'da, akşam yemeğinin yanında rakı içerim diye düşünüyordum ama görevli olan arkadaşlar yasak olduğunu söylediler.

Ben de biliyorum yasak olduğunu da bir kere içsem nolur sanki, Tamam, tamam içmem bende diyerek gerisin geriye odaya geldim.

Ben rakıyı hazırlarken telefon geldi, resepsiyondan. Bir geceliğine birisini vereceklermiş yanıma. Eh, bende dışarıda kalmasın yavrucak diyerek kabul ettim.

Bu arada rakı imalatı bitti, bıraktım dinlenmeye. Ben de doğru hamzakoy dinlenme tesislerine akşam yemeği için.

Neyse, akşam yemeğine bir dakika geç kalmışım, patlıcan kebabını yiyemedim, kaldırdılar.

Gözümün önünde gitti yemek. Tam bir dakika yahu.

Neyse, gittim açık bahçeye, tavuk ile bira akşam yemeğim oldu. Rakıyı içemedim yani.

Saat 21:30 sularında odaya geldim. Biraz tv seyrettikten sonra uzandım.

Geldikten sonra rakının yeteri kadar havalandığını düşünerek kapattım. Aynanın önünde bıraktım. Her tarafa yayılmışım zaten, odada tek başıma kalıyorum diye.

Saat 23:00 civarında genç bir çocuk geldi. Buraya tayin olmuş.

Bir de evlenecekmiş, ev falan tutmuş hazırlık yapıyormuş.

Benim gözlerim kapanıyor uykudan. Hem yürüyüşten dolayı, hem de geldikten sonra da boş durmadım ki. Hep ayaktayım

yani.

Kapı çaldı, bu girdi içeriye. Kendini tanıttı, kısa sohbet yaptık. Kusura bakma yorgunum deyip, kıcıımı döndüm uyumaya çalıştım.

Bu arada yeni geldi ya, gece çişine kalkar, susarsa su içmeye kalkar, yanlışlık yapmasın diye dedim ki,

“Büyük bidondaki rakı, gece kalkıp da su diye içme sakın” dedim.

“Tamam, iyi geceler” dedi. uyku pazisyonuna geçtik.

Ertesi gün kalktığımda, misafir uyuyordu. Rahatsız olmasın diye sessizce çıktım.

Öğlen yemeği zamanı yaklaştı, doğru yine Hamzakoy’a gittim. Yemek sonrası sıcak da olsa görmem gereken yerlerin fotoğrafını çekeceğim.

Gelibolu feneri, çok geçtim önünden gemiyle. Bayraklı dede varmış, onu da ziyaret ettim.

Çok susadım, marketten su alıp çantama koydum. İçim yandıkça dikiyorum kafama.

Haa, fenere çıkarken yol kenarında birisi hayrına tavuklu pilav, ayran ve tulumba tatlısı dağıtıyor yoldan geçenlere. Çoktan dır pirinç pilavı yemediğimden yanlarından geçiyorum, ilgilenmiyormuş gibi ama açıkçası davet de bekliyorum.

Neyse çağırdılar da o tulumba tatlısının tadına baktım.

Sıcağın altında bu tür yürümek beni yordu. Bari gideyim de dinleneyim dedim orduvinde.

Dün akşam misafir kalan çocuk bakalım çıktı mı?

Odaya girdim, onun kaldığı taraf temizlenmiş, eşyalarını da almış çıkmış.

Şimdi şu rakıyı, koca 5 litrelik bidondan küçük 0.50 su petlerine doldurayım da yer açılsın ortalıkta.

Odada dört adet 0.50'lik var, bir tane de ben getirdim oldu beş tane. Zaten hepsi toplamda 2.2 litre. Rahat rahat yeterdi.

Başladım doldurmaya, üç tane 0.50 doldu. Birazcık da kaldı. O da bir bardak, 0,20.

Eee, oldu 1.70 litre. 0.50 nerede?

İçtim mi yoksa, içtiysem benim niye haberim yok.

Ne zaman, kimlerle içtim. İşte ayık kafa ile sarhoş oldum.

0.50 litre eksik. Etrafı kontrol ettim, 5 tane boş su peti olması gerekirken 4 tane var.

O zaman birisi almış.

Kim biliyor onda rakı olduğunu? Dün akşam yanıma gönderilen gence söylemiştim kafaya dikip içme, o su değil diye.

Odayı temizleyenler bilmiyor ne olduğunu, kaldı ki onlar kesinlikle o tür işlere bulaşamazlar. Zaten kendileri gönüllü tutuklu gibi çalışıyorlar. Her şey yasak, sadece nefes almak serbest.

Geriye sadece, benim eleman kalıyor. Köftehor. Bir daha beni görmeyecek ya, boş ver diyor.

Yanına misafir gittiği bir odadaki kişinin onun yokluğunda 0.50 litre rakısını alan kişinin ileride üst makamlara geldiğinde neler yapabileceğinin göstergesiydi bu fiil.

Bugün kendisini iki kez gördüm, öğlen yemeğinden çıktım, o yemeğe geliyordu. aynalı gözlüklerinin arkasından bakıyor, ben selam vermesem yanımdan omuz atarak geçecekti.

Demek ki o sırada rakıyı almış, onun için görmezden geliyor eşek sıpası.

İkincisi de akşam yemeğinde gördüm. Benden önce kalktılar, yolda giderken yetiştim bunlara.

Seslendim, ismi ile çağırarak, geldi. Merhaba falan diyerek.
“Yahu benim rakı 0.50 litre eksik, nasıl oldu anlamadım” dedim.
“Valla ben rakı sevmem zaten, bilmem ki nasıl eksildiğini” dedi.
Şimdi o almamış ya hesapta, ben başladım küfürle karışık
giydirmeye,
“Ulan, bu odayı temizleyenler de ne adi, bilmedikleri şeyi
alıyorlar. İsteseler veririm yani, ne olacak” diyorum.
Yazılabilenler bunlar. Yazılamayan ne küfürler var, benim
bildiklerim.
Yüzü geriliyor, gözlüklerini çıkarmıyor, çıkarsa yüzünü,
mimiklerini daha iyi göreceğim.
Ulan dingil, senin gitmeye başladığın yeri ben birkaç kere
döndüm. Dünyanın kışına parmak attım gemicilik aleminde. Sen
daha işin başında beni yemeğe kalkıyorsun.

Adın, soyadın bende saklı. Hiçbir zaman unutmayacağım.

Neyse, akşam oldu zaten. Odaya gidip tv seyredip yattım.
Bugün bir de Aynahaber.org internet gazetesinden bir arkadaşım
benden yürüyüş ile ilgili röportaj yapmak istedi.
Röportaj sorularını hazırlayıp gönderdi, Gelibolu’daki son
günümde bunun hazırlığını yaptım. Sahilde bulunan tek serin
yer kafeteryada oturdum. Soruların yarısını cevapladım ama
daha çok vardı sıkıldım. Daha sonra devam ederim dedim,
bıraktım.
Şimdi gidip kumanya ikmali yapayım.
Önümde altı günlük yol var. Hiçbir yerde yemek bulamama
ihtimaline karşı gittim altı kutu barbunya pilaki aldım. Zeytinim
var, peynir de aldım.
Ekmek nasıl olsa buluyorum, her yere fırıncılar ekmek getiriyor.
Akşamdan eşyaları topladım. Yıkılacak olanlar da yıkandı,
tertemiz, mis gibi yola çıkmaya hazırım.

GELİBOLU’NDAN

FINDIKLI KÖYÜNE

İki gün bile fazla gelmeye başladı bana. Bir gün sepet gibi yatmak yetiyormuş.
Gelibolu’dan yola çıktım, daha önce hazırladığım rota üzerinden gitmeye çalışıyorum.
Edirne – Çanakkale karayolunun altından yoluma devam ediyorum.
Yeni bir gün, yeni yerler, yeni köyler ve insanlar.
Keyifleniyorum yaa...
Bu arada yanımda bir pikap durdu. Nereye doğru gittiğimi sordu. Ben de,
“Fındıklı köyüne” dedim.
“Bu yoldan gidemezsin, o köyün yolu öbür taraf” dedi.
Yine başkasının aklına uyacam, onun dediğini yapacam.
Napayım çok kolay kandırılıyorum.
Bu arada adamcağız yine insanlık yaptı,
“Gel istersen, benim yukarda bağım, meyve ağaçlarım var, hem yersin, hem yanına alırsın” dedi.
“Uzaktır senin yer şimdi, o kadar yürüdükten sonra, buradan giderim Fındıklı köyüne. Ama sen öbür tarafı söyledin. Zaman kaybetmeyeyim” dedim, kendisine teşekkür edip ayrıldım.
Gerisin geriye, hiç sevmedim ama gitmek zorunda kaldım sağ şeritten.
Arkamdan bir ses duyuyorum vııınnn diye yanımdan geçiyor.
Ben sağımdan solumdan geçen arabaları görmeliyim. Sol tarafa geçiş yapacak yer yok zaten. Böyle viya deyip yürüdüm.
Sapağa geldim, tabela 11 km daha yürüyeceksin diyor.
Yürürüm ne yapayım. Yolda herhangi bir sıkıntı yok, yanımdan geçen arabaların bazıları selam veriyor, diğerleri şaşkaloz bakıyor.
Suyum var ama, buzdolabında olmadığı için iyice ısınmış neredeyse banyo yapılır o suyla. Güneş tepeye çıkmış durumda.
Bir yerde su buldum, hem içtim, hem de suları tazeledim.
Fındıklı köyüne biraz dik sayılabilecek bir yokuştan çıkarak kahvenin önüne geldim.

Millete selam verdim, kimsenin urunda olmadı. Yalandan bile aleyküm selam demediler.

Neyse kahvenin içine girdim, bir kişi var. Yani insana bi hoş geldin denir değil mi?

Köye yabancı gelmiş. Çay, su içer misin diye bir sorulur.

Nerden gelirsin, nereye gidersin diye. Sonradan öğrendim ki, o kişi kahveciymiş.

Neyse kahveci gitti yerine gençten birisi geldi. O da Afganlıymış.

“Muhtarı görürsen bana haber de bi görüşeyim” dedim. O da, “Tamam” dedi. Biraz safça birisi, Türkçesi de az kırık. Çocuğun devamlı sigarasını alıyorlar. Elbette o köylülerin hepsinin durumu o çocuktan daha iyiydi. Her halde ona arada sigara alıyorlardır.

Bu arada İzzet Dönmez isimli genç bir arkadaş geldi. O biraz benimle sohbet etti.

Traktörüne mazot alacakmış, vakit geçirmek için kahveye geliyor ve yanıma oturdu, laflıyoruz. O sırada belli ki fazla vakti yok.

Tam gidecekken mazot tankeri geldi. Traktörünün deposunu doldurdu.

“Eve gidicem, keçileri sağıcam” dedi. Bana da enteresan geldi.

“Ben de gelebilir miyim?” dedim.

“Elbette !” dedi, traktörde oturacak yer yok tabii. Koca lastiğin üzerine dayandım. Tutunacak yer yok. hoplaya zıplaya

gidiyoruz. Ulan, o traktör bi devrilse ya da ayağım bir kaysa ver ya, kocaman traktör lastiği üstümden geçer.

Bu tür şeyleri yapıyorum, sonra da kendi kendime,

“Oğlum sen deli misin? Yoksa manyak mı?” diye soruyorum.

Gittik, oğlu Metehan ile tanıştım, 6-7 yaşlarında. Hayvanlarla iç içe büyüyor.

Sağılması gereken keçileri boynuzlarından tutup babasının önüne getiriyor.

Orada iş bitince beni tekrar köy kahvesinin oraya getirdi.

Neyse o arada kahvecinin vekili olan Afgan genci, bana muhtarı gösterdi.

Yanlarına gittim. İzzet’in bana gösterdiği bir yer vardı, hemen yan tarafta, traktör ve romörkleri park ettikleri yere, üstü kapalı alana çadır kurabileceğimi söyledi.

Tamam, deyip teşekkür ettim.

Rahat, rahat çadırımı kurdum. Orada da masa sandalye falan vardı, konservemi yiyip, karnımı doyurdum.

Hava iyice kararmadan da Gelibolu’dan aldığım yeni terliklerimle köyü gezip birkaç fotoğraf çektim.

Rahat uyudum.

FINDIKLI KÖYÜNDEN

KARAINEBEYİLİ KÖYÜNE

Fındıklı köyünün üst başına çıktıktan sonra yolumuzun çoğu düz.

Arada hafif eğimli çıkışlar var ama her zaman dediğim gibi her çıkışın bir inişi var.

Yolda, dün beni kahvede gören ama merakını yenemeyen bir koyun çobanı ile karşılaştım. Ben yaşlarda yani genç birisi.

Direk mevzuya girdi.

“Sen define mi arıyorsun?” dedi.

Tabii, iki tekerlekli araba ile yani Düldül ile gezen bendenizde saçıyla, sakalıyla defineci görüntüsü vermişim amcaya.

Eşyalarım gözüküyor ya, çuvalın içinde. ya define varsa içinde.

Hakikaten yaa, bi gün meraklı birisi çıkacak karşıma,

“Boşalt lan şunu, ya defineyi ya da canını” diyecek mi bana?

Yolda bana havlayan köpekleri bile hizaya getiren ben, onları da yola getiririm.

Neyse, “Yok be dayı, ne definesi. Keşke define bulsaydım, şimdi böyle yollarda avare avare yürüyerek gezen olur muydum hiç”

Ahh, ulan ah!

Nasıl bir zengin görüntüsü vermişsem insanlara.

Önümüzdeki ilk köy Değirmendüzü köyü.

Yolumuz bayır aşağıya.

Yol, köyün kenarından gidiyor ama caminin olduğu yer köy meydanıdır diye oraya doğru yürüyorum. Eee, caminin yanına geldim, meydan falan yok burada.

Sordum birisine, yolu gösterdi.

Kahveler sokağına geldim, zaten iki tane kahve var. Gözüme kestirdiğim en yakın olanına davet edildim,

“Buyrun buraya” dediler, ben de oturdum. Bu köyde Pomaklar yaşıyormuş.

Kahveci görevini gören genç arkadaş, o da eski bisikletle gezenlerden bir gezgin.

Her gün gözleri yollarda imiş. Gezgin birileri gelse de kahveye bir iki laf etsem diye aklından geçiriyormuş. Bugün de ben düştüm kaşığına.

Yeni evlenmiş, meslek olarak güzel sanatlarla ilgili birçok iş yapmış, evlendikten sonra burayı kiralamış, ekmek parasının derdine düşmüş.

Beni masasına davet eden kişi de babasıymış. Benim adaşım.

“Aç mısın?” diye sordular.

“Vallahi ne yalan söyleyeyim, bişey yemeden çıktım yola” dedim.

Baba,

“Bir tost yapıver misafirimize” deyiverdi.

Baba biraz sonra yanımdan ayrıldı. Oğul Tolga’nın anlattığına göre babası da İstanbul’dan gelmiş, eski bir evi onarıp oraya yerleşmiş onlar da.

Geçen sene yaptığım Antalya yürüyüşünde de gördüm. Alaattin kasabasında Alamancıların evleri boşmuş. Yeter ki gelsin, birileri otursun diye ucuza kiraya veriyorlarmış.

O sırada yanıma Fındıklı köyünden Ahmet isimli arkadaş geldi. Dün onunla bayağı konuştuk. O da gezmekten evlenmeye vakit bulamamış, geç evlenmiş.

O da katıldı sohbete.

Yani bütün konu yürümek üzerine, niçin yürüyorsun, nasıl yürüyorsun ne yer, ne içersin diye konular birbirini kovaladı. Sonra ben müsaade isteyip, yanlarından ayrıldım.

Yürü babam yürü.

Yolda ben bayır yukarı çıkarken bir amcaya rastladım. O da

bağından geliyormuş.
Eskiden 23 dönüm üzüm yetiştirirken şimdi 2 dönüm bırakmış.
Şaraplık üzümculükten şıralık üzümculüğe geçiş yapmış.
Üzümün yetişmesinin pahalı ve zahmetli olduğundan bahsetti.
Düşük fiyat verdiklerini söyledi. Bir kg üzüm 0.60 kuruş
alıyorlarmış, bir şişe şarabı da 90 liraya satıyorlarmış.
Adamın derdi benim durumum. Halime çok üzüldü.
“Böyle çok yorulursun” dedi.
“Yoruluyorum elbette ama dinlenince geçiyor hepsi” dedim.
“Kimse almıyor mu seni arabasına?” diye sordu.
O sırada aşağıdan yokuş yukarı çıkan bir traktörü gördü. El etti,
dursun diye. Traktör şoförü bakmadı bile.
“Gördün mü, işte böyle oluyor. Ben de yürüyorum” dedim. Hak
verdi ve yoluna devam etti, ben de yoluma devam ettim.
Nankörlük etmeyeyim, bu güne kadar alan birkaç kişi de el
etmeden kendi istekleriyle durdukları için bindim araçlarına.

Ben yoluma gidiyorum, herkes yoluna gidiyor. Bu bir hayat
tarzı, döngüsü, her neyse işte.
Tayfur köyüne geldim.köye girişte üç yol ağzında yine gürül,
gürül akan su var.
Hem içtim, hem de sularımı doldurdum.
Yoldan geçen birisine bişey sordum, cevap vermedi. Sopa surat
herif, incileri dökülür dingilin. Ne kadar farklı insanlar var yahu.
Tayfur köyünde adam isterse vali olsun, Karainebeyli köyünden

hiçbir kız gidip de oradaki erkeklerle evlenmezmiş. Ama kız alırlarmış.

Karainebeyli köyüne geldim. Atatürk anıtının karşısındaki kahvede karar kıldım.

Düldül’ü arabaların arasından geçirerek uygun bir ere park ettim.

Sonra da kahveye girdim, oturan herkese selam vererek boş bir masaya çöktüm.

Bir kişi sordu, meraklı meraklı,

“Muhtarı arıyorum” dedim. Köyde olmadığını ama akşama doğru muhakkak geleceğini söylediler.

“Ne yapıcan muhtarı” diyen oldu.

“Nereye çadır kurabilirim onu soracam” dedim.

“Şurası da güzelmiş” dedim. Atatürk anıtının oradaki yeri göstererek.

Birisi hemen atladı, “He, bu gece Kemal’le kalabilirsin” dedi.

“Benim için sorun yok, ben her yerde kalırım, hele de büyük dedemin şehit düştüğü bu Gelibolu yarımadasında” dedim.

Sustu dingil.

Telefonu şarj etmek istedim, çardağın altında pirizleri gösterdiler. Ben etrafa bakıyorum, gelen gideni seyrediyorum. Bu köyde hoş geldin diyen çok oldu.

Bu arada karşımdaki masaya iki ihtiyar oturdu. Ben onlara hiç dikkat etmedim ama ben onların dikkatini çekmişim. Biri 79 yaşında, diğeri de 70 yaşında. Ama 79 yaşında olan Şefik abi 70 yaşındaki müdürden daha genç duruyor.

Adamcağıza müdür demelerinin sebebi de köyde olan biten her şeyden haberi olurmuş. Aklının erdiğince fikir verirmiş, adı kalmış müdür.

Müdür şöyle dedi, böyle dedi, o bilir, ona da bi soralım olmuş. Adamın adı kalmış Müdür. Bunlar beni karşıdan görünce benim masaya geldiler. Köyümüze hoş geldin, kimsin, nesin, necisin başladılar sormaya. Benim masaya gelirken de müdürün elinde bir dal biberiye yaprağı, Şefik abi de çok güzel sarı renkte bir çiçek bıraktı.

Hani Hawai’de olsa bu olay demek ki boynuma salkım, salkım çiçek asacaklar. Çok mutlu oldum, ilk defa benden yaşça büyük insanlar, bana çiçek ile hoş geldin diyorlar. Şefik abi anlatmaya bir başladı şaşırdım. O kadar güzel anlatıyor ki, konuları o kadar güzel birbirine bağlıyor ki ağzım açık dinliyorum. İnsan bu kadar mı güzel anlatır yahu, mimikleriyle beraber mükemmel anlatıyor. Askerliğini bahriye eri olarak Derince’de yapmış. Gezmek için Gölcük ve Değirmendere’ye gelmiş. Yaklaşık 1960 yıllarında askerlik yapmış. Bu abimiz konudan konuya geçerken bu büyük anlatıcıyı kayıt etmem gerektiğini düşündüm. Hiç olmazsa birkaç hikayesini kaydetmeliydim. Trt’den, başka televizyon kanallarından sohbet ve programlar için davetler almış. Çanakkale ilinde bilinen kişi olduğu için halk bilim ile ilgili konferans ve brifinglere davet edilirmiş. “Sen, bekle de bi kayıt yapayım, hatıra kalsın bende” dedim. O başladığı zaman da ben kayıt düğmesine bastım. Aman Allah’ım o ezanların makamlarına göre okunması gerektiği konusundaki derin bilgi, uygulamalı olarak o ezanın makamına

uygun okuması, sabah ezanının okunuşunu bir annenin sabah evladını nasıl yumuşak sesle,
“Hadi evladım, bak sabah oldu, bak okuluna geç kalacaksın” sözlerini bile saba makamında şarkı okur gibi söylemesi müthiş bir zeka ve altyapısının sağlamlığını gösterdi bana.
“Ben de biraz müzikle ilgiliyim, korolara gittim, yaylı tambur ile uğraşıyorum” deyince başladı konuştuğumuz konularda sohbeti birbirine bağlayıp o konu ile ilgili eserler okumaya.
Sadettin Kaynak’ın hafız olmasından, hafızların birçoğunun bestekar olmalarını keyifle anlatıyor.
Söylediği klasik eserlere benim de eşlik etmem onu coşturdu. O evine, ben Ecebey’e çıkarken beraber söylediğimiz şarkı sonrasında bana sarılması, benim onun elini öpmem mest etti onu.
Aslında böyle bir insanı tanımaktan, keyif almaktan öte ben mest oldum.
Kendisine çok teşekkür ederim.
Bu arada Şefik abimin fotoğraflarını çektim evinin önünde. Çok fotoğraf çektirmiş, belli.
Elini çenesine koyuyor, yan dönüyor, devamlı pozisyon değiştiriyor.
Ben Ece bey’in mezarını ziyaret edicem.
Ece bey, Gelibolu'nun fethinden sonra, yarımadayı tamamen fetheden kişiymiş.
Antik kent Maydos'u da fetheden Ece Bey'in anısına buraya da Eceabat adı verilmiş.
Ece bey’in mezarına ziyaretimi yaptım, fatihamı okudum geri dönüşe geçtim.
Yolda pat pat sesler duyuyorum, aşağıdan birisi çıkıyor dedim kendi kendime.
Yukarıya doğru çıkan kişi pat pat arabasını sağa çekti, indi aşağıya,
“Aşağıda görüşemedik, etrafın kalabalıktı” dedi.
O da askerliğini bahriyede, hem de Gölcük’te yapmış. İyi biliyor, her şeyi hatırlıyor.
Hiç unutamadığı, en çok sevdiği kişi Gemi Komutanı imiş!
Özden Örnek.

Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı, şerefsizlerin, şerefiyle yaşayanları hapislerde çürüttüğü dönemi yaşamış mükemmel insan.

Unutamamış o günleri, hikayeleri birbirini kovalıyor. Benim de gitmem gerek, daha nerede kalacağım belli değil.

“Akşama konuşuruz, ben yarın Ece koyunda kalıcım” dedim.

“Aaa, dur. Orada benim tanıdık var, evi de var orada. Ben ona bi telefon edeyim. Orada kalırsın. Bahçesi var, kocaman”

Aradı, adamı buldu,

“Ben çakıcı Ali” dedi.

“Çok sevdiğim bir abim var. Gölcük’ten yürüyerek geliyor. Eğer uygun görürsen senin çardağın oralarda çadır kurabilir mi?” diye sordu.

Karşıdaki adam önce evde kalacak zannetti herhalde, Ali, çadırda kalacağımı tekrar söyledi.

Sadece bu adamın arazisi çok geniş orada. Çadır kurmak, kalmak isteyen çok kişi oluyormuş adam müsaade etmiyormuş. Anlayabildiğim kadarıyla karşıdaki adam, yarın İstanbulla gideceklerini, öğlene kadar yola çıkacaklarmış. Ben de başımla işaret veriyorum Ali’ye.

Giderim, giderim diye.

“Zaten siz birbirinize yolda rastlarsınız, bayraklı arabasıyla geziyor” dedi.

Neyse ben aşağıya indim, kahvede oturuyorum, daha nerede kalacağım, çadır kuracağım belli değil. Beni en çok rahatsız eden konu bu. O sırada muhtarmış, oradan biri.

“Muhtar, arkadaş seni bekliyor” dedi.

O da hoş geldiniz diyerek yanıma oturdu. O da yeni seçilmiş muhtarlığa.

Askerliğini eski Donatan gemisinde yapmış. O da bahriyeli. Hatırladığı şey kocaman fareler ile topçu subayının askerleri çok fena dövdüğü, çok pis küfürler ettiği idi.

Tabii, bunlar çok eskiden yanlış olmasına rağmen yapılan şeyler.

“Muhtarlık binasında boş bir odamız var, orada kalabilirsin” dedi.

Korucuyu çağırdı, gönderdi beni. Kaldığım yerlere nazaran

nispeten düzgün. Bu akşam barbunya yemeyeceğim, makarna yapacağım.

Nasıl olsa yan taraftaki kahvede sıcak su var. Makarnanın yanında, zeytin, peynir, kuru soğan da vardı. Lezzetli bir akşam yemeği oldu.

Gündüz Şefik abiyle kararlaştırmıştık. Çıktım kahveye şefik abiyi bekliyoruz. Ben, müdür ve birisi daha var. Ha geldi, ha gelecek diyoruz.

Millet yatsı namazından çıktı, herkes bir yere yerleşti şefik abi yok ortalıkta.

Köşede kaldı gözümüz, nerde kaldı bu adam diyerek. Yoksa yatmaya mı gitti diye aklımdan geçiriyorum ama,

“Söz verdi gelir muhakkak” diyorlar.

Neyse Şefik abi köşeden göründü, geliyor.

“Noldu, hayırdır?” dedik. Başladı o tatlı diliyle anlatmaya.

Hafızlarla bir araya gelmiş. Onlara benim buraya kadar yürüyerek geldiğimi anlatmış, kimse inanmamış.

Epey bir zaman geçti, kahveci kahveyi kapatacak bizi bekliyor.

İyi geceler dileyerek vedalaştık.

İnşallah, Gelibolu yarımadasına yolum düşerse muhakkak ziyaret edeceğim tek kişi Şefik Dağlı abimizdir.

Allah kendisine uzun ömürler versin.

KARAINEBEYLİ KÖYÜNDEN

ECE KOYU

Sabahleyin yan kahvede klasik çay bisküvi yaptım. Sonra da haydi yallah, yürü babam yürü.

Yolağzı köyünün sapağına geldim. Gps bana sağa dön diyor. bu rotaları hazırlarken kırk kere bakıyorum haritaya, uzun uğraşlar sonunda karar veriyorum, buradan gidilir diye.

1/25.000’’den daha küçük ölçekli haritalarda gördüğüm yolu, uzay fotoğrafı da doğruluyorsa ondan sonra kesinleştiriyorum. Ahh, bir de o başkasının aklına uyma olmasa. Adam traktörle gidiyor, torosla, kartalla geziyor o yollarda bana da diyor ki, senin araba da gider.

Uzatmayayım, sağa döndüm. Etrafı seyrede seyrede gidiyorum. Güneş aha tepeme çıkmamış.

Beşyol köyüne geldim. Karşımda direk kahveyi gördüm. Dut ağacının altında, olgun dutlar yerlerde. Oturduğun yerde aç ağzını, birisi dutu silkelesin, ağzının büyüklüğüne bağlı olarak en az 7-12 dut ağzına düşer. O kadar dut dolu yani.

Selamün aleyküm dedim oturdum, onlarada da kendimi tanıtip kısa bir brifing verdikten sonra, sağ olsunlar çay da söylediler. Çayı beğenmedim, tabii onlara söylemedim bunu ama ikinci çay teklifini geri çevirdim. O sırada sarıklı sakallı birisi, bana dönüp, “Sen Türk müsün?” diye sordu.

“Memleketimde, ülkemde Türk bayrağımla beraber gezebiliyorsam elbette Türküm”

Biraz utandı, sonra da kalkıp gitti. Kahvede kalanlara,

“Ece koyuna gideceğim” dedim, bana güzelce yolu tarif ettiler.

“Şu sokaktan git, karşıya geç, devam et!” gibi. Dediklerini yaptım, karşıya geçtim,

Velhasıl girilecek yol değil ama ben mecburen gireceğim. Koca, koca kamyonlar çalışıyor yolda. Başka yerde yol yapıyorlarmış, orası için dolgu malzemesi çekiyorlarmış.

Yolun içine etmişler. Her taraf göçmüş, yolda derin yarıklar olmuş, arazöz sulamış, bu sefer de çamur olmuş.

Benim aklım bu sefer de çakıcı Ali’nin dün akşam konuştuğu Beyhan bey’de. Acaba yolda mı karşılaşırım, yoksa ben Ece

koyuna gidene kadar evden çıkmamış olabilirler mi?
Yol için toprak çekilen yere geldim, ondan sonrası dik yokuş
aşağıya zaten. Deniz kenarına gidiyor yol. Ben de ilk gördüğüm
yoldan içeri girdim. Ama bir tane konteynır ev var, kapısı bacası
kapalı. Etrafında dolandım, her halde gittiler dedim.
Sağına soluna bakıyorum, çadırı nereye kurarım diyorum.
Sahipli ama şu an sahipsiz ev yani.
Arada dere var ama aynı longoz ormanlarında olduğu gibi deniz
ile bağlantısı yok bu mevsimde, bir de oraya bakayım dedim.
Bir aile var, gittim onlara sorayım diye, buralarda nereye çadır
kurarım diye.
“Buraların hepsi özel mülk, çadır kurmak yasak buralarda”
dediler. Hani anayasal haktı, her vatandaş deniz kenarından,
denizden, kumsallardan eşit şekilde faydalanacaktı.
Hemen her derde deva, çakıcı Ali’yi aradım. Bana,
“Tepeyi çık, aşşaa in, öbür yere git, iki katlı ev, önünde dut
ağacı var” dedi.
“Tamam, eyvallah” dedim. Ali’nin dediğini yaptım.
Muhteşem koy yahu, tertemiz, berrak. Harika bir yer. Ben doğru
iki katlı evin oraya gittim.
Beyhan bey balkonda oturmuş eşinin son rötuşları yapmasını
bekliyor balkonda.
Selam verdim, sohbet başladı. Ben üst katta bulunan balkona
davet edilmediğim için aşağıda, dut ağacının altındayım. Adam
yukarıdan konuşuyor ama ben yüzünü göremiyorum ki.
Yorgunum, oturmam lazım.
Nasıl olsa gidecekler diye bir şey de demiyorum. Çünkü
arabalarını yıkamışlar, tertemiz yapmışlar. Sonra bu
zannedersen utandı. Kendisi yukarda bacak, bacak üstüne
atmış, bana sorular soruyor, ben de aşağıdan adamın yüzünü
görebilmek için oraya buraya gidiyorum.
Sonunda beni de çağırdı yukarıya,
“Buyurun, gelsenize” dedi. Adam mutlu burada. Taze balığımı
yiyorum, denize giriyorum diyor.
Adamlara da hak veriyorum aslında. Gerçekten onlar için çok
farklı. Adam evinin bahçesine birisini alıyor, kim olduğunu
bilmiyor, hırpani, perişan vaziyette birisi. Elbette kimse almaz,

selam vermez. Ben onun için diyorum, anlatırken bir kere yüz yüze görüşelim, ondan sonra bana de ki,
“Git kardeşim, buralarda dolaşma, senden hoşlanmadım. Buraları sana emanet edemem” de,
Canım feda...
Sohbetimiz koyulaşınca hanıma dedi ki,
“Hanım, misafirimize hoş geldin kahvesi yapar mısın, biz de kahvemizi içtikten sonra yola çıkarız”
İstanbul’a gidecekler, oy kullanmaya.
Kahvelerimizi içtik, arabalarına eşyalarını yerleştirdiler, vedalaştık. Onlar yola çıktı, imdi ben ev sahibi oldum.
Adamcağız kocaman bahçede kameriye yapmış, her tarafa su çekmiş. Hidraforla kuyudan geliyor su. Elektrik de var kameriyede.
Gitmeden önce de suyun içilebilir olduğunu söyledi bana.
Gittiler, güle güle gitsinler.
Ben de doğru deniz kenarına doğru kameriyeye doğru gittim.
Tahtadan divanlar var, plastik sandalyeler var, masa, lavabo, duş, elektrik hepsi var. Daha ne olsun. Üstelik deniz de çok yakın. 15 metre mesafede. Sanki hurisiz cennete düştüm.

Burada çadır açmaya gerek yok ki, tahta divanın üstüne at matı, gir uyku tulumunun içine dalganın hışırtısı, böceklerin cır cırı ile güzel güzel uyunurdu.

Arabayı gölgeye çektim. Balıkçıların yanına gittim. Sepetlerin içinde kocaman ip, ona bağlı misinalar, misinaların ucunda iğne ve o iğnelere de sardalye balığı takıyorlar.

Parakete hazırlıyorlarmış. Her parakete de 250-300 iğne varmış. Yaklaşık 10 tane sepet hazırlıyorlar, yani 2500-3000 yemli iğneyi akşamdan denize bırakıyorlar, sabah ta gidip topluyorlar. Bu yöntem belki zahmetli ama, balığın fiyatı yüksek oluyor. Ağ ile tutulan balık, tonlarca balık bir arada oluyor ve balık eziliyormuş. Bu balık restoranlara satılmıyormuş, parakete balığı doğrudan özel müşterilere gidiyormuş. Vitrin balığı tutuyorlar yani. Vitrinde, buzun içinde millet seyrediyor tabii. Sonu da tabakta bitiyor.

Beyhan beyin balıgını yiyorum taze, taze demesinin sebebi
buymuş demek ki.
Bu balıkçı arkadaşları hem seyrediyorum, hem sohbet ediyorum.
Bir sürü yeni şeyler öğreniyorum. Bir ara bana,
“Oradan sardalye al da pişirirsin” dediler. Ben pek üstüne
düşmedim, zaten sardalye balıgını pullarından dolayı pek
sevmem. Bu sefer öbürü dedi ki,
“Ha orda ateş yeri var, bak tel var. Ateşi yakıver” dedi.
Gittim çalı çırpı toplamaya, ateşi zorla yaktım. Yaktım ama ateş
hemen geçiveriyor.
“Onda balık pişmez, ayağınla çalı çırpının üzerine bas ta onlar
da yansın” dediler.
Ayakkabı yanacak leyn, ateşten uzak yere basıyorum gene
olmuyor.
Biri geldi dedi ki,
“Bu böyle olmayacak” dedi. bastı ateşin üstündeki odunlara,
“İşte böyle olacak abi” dediler.
Bunlar Pomak’mış. Pomakça ayrı bir dil varmış. Kendi
aralarında bazen Pomakça, Türkçe konuşuyorlar. Bazen de
Bulgarca konuşuyorlarmış.
Aynı Pakistanlılar, Hindistanlılar gibi. Kendi dillerini
konuşurken arada İngilizce kaptırıyorlar. Bunlar da Türkçe
kaptırıyorlar.
Neyse, ulan ben hayatımda kaç kere deniz kenarında ateş
yaktım, bi sorsana bana. Ben çaktırmadan balıkları toplayayım
da temizleyeyim derken,
“Abi, ıgara teline diz oradan balıkları al da” dediler. Yıkamaya,
ayıklamaya gerek yokmuş.
Boklu kebapmış bunun adı.
“Biz de senin sayende balık yedik” dediler. Balığın içinde balık
yemek akıllarına gelmiyormuş ki.
Parakete hazırlama işi bitti ama, arkalarını döndüklerinde hırsız
yelkovan kuşları kapıp gidiyordu balıkları. Biri devamlı
sepetlerin başında nöbet tutuyordu.
İşleri bitince paraketeleri tekneye yüklediler.
Boklu kebab yemeği de öğrendim.
“Abi hiç uğraşma, tut şöyle kabuğunu at, içi de gider kabuğu ile

beraber. Balığı kuyruğundan tut, bi silkele sonra da hoopp ağzına”

Hem kolay, hem de lezzetli anasını satayım. Yiyemediğini de at çakılların üstüne, hırsız yelkovan kuşları hazır bekliyorlar orada. Onlar için pişmiş, pişmemiş fark etmiyor. Yeter ki balık olsun. Karada olan tekneler seyir için denize verilecekti. Biri paraketeler için diğeri de ağları kontrol etmek için. Tekneleri suya verdiler, arkadaşları yolcu ettim. Akşamüzeri ağları kontrol edenler geldi. Takılan üç beş balığı da getirdiler. Benim kısımetime iki tane iri kolyoz düştü.

Abdul’e dedim ki,

“Ne güzel rakı içilir bunlarla” dedim. Hoop bir tane de azman istavrit salladı.

“İşin bitince akşama gel de balıkları ağlatmayalım, rakımızı içelim” dedim.

Ben balıkları aldım, temizledim, yıkadım, tuzladım. Pişirmeye hazır hale getirdim. Beyhan abinin çalışmayan buzdolabında çay bardakları vardı. Onları da rakı bardağı yaptık.

Un falan yok, napıcam zaten unu. Doğrudan yağın içinde. Yağ da az ama yapacak bir şey yok.

Off ülen off...

Bir yanda deniz, biz gölgede. Elimizin altında balık ve de dünya tatlısı rakımız.

O rakı nasıl gitti, nasıl aktı boğazımdan var ya, böyle bir keyif olamaz. Parmaklarımızı yalaya, yalaya, o balığın en ufak zerresini ziyan etmeden yedik. Sonlara doğru aklıma geldi, kuru

soğan da vardı bende.

Çıkardım, onu da kestik. Soğan, balık, rakı...

Dünya mutfağının en lezzetli yemeği.

Kimse burun kıvrmasın, eziklemesin, hıh demesin, çok fena söylenirim valla...

Balıktan sonra Abdul ile kahvelerimiz de içtik.

Çok güzel bir gündü, çok güzel bir akşam yemeğiydi.

Hayat güzel, ben güzel, her şey çok güzel.

ECE KOYUNDAN

ANZAK KOYU

Ece koyundan ayrılmak zor geldi vallahi. Her şeyi ile çok doğal, sessiz, sakin, gürültüsüz. Eğer bir gün tekrar o taraflara gitmem gerekirse kalacağım, konaklayacağım tek yer Ece koyu olacaktır.

Zor da olsa ayrılmak zorundayım.

Yeni yerler, insanlar görmek için yürü babam yürü...

Toprak yolda ilerliyorum. Yokuş başladı. Kıvrıla kıvrıla yükseliyorum. Ece koyu aşağıda kaldı, meğer küçücükmüş.

Hava ısındıkça deniz üzerinde sis tabakası oluşuyor. Çok yoğun değil ama bir saat sonra bir şey kalmaz, her taraf açılır.

Dinlene, dinlene çıkıyorum. Sıfır metreden 170 metrelere çıktım. Düzlüğü bulduktan sonra sıkıntı yok. Biraz daha yürüdükten sonra asfalt yola çıktım.

Yol kaymak gibi. Yürüyorum ama ben kendimden geçiyorum. Binlerce şehitimizin olduğu, asıl savaşların yapıldığı topraklardayım. İlk karşıma çıkan şehitlik Bursa Seyyar Jandarma Taburuydu.

Bölgede bulunan top mermilerinden yapılmış anıtın önünde M.Kemal Atatürk'ün çekilmiş fotoğrafı var.

Evet, bu bölgede yürüyerek gezmek o günlerde ne çok zorluklarla karşılaşıldığını çok daha iyi anlatıyor.

Ben orada, rahat, rahat yürüyebiliyorsam şehitlerimize, yanı başımda yatan aslanlarımızın sayesinde yürüyorum. Büyük

dedemin sayesinde yürüyorum.
Bizlere verilen bu nimetler için minnettarız her birine.
Gürültülü değil, huşu içinde gezilmeli Gelibolu yarımadası. Çok duygusalım bugün. Her yerde onları görüyorum. Neler yaşadıklarını hissetmeye çalışıyorum.
Döne, döne dağı aştığım gibi döne. Döne de iniyorum aşağıya.
Karşımda koskocaman ova ve Suvla koyu.
Ben büyük kemikli tarafına değil de Anzak koyu tarafına gideceğim için sola döndüm.
Yol tamirat nedeniyle bozulmuş, yer yer asfaltı kalkmış, toz içinde bir yol. Karşımdan gelen arabalara işaret ediyorum.
Yavaşlayın, fazla toz çıkarmayın anlamında. Rüzgar olsa kolay, geçiyorum rüzgar üstü tarafına, bana hiç toz gelmeden, toz öür tarafa geçip gidiyor. Ama hava sakın olduğunda, yavaşlamayanları kalaylıyorum.
Yolun yapıldığı yere geldim. Buraya getirilen dolgu malzemesi taşlar da dün Ece koyuna giderken yolda gördüğüm yerden getiriliyor demek ki. Otoban gibi yol yapıyorlar.
Yapsınlar elbet, buralara ulaşım kolay olmalı ama çok da tahrip etmemeli.
Ben Suvla koyu diye yaptığım planlamada meğer Anzak koyunun bir yerine konaklayacakmışım.

Olsun, oraları da görürüm. Gidiyorum, bir yerden sapmam gerekiyor.
Yolda dut ağacının birine yanaştım. Kara dut idi. Parmaklarımı

boyadı.

Yol kenarında bir yerlerde çadır kurmalıyım ama nerede. Hiç boşluk yok. Her taraf çevrilmiş. Evler var. Bir de tel örgülerine tabela asmışlar.

“Dikkat köpek var”

“Özel mülktür, girilmez”

“Kamerayla takip edilmektedir, giren olursa bilmem kaç sayılı kanun gereğince cezalandırılır”

Hay sizin evinize de, barkınıza da, mülkünüze de. Ulan ne zaman geldiniz de parsellediniz buraları be.

En son yanından geçtiğim evin yan tarafında denize doğru bir yol var sanki. Vallahi yol var. Girdim ben de. Kumluk yol.

Düldül’ü de arkamda zorla getiriyormuşum gibi ama mecbur, uyacak bana. 50 metre ileride minibüs var. Yaklaştım iki tane ticcani sakallı, takke değil, sarıklı adam gördüm. Kafamı çevirip bakmadım bile. Onlar sanki biraz daha saklanmış gibiler oraya. Onlara 50 mt mesafede düzgün, çadır kurulabilir bir yer buldum. Hemen çadırı kurdum.

Eşyalarımı içeri attım. Dolanıp duruyorum etrafta. Fazla da uzaklaşamıyorum.

Kumsala kadar gittim. Gün batımında Saroz manzaralarını fotoğrafladım.

Suyum üç litre kadar var. Boşalan peti aldım, yan tarafta bahçe sulayan kadına verdim. İçilebilir suymuş. Doldurdum. Bütün sularım dolu şimdi.

Bu arada o sakallılardan biri kap kaçak ne varsa almış, denizde

bulaşık yıkıyor adam.

Üstelik bu olay 20 gündür sürüyormuş. Allahın bunlara verdiği uzun paçalı donlarla ortalıkta dolaşırlar, iki erkek, biri genç, diğeri yaşlı ıssız bir yerde 20 gün kamp yapmak nedir lan! Valla, ben şüphelendim. 20 gün lan. Hani denizi beğensen, bir hafta on gün kalırsın, yatarsan güneşin altına manda gibi, kapkara olursun. Bunlar hala bembeyaz aga.

Ben elbette başka şeyler düşünürüm bunun altında.

Eğitim yapıyorlar heralde. Allah belanızı versin sizin lan. Ne eğitimi bu?

Daha sonra yaşlı olan adam da denize gitti, fazla durmadı zaten. Sarığı elinde, ıslanmış şıpır şıpır suları damlıyor. Ayağında uzun paçalı beyaz donu.

Günaha girdi herhal, abdest aldı dönüyor. Nasıl olsa denizde su bol. İçme suyunu da gidip pınarlardan doldurup getiriyorlarmış. Onlara kalan da akşam gündüz demeden devrilmek, denize gidip bulaşık yıkamak ve abdest almak. Demek ki çok tatlı tatil, on gün daha kalacağız diyor genç olan.

Benimle dini konuları konuşmak istedi,

“Vallahi hiç konuşmayalım, bu tartışmayı yapmayalım. Çünkü fikirlerimiz uç noktalarda”

Deyip konuyu kapattım. Hadi sana iyi akşamlar diye postaladım adamı.

Gece de hiç rahat uyuyamadım. İyi ki tartışmadım. Bunlar adamı var ya kafir diye diri diri boğazını keser. Benim emaneti yastığım kenarına koyuverdim ne olur ne olmaz diye.

O kadar dağlarda gezdim, kaldım hiçbir akşam aklıma gelmedi emanet ile yan yana yatmak.

Ama bunlardan korktum açıkçası.

ANZAK KOYUNDAN ALÇİTEPE KÖYÜNE

Sabah erkenden kalkıp ilk işim çadırı toplamak oldu. Sakallıların olduğu yere kafamı çevirip bakmadım bile. Normaşl toprak yola çıktım. Az ileriden sola döndükten sonra tekrar asfalt ile buluştum.

Sağ tarafımda anzak koyu, sol tarafımda dik yamaçlı tepeler. Demek ki adamlar bu koydan içeriye girmeye çalışmışlar. Tepeden hepsi keklik gibi avlanır diye düşünüyorum ama o günün şartlarında, bu gelenlerin de elleri armut toplamıyor heralde. Gemilerden sahil devamlı bombalanıyordu.

Vallahi, çok zor olmuş be vatan savunması. Şimdiki şerefsizler de konuşuyorlar. Orada dedelerimiz, atalarımız olmasaydı senin bugün doğma şansın hiç yoktu lan!

Kızıyorum arkadaş. Kabul edemiyorum.

Anzak koyu anıtının olduğu yer bana çok yakınmış.

Turistler gelmiş sabahın köründe. Geziyorlar, fotoğraf çekiyorlar. Onların arasına karıştım ben de. Bu arada adamın biri devamlı bana bakıyordu. En sonunda yakaladı beni, “Fotoğrafınız çekebilir miyim?” dedi. Ben de, “Tabii ki” dedim. Yahu orada o adamcağızdan başka bir sürü güzeller vardı. Bir ara, “Siz niye benim fotoğrafımı çekmiyorsunuz?” diyecektim,

vazgeçtim.

Sonra yoluma devam ettim. Çok zakta olmayan Anzak koyu yazıtının fotoğraflarını çektikten sonra, Arıburnu Kitabesinin yerini gösteren bir tabela gördüm. Orayı da ziyaret ettim. Saroz körfezi kenarından, yosun kokusunu içime çekerek yürüyorum. Döldül de mutlu arkamda. Koştura, koştura geliyor. Her iki lastik de yeni, yedek lastiği de var. Daha ne istiyor. Mimoza dinlenme tesislerine kadar geldim. Temizlik görevlisi ve güvenlik görevlisi arkadaşlarla sohbet ettik. Telefonumu şarja taktım.

Bu çadır kurma, konaklama, ateş yakma yasak mevzusunu konuştuk. Benim bu günkü programda Kum otelin oralarda bir yerde kalacaktım.

Bana,

“Kalamazsınız, çadır kurmak yasak, güvenlik görürse kaldırır” dediler.

Haklılar tabii, gençler kamp yapmak için geliyorlar, ateş yakıyorlar, söndürmeden ya da kontrol etmeden bırakıp gidiyorlar.

En ufak bir rüzgarda ateş yeniden canlanıp yangın çıkartabiliyor. Ama bana kopya vermekten de çekinmediler.

”Abi, yolu aynen takip et, sol tarafında çeşme var. En iyi su orada” onun az ilerisinden sağa sap, denize doğru. Orası çok güzel, kimse görmez seni, bişey de demezler”

Güzel, güvenlikçi olan,

“Bizim whatsapp grubu var, oraya yazayım da arkadaşların da bilgisi olsun. Çadır kurarsan da yoldan içeri biyerlerde kur da kimse görmesin” diyorlar.

Vedalaştım onlarla, yola çıktım, baktım tabela “Kabatepe” yazıyor.

Buradan da Gökçeada feribotları kalkıyormuş.

“Bir bakayım şuraya” dedim, buraya kadar gelip de görmemek olmaz.

Kapıdaki güvenlikçiye, çay içecek yer var mı diye sordum. O da bana yolu tarif etti.

Kahvaltı niyetine tost ve çayımı içtikten sonra yürü babam yürüye devam.

Hafif rampalı yol, çıkıyorum ama güneş de iyice yükseldi. Çok su içirtiyor. Ağzım kuruyor. Suyun sıcak olmasına aldırış etmeden içiyorum.

Neyse ben çeşmeyi buldum, suyum içtim. Boşalan peti doldurdum, diğerlerini de tazeledim.

Oradan çıktıktan sonra, temizlikçi arkadaşın dediği yeri arıyorum. öyle yol falan yok. her yer buğday tarlası. Düldül'ü yalnız başına yol kenarında bırakıp, yol aramak da olmazdı. Devam ettim. Evler göründü. Onların ilk sokağından sahile doğru indim. Sokaklarda geziyorum. Burası da İstanbullular mahallesiymiş.

Burada da özel mülktür, girilmez falan yazıyor. Bi yer buldum, ev yok, sahil kenarında ama, onlar beni bilmez, ben onları bilmem. Hemen şikayet ederler.

Kafeterya gördüm, girdim. Hem dinleneyim, hem de serinlik olsun diye bişeyler içeyim dedim. Hem de laf alırım onlardan. Kola söyledim, serin serin buz gibi. 8 tl dediler. Yuhh!! Dedim içimden. Sonra da kızıyorum kendime. Su içseydin, soda içseydin diye. Çoktandır hem kola içmediğim için hem de fiyatlarını bilmediğim için bana çok pahalı geldi.

Neyse onlar da burada çadır kurma yeri yok dediler. Çıktım yola. Bundan sonra zor da olsa Alçitepe köyüne gitmeye karar verdim.

Artık kaç kilometre olursa olsun.

Yolun sol tarafından bayrak sallaya, sallaya gidiyorum. Hoşuma da gidiyor haa, o bayrak püfür, püfür dalgalandıkça.

Bir ara oturdum, dinlendim, sonra tekrar yola devam ettim.

“Aaa, jandarmanın ne işi var lan buralarda” dedim.

Anladım benim için geldiklerini. Jandarma var, arkasında da tarihi alan başkanlığının aracı.

Tabii jandarma işini yapacak, kimlik istedi, gbt yaptı.

Ben içimden, her halde İstanbullular mahallesindekiler şikayet etti. Serseri mayın gibi, ne olduğu belli olmayan birisi ortalıkta dolaşüyor diye şikayet etmiş olduklarını tahmin ediyorum.

Ama daha sonra öğrendim ki, turist gezdiren şoförlerden biri şikayet etmiş beni. Trafığı tehliye düşürecek şekilde sol taraftan gidiyormuşum. Hay benim salak, aptal kardeşim.

Sen öyle bil, öyle kal.

Neyse sonunda jandarma özür diledi, beni Alçıtepe'ye götürmeye karar verdiler.

İyi oldu be, üç kilometre kara geçtim. Üç kilometre yaklaşık bir saat yapar.

“Sizi yeni yapılan Kurtuluş Savaşı Hastahane Müzesinde bıraksak olur mu?” dediler. Ben de,

“Olmaz mı, memnun olurum” dedim.

Müzenin ziyaretçileri vardı. Çok etkilendim. En iyisi burayı yarın sabah erkenden gelip gezmekti. Fotoğraf çekerken arka fonda bugünün insanları görünmesin istiyorum.

Hem de sabah ışığı daha güzel olurdu. Dinlenmiş, taze uyanmış günün ilk ışıkları. Milyonlarca, milyarlarca insan görmeden önce ben görmeliyim o taze, ışıkları.

Alçıtepe köy içine geldim. Meydandaki kahveye oturdum.

Muhtarın marketi varmış, orada değil. Daha sonra öğrendim ki misafirleri gelmiş, onları gezdiriyormuş.

Kahvede epey bi oturduktan sonra, muhtar geldi dediler.

Ben hemen aborda oldum muhtara. Genç bir arkadaş, güler yüzle karşıladı. Zaten yüzü hep gülüyor. İlk baktığınız zaman insana pozitif enerji veren bir yapısı var.

“Valla muhtar, bana çadır kurabileceğim bir yer lazım” dedim.

Düşündü, taşındı,

“Seni benim eve alayım” dedi.

“Kimseye rahatsızlık vermeyeyim, yük olmayayım” dedim.

“Yok, yok. Tanrı misafiri gelmişsin. Gelen giden çok oluyor bizim köye, yeni bir düzenleme yapmamız şart” dedi.

Ben mahcubum, utanıyorum. Bugüne kadar kimsenin evine girip de kalmadım.

“Senden para da almamız” dedi muhtar.

Ulan bu ne parası, o zaman gideyim biraz daha yürüyeyim.

Nasıl olsa adımız çıkmış yürü babam yürüye, inmez sekize.

Muhtar enerjik, bir sürü işlerle uğraşıyor. Hepsine de yetişmeye çalışıyor.

Meğer pansiyonu varmış, bir avlu içerisinde üç adet evi pansiyon olarak düzenlemiş.

Hepsi birbirinden bağımsız, giriş kapıları farklı.salon, banyo, mutfak ve yatak odası var.
Bana giriş holundeki koltuk bile fazla geldi. Bu kadar lükse alışık değilim.
Yemeğimi yedim, banyomu yapıp yattım.

ALÇİTEPE KÖYÜNDEN

SEDDÜLBAHİR KÖYÜNE

Ertesi sabah erkenden kalktım, kahveye gittim. Daha kimseler kalkmamış. Ayakta birkaç kişi, köyün köpekleri ve ben sokaklardayız. Diğerlerinde pireler uçuşuyor.

Ben de vakit erken diye köyü dolaşayım, fotoğraf çekeyim diye dolanıyorum. Ulan madem dolanıyorum, müze daha açılmadı ama oraya da gideyim dedim.

Zaten açık hava müzesi, kapıda kimse yok. ben iteleyince kapı da açıldı. İçeri girdim, fotoğraf çekmeye başladım, o günleri yaşıyorum sanki. Ana binadan bekçi çıktı dışarıya.

“Mahsuru var mı?” diye sordum.

“Yok abi, ne demek!” dedi.

Kimselerin olmadığı, güneşin benim için doğduğu bir saatte güzel anı fotoğraflarımı rahat, rahat çektim.

Doğru geldim yine köy meydanına.

Börekçi var köşede. Bu sabah kahvaltıda bisküvi yerine, simit, açma, çay ikram ettim kendime. Düldül de uzaktan bana bakıyor.

Muhtarın geleceği yok, ofisinin önünde oturanlara dedim ki, “Şurdan bi teşekkür notu yazayım kendisine, çok teşekkür ettiğimi, selamlarımı iletin lütfen!” diyerek yola çıktım.

Her zaman ki gibi güzel bir gün olacağına eminim.

Tarlanın birinde siyah, duru bir atı bağlamışlar. Çok da yakışıklı kerata.

Sadece sağ arka ayak serbest, diğerleri birbirine bağlı. Sonra sahibinden öğrendim ki, ismi “Gece” imiş.

Beni görünce esaretten kurtulup özgürce koşmak istiyorum diyor sanki. Yalvaran bakışlarla bakıyor insanın gözünün bebeğine.

Sadece üzölmek geliyor içimizden. O da çaresiz, ben de. Çünkü her taraf ekili!

Tarlalara zarar verirse kötü olur, sahibi açısından.

Yola devam ediyorum, sola doğru dönüş var.

Vay bee !!! Koskoca Gelibolu yarımadasının taa güney ucuna kadar geldim.

Uzaktan Helles anıtını gördüm. Yaklaştıkça büyüdü, büyüdü, kocaman bişey oldu. Gemi ile yaptığımız seyirlerde taa Bozcaada'nın güneyinden ilk görünen yer Helles anıtıydı.

Helles anıtının önünde de Mehmetçik feneri var. Denizciler için. Kırmızı beya 5 saniyede bir çakar.

Anıtın doğusunda Yahya çavuş anıtı ve şehitleri, mevziler, kale ve büyük toplar var.

Hepsini gezdim, Seddülbahir'in bu açıdan fotoğraflarını çektim. Tekrar köyün içine gitmek için yola düştüm. Bir kilometre falan yürüyüp meydandaki çeşmenin oraya, gölgelik bir yere park ettim.

Hemen masanın birine iliştim. Sodayı söyledim, serin, serin iyi geldi bu sıcakta.

Karşımda oturan adama selam verdim. Kendimi tanıttım.

Muhtarı sordum, o da bilmiyormuş.

O da beni sorguladı. Buradaki köyler tarihi alan içinde

kaldığından ziyaretçisi çok oluyor. Gelenin, gidenin, kimin ne olduğu belli değil.

Sohbet ettiğim kişi azaymış, kendisi tek başına kesin karar veremiyor ama bana bir sürü çadır kurabileceğim yer tavsiye ediyor.

Haa, bir ara muhtar aradı, konuştular. Muhtar da aşağıda kamping varmış, orada kalabilirmişim. Yahu öyle yerlerde kalacak olsam zaten senin köyünün içine girmem birader. Doğrudan gider orada kalırım. Yani bunların topu var ya, bana bulaşmasın da nereye giderse gitsin düşüncesi. Yani niyetim sadece tanrı misafiri deyip bir gece çadırımı kurup kalıcam, ertesi gün de kalkıp gideceğim. Ekmek istemiyorum, su istemiyorum.

Aza arkadaş bir iki yer gösterdi, top sahası olarak kullanılan yerde kalabilirdim. Biraz köy dışı ama son çareydi.

Başka kalınabilecek, çadır kurulabilecek yerler vardı elbette ama evlerin dibinde. Ya biri çıkıp da burada çadır kurma kardeşim, kurulmuş çadırı sök kardeşim, buradan git nereye kurarsan kur derse kavgaya mı edicem milletle.

Geldim yine meydana, biraz daha oturayım da akşamüzeri gider top sahasına kurarım çadırı.

Yine rahat duramadım, aza bana,

“Benim bi yerim var güzel, baden ağaçlarının altında, orası da güzel, deniz manzaralı” demişti. Gittim oraya bir bakayım dedim. Orası da uzak beya, benim Döldöl tutturursa, “Ben oraya girmem” diye, yan yatarsa, çamura batarsa bir de onunla mı uğraşacağım. Orasını da eledim.

Köy içine girdim, muhtarlık binasına doğru. Muhtar sordum, yine yok. Ulan bunlar benim oraya geleceğimi biliyorlar da benden mi kaçıyorlar.

Yollarda, sağımdan solumdan bir sürü araç geçiyor, hangisi muhtar bilemezdim.

Çanakkale Boğaz girişi manzaralı kahvede çayımı içip geldim yine meydana.

Oturduğum yerin yan tarafında boş alan var. Orayı düzenliyorlar, süsler, püsler falan hazırlık var. Meğer akşama düğün varmış. Şenlik olacak bu akşam. Şarjda olan telefonu

almak için geldiğimde selamlaştığım arkadaş,
“Yemek yedin mi? dedi bana. Ben de,
“Çadırı kurayım yiyeceğim” dedim. Oradan birisi,
“Götürün misafirimizi, düğün evine, orada hazır yemek var”
dedi.

Bunların hepsi kismet! Alinyazısı, ya da yaşanacak ne varsa
yaşanıyor işte.

Erdem ismindeki arkadaş beni aldı yanı başına, doğru yemek
yenilen yere götürdü. Hoş geldin, beş gittin derken karnımı bi
güzel duyurdum. Tıka basa yedim valla. Pirinç pilavını
özlemişim valla, bi kepçe yetmezdi, servis yapılırken iki kepçe
istedim. Mercimek çorba, etli patates, pilav, karpuz. Daha ne
olsun. Her birine ayrı ayrı teşekkür ederek ayrıldım oradan.

Yemek yemeğe giderken Erdem arkadaş,
“Şurada kalabilirsin” dedi. Düğünün yapılacağı meydana çok
yakın.

“Olabilir” dedim. Yemek sonrası Düldül’ü de alıp oraya
geldim. Çadırımı kurdum.

Kılık kıyafetim düğüne gitmeye uygun olmadığından, düğünü
çadırın içinden takip etmeye karar verdim. Davulun sesi uzaktan
çok hoş geliyordu.

Uyumuşum.

SEDDÜLBAHİR KÖYÜNDEN

KİLİTBAHİR KÖYÜNE

Köyden çıkmaya başladım. Çanakkale Şehitleri Abidesi tüm haşmetiyle karşımda. Gurur duyuyorum, onur duyuyorum böyle eserlere sahip olduğumuzdan. Bu topraklarda binlerce vatan için canını vermiş insanımız adına yapılan bu anıt az bile. Onun için gençlerimizin çok iyi yetişmeleri, dünya çapında işler başarmaları lazım ki güçlü olalım. Bizler zayıf olduğumuz sürece tepemize vuran çok olur.

Şu satırların yazıldığı anda bile basiretsiz, eğitimsiz lider diye geçinen hasta ruhlu insanların yüzünde ülkemiz bir sağa, bir sola, serseri yaprak gibi savruluyoruz.

Soyut inançlar ile, tamamen anlamadığı dil ile ibadet eden, inandığını zanneden ama neye inandığını bilmeyen harami devleti olduk.

Bunlar beni çok aşıyor, sadece kendi düşüncelerimi ifade etmeye çalıştım.

Seddülbahir'den aşağıdaki ovaya indiğimde çeşme gördüm. Her su gördüğüm yerde yaptığım gibi önce suyum içtim, sonra da sularımı doldurdum.

Bir araba geldi, belki de düğün için gelip de sabah millet uyurken etrafı gezeyim diyenlerden biri. Bölgenin yabancıları olduğu her halinden belli.

“Oraya gittim, yol kapalıydı, giriş yoktu. Tekrar döndüm geldim. Oraya gidemedim” diyor salak herif.

Kardeşim, senin orası dediğin yer, şehitler abidesi. Çanakkale şehitleri için, hiçbir zaman unutulmasın, her yeni doğan günde hatırlansın diye yapılmış, şu anda sen arabanla, ben arabamla gezebiliyorsak, bu topraklarda yatan insanlar sayesinde buralardayız.

Orasının da adı, Çanakkale Şehitleri Abidesi'dir” dedim.

Biraz mahcup oldu ama bana ne!

Sahile doğru, Morto koyuna ilerliyorum. Koyun otlatan bir çobanla selamlaştım. Beni gören koyunlar kaçışmaya başladı. Rahatlarını bozdum dingillerin.

Bir başka çoban bana doğru geliyor, belli ki konuşmak istiyor. İsmi Hüseyin’miş.

Hangi köyden olduğunu sordum, Bolayırdan’mış.

“Bu akşam ben de o köye gideceğim, sen de gelicen mi akşama?”

“Yok, ben koyunlarla burada kalıyorum” dedi.

“Muhtar kim? Adı ne? Nasıl bir adam, bana çadır kuracak yer gösterir mi? diye sorular sordu.

“Tahir muhtar biraz uyuz birisidir, belki yer gösterir, bilemem” dedi.

Önceden istihbaratımı yapayım da fazla ümitlenmeyeyim, köyde kalmak için.

Muhtarın adı Tahir’miş. Eski muhtar yani, tekrar seçilmiş.

Yolu takip ediyorum, sola döndüm. Artık Abide Morto koyundan daha bir heybetli görünüyor. Abide deniz seviyesinden 55 metre yükseklikte. Tabii ben yine o yokuşu çıkacağım. İlk defa oflamadan, puflamadan çıktım. Dinlene, dinlene. Sabah daha 09:30 olmamıştı. Alanda görevli memurlar daha yeni geliyorlardı. İşbaşına dağılmayan alan memurları,

sabah çayını içiyorlar, bana da ikram ettiler. Birkaç gün önce whatsapp grubunda “Gezen birisi var ortalıkta, aman dikkat edin!” diye mesaj atılmamış ama alanda gezenlerin çoğu benim varlığımdan haberdar. Neredeyse bir haftadır Gelibolu yarımadasındayım. Bunlar da devamlı devriyede oldukları için birbirlerine haber veriyorlardır.

Neyse, birisi simit de almış, yarım simit verdi. Allah bereket versin. Güzel başladık, inşallah güzel biter gün.

Beraber toplu halde fotoğraf çektirdik. Arabamı emniyetli bir yere bıraktım. Abideyi doya, doya, sindire, sindire gezdim. Bol,bol fotoğraf çektim.

Boğazdan çıkış yapan Deniz Kuvvetlerimize ait su üstü savaş gemisi Abideyi selamladı.

Üç sene önce yani 2016 yılında geldiğim zaman görmemişim demek ki, ya da hatırlamıyorum, Abidenin tam karşısında savaş rölyefinin arkasına Çanakkale savaşında şehit düşenlerin isimlerini liste halinde yazmışlar.

Büyük dedem aklıma geldi. İsmi aramaya başladım, belki rastlarım diye.

Dikkat ettim, il, il yapılmış. Kocaeli’yi buldum.

Şimdi aramak daha kolay oldu. Valla çoğunu gezdim, birkaç tane daha kaldı onlara da bakayım bari dedim son olarak.

Hah! Karşımda, en üstte. Şerif Ali oğlu Hüseyin.

Rahmetli dedem bana hep derdi

“Sana babamın adını koydum” diye. 16. Alayda iken şehit

düştüğü söyleniyordu. O da doğru. Er, Kocaeli yazıyordu.

Çöktüm, oturdum, kaldım orada. Alçitepe’de gördüğüm hastane, yaralıların taşınması, ölenlerin üstünün örtülmesi, imamın dua okuması geldi gözümün önüne.

Her şehit gibi mezarının nerede olduğu değil, ne için öldüğü önemliydi.

Bu üzerinde yaşadığımız, suyunu içip ekmeğini yediğimiz topraklar için ölmüşlerdi.

Gözlerim daldı gitti. Sustum. Tüm şehitler adına dua ettim. Dedem şehit oğlu idi, babam da şehit torunu. Ben, şehidimizin adını taşıyan, onu yaşatan, ona ve tüm şehitlerimize minnet borcumuzu ödeyemeyiz. Onların neler hissettiklerini, yaşadıklarını, tepelerinden geçen mermi seslerini, top seslerini duyarak yürüdüm, geldim buralara. Yaşadıklarımı büyük oğluma anlattığımda o da çok duygulandığını belirtti. Çünkü o da, şehidimizin torununun, torunuydu. İşte böyle bir duygu seli yaşadık.

Başka baba adı Şerif Ali olan vardı ama o Kandıra'dandı.

Dedemin köyü İzmit'e 15 kilometre uzakta olduğundan

İzmit/Kocaeli diye geçiyor kayıtlarda.

1887-29.08.1915 doğum ve ölüm tarihleri.

Çanakkale'ye gittiğimde gittiğimde muhakkak Gelibolu Tarihi Alan Başkanlığına gidip müracaatta bulunacağım. Çünkü bütün şehitlerimizin kayıtlarının tam ve eksiksiz tutulduğunu alanda karşılaştığım görevliler söyledi. Hatta beni yönlendirenler de onlar oldu.

Abide ziyaretimi tamamladım, tekrar yola düştüm.

Eh! Güneş yavaş, yavaş yükseliyor, ben de yolda Alçıtepe'ye doğru gidiyorum.

Ahh, sadece bir gece ayrı kaldım Alçıtepe'den. Olsun, muhtarı görürsem kendisine bizzat teşekkür etmek isterim. Düldül çok sevdi, iki gün önce park ettiğim yeri. Onu tekrar oraya çektim. Öğlen olmuştu.

Karşımda duran lokantaya gittim. Taze fasulye, bulgur pilavına 26 tl ödedim.

Vay anasını lan! Haa! Bir de su var.

Ekonomimiz çok iyi, şahlandı şahlanmasına da, şimdi de uçuyoruz anasını satayım.

Valla, ödemeyi yaptım. Kaçtım hemen oradan.

Madem muhtarı bulamadım, hadi yola devam.

Behramlı'ya...

Rüzgar çok güzel serinlik yapıyor. Yokuş aşağıya gidiyorum yine. Sağımda solumda şehitlikler var. İlk büyük şehitlik yolun hemen sağ tarafında Şahindere şehitliği. Bu vatan için canlarını veren şehitlerimiz için Fatiha okuyayım diye girdim içeriye. Önce ihtiyaç ve dinlenme molası. Orada oturan temizlik işinde görevli üç kişi vardı.

Teyzecik,

“Sorun bakalım abinize, nerden gelirmiş, nereye gidermiş” diye. Ondan sonra onlar sormadan ben anlatmaya başladım zaten. içlerinden biri,

“Ben sizi biliyorum” dedi.

“Nerden biliyorsun beni?” diye sordum.

“Öğrendim işte” deyip, mahcup, mahcup gülümsüyor. Sonradan aklıma geldi, whatsapp grubunda paylaşıldı ya, birisi dolanıyor diye.

“İşte o benim” dedim.

“Behramlı’da kalacağım, kalacak yer var mı?” diye sordum.

“Var, var” dediler. Onlar da zaten Behramlı köyündenmiş. Muhtarı sordum, onlar da aynı şeyi söylediler, çoban Hüseyin gibi.

“Biraz cins birisidir” dediler.

“Ama sen köye gittiğinde yukarıdaki kahveye git, orası serin, püfür, püfür eser her zaman dediler.

Vedalaştım onlarla. Ben söz dinlerim.

Behramlı girişinde camping gibi bir yer var, onu geçtim. Tırmanmaya devam. Köyün içine girdim. Kısa bir düz yürüyüşten sonra sağa dönüp yukarıya doğru çıkıyorum. Yukarı kahve oradaymış. Genç bir çocuk gördüm, ona muhtarı sordum. Zaten küçücük köy, herkes sokağa çıktığında birbirini görüyor.

“Muhtarı gördün mü?” diye sordum. O da,

“Görmedim ama evine gidelim, belki evdedir” dedi.

Çocuk evin önünde çağırdı,

“Tahir amca, Tahir amca” diye. Ses veren olmayınca biz doğru kahveye çıktık.

Arabamı değil, Döldöl’ü kahvede oturan köylülerin şaşkın

bakışları arasında güzelce park ettim. Kahveye girip selam verdim, herkesle tokalaştım.

Etrafıma yuvarlak halka yaptılar. Sorular, sorular, sorular. Gölcük'ten geldiğimi duyunca da 15 kişiden dört kişi askerliğini Gölcük'te yapmış hiç biri beni yabancılamaı. Sanki daha önceden hepsi ile tanışıyormuşum geldi. Onlar da çok yakınlık gösterdiler.

Muhtarı sordum, kalacak yeri sordum. Kalacak yerimiz var dediler. Tabii her halükarda muhtarı bekleyeceğim, dedim ya mülki amir o.

Etrafımda oturanlardan işi olan gitti. Kimse kalmadı. Birkaç kişi birbirine gaz vererek oyun oynuyorlar. Yancılara da çay, soda ısmarlıyorlar. Ben de yancıyım bu arada.

Kahveyi işleten kişi kadın. Gerçekten başka kahvede olsa oyun oynarken dünya kadar küfür ederler, burada kimsenin ağzından kötü söz duymadım. O sırada muhtarın yeğeni Ramazan tost ısmarladı.

“Sen yoldan geldin, acıkmışsındır” dedi. Tost ve çay iyi geldi. Ramazan balıkçıymış. Hem de popüler balıkçı. Yıllardır bu işi yapıyormuş. Oğluna kızıp duruyor, birkaç gündür eve gelmiyormuş. Balya yüklüyormuş, saman balyası. Okumayınca böyle çalışır işte diye söyleniyor.

O sırada jandarma geldi. Bunlar herhalde beni takip etmiyorlar dedim. Jandarma çavuşunun birini tanıdım. Beni Alçıtepe'ye getiren kişi.

Mesele çok önemliymiş. Bu İstanbul'daki Reina'nın sahiplerinin çiftliği varmış. Yılbaşının birinde terörist taramıştı orasını, Reina'yı.

Bunların çiftliğine son iki senedir kimse uğramıyormuş. Bir kişi bakıcı kalmış köyden. Atlara baksın diye. Atlardan biri kaçmış. Önüne geleni kovalıyormuş, ısırıyormuş.

Kuduz falan değilmiş, hayvan iyice yabanileşmiş. Milletin ineğine, koyununa hatta eşeklere saldırıyormuş. Nun bu saldırgan halinden kaçan hayvanlar da ister istemez tarlalara giriyormuş. Ekinler yeni sararmış, ayçiçekleri yeni,yeni yüzlerini güneşe dönmüşler, sapsarı açılmayı bekliyorlar. Herkes şikayetçi olmuş sonunda jandarmaya şikayet etmişler.

Hatta birisi dedi ki,
“O at var ya, o at. Önüne beş tane köpeği takıp kovaladığını gördüm” diye anlatıyor.
Sonunda birkaç kişi kahvenin içine girip, jandarma ile konuştular.
Ben hala bekliyorum. Muhtar gelecek diye. Meğer muhtar buraya gelmezmiş. Aşağıdaki kahvede otururmuş. Akşam vakti, saat oldu 19:00. Gideyim bari adamı bulayım da, konuşayım dedim.
Gittim aşağıya, yeğeni Ramazan da yer olduğunu, kalabileceğimi söylemişti. Buldum amcayı, selamünaleyküm dedim çöktüm yanındaki sandalyeye.
Kim olduğumu, nereden geldiğimi, bir gece çadırda kalacağımı, bana yer gösterebilecek misin? diye sordum.
Ama beni dinlerken de, “Kim lan bu, nerden çıktı başıma?, niye bizim köye geldi?” gibi ifadeleri bakışından anlıyorum.
“Kalacak yerlerinin tadilatı olduğunu, başka yerlerinin olmadığını” söyledi.
Ama istersem aşağıda bilmem ne hanımın kampingi varmış, orada kalabileceğimi söyledi. “Paralı bir yer mi?” diye sordum.
“Her halde, bir ücreti vardır” dedi.
“Ücretli olduktan sonra ben niye çadır taşıyorum ki” dedim.
Öyle ya, nasıl olsa alıştım her yerde çadır kurup kamp yapabiliyorum.
Kızdım, eşek değil ya, o da anladı. Ama yukarıda konuştuklarımızı, yer olduğunu, kalabileceğimi söyleyenler de uzaktan dinliyorlar bizim konuşmamızı. Birkaç kişiyi hatırladım. Benim yüzümden kötü mü olsunlar muhtarla, onlar her gün beraber.
“Muhtar biz ona yer var dedik” diye der mi millet.
Neyse, o hızla çıktım yukarıya, kuşandım Düldül’ü,
“Gel benim aslan oğlum” diyerek çıktık yine yollara. Buradan Seddülbahir 11 kilometre.
Her halükarda giderim. Ne yollar aşmışım ben. “Kasaba minnet etmem, gider tavuk yerim” dedim kendi kendime. Üzülüğüm tek nokta, balıkçı Ramazan’a haber verememek, yukarı kahvede oturan bir iki kişiye Allahısmarladık diyememek.

Yokuş aşağıya giderken, bu yine çıktı karşıma,
“Kusura bakma” diyor bana.
“Boş ver muhtar, ben çok karşılaştım senin gibi adamlarla”
deyip yoluma devam ettim.
Buradan doğru Çanakkale Boğaz kenarına ineceğim. Yokuş
aşağı olduğu için pek düzgün kamp yeri de yok. Bir taraftan
yürüyorum, bir taraftan etrafıma bakıyorum, bir saate kalmaz
hava da kararacak. Hemen karar vermeliyim. Ama gittikçe varış
noktası ile aramda mesafe de azalıyor. Boğaza indiğimde hava
alacakaranlık olmuştu. Yarım saat sonra karanlıkta
yürüyecektim. Döldöl’e
“Dur oğlum!” dedim. Durdu. El fenerlerimi, tepe lambamı
çıkardım.
Sol taraftan gidiyorum ya. Tepe lambam karşıdan geleni
doğrudan görüyor.
Karanlık basınca da el fenerimi yaktım. Yolumu aydınlatıyor,
karşıda gelenler ile, arkamdan gelenlere ikaz mahiyetinde yolu
aydınlatıyorum.
Hiç sıkıntı çekmedim. Sarı yansıtıcı yeleğim, el feneri ve tepe
lambası. Bunlar olmazsa olmaz, gece şartlarındaki yürüyüşlerde.
İster dağda olsun, ister yolda.
Sadece bir iki yerde köpekler arkamdan havlayarak geldiler.
Aksilik bu ya, köpeksavarımın da pili bitmiş. O köpekler gündüz
olsa havlamazlardı ya, olsun. Kim korkar onlardan.
Yol üzerinde bir yerde Deniz Kuvvetlerine ait bir kamp olması
lazım.
Ulan bugün de tam, yürü babam yürü oldu valla.
Ayaklarım yoruldu, topuklarımda su toplayan yerler acımaya
başladı. Ama 800 kilometrelik yürüyüşümün son adımları
diyerek dayanıyorum.
Neyse o karanlıkta kampı buldum. Hani son iki üç kilometre
dahi olsa kalıp dinlenecektim gerçi bu halimle alacaklar mıydı
beni o da ayrı soru işareti.
Buldum, Barbaros Sosyal Tesisleri diye tabelası var. Işıkları
yanıyor ama kapısı kapalı, otlar bürümüş. Dikkatlice baktım,
kimseler gözüküyor.
Bana yine yollar göründü.

Aşık Veysel gibi, “Gidiyorum gündüz gece” oldu.
Seddülbahir kalesi görüldü, kale kapısından öür tarafa geçtim,
ışıl, ışıl bir dünya.
Hemen sağ tarafımda balıkçı barınağı, rengarenk tekneler.
Sol tarafımda kahvehane ve lokantalar.
Ben hemen sol tarafımdaki ilk kahveye girdim. Saat tam
22:06’da Büyük Trakya yürüyüşü bitti.
Saat 22’yi geçmişti. Orada oturan birkaç kişiye meramımı
anlattım.
“Şurada kalenin dibinde çadır kurup kalabilirsin” dediler.
Pek gözüm kesmedi ama çok yorgunum, hava da rüzgarlı, bir an
evvel, bir şeyler yapıp uzanmalıyım. Balıkçı barınağına baktım,
zemin beton, yer dar. Çadır kurulabilir ama sadece iç çadır
kurulur. Neyse, bana kalenin dibine kur diyen adamla bir kez
daha baktık çadır kurma yerine. Sonunda aklıma yattı. Napayım,
başka gidecek yer yok ki.
Rüzgar çok olduğundan, toprak da çok sert, kazıklar batmıyor,
etraftan taş toplayıp çadırı köşelerinden bağladım. İç çadır zor
duruyor yerinde. Oraya, buraya eğiliyor, bükülüyor. Uçmaz
tepemden de ama toz toprak yine de giriyor içeriye. İyice
pisleştirm anasını satayım be.
Pantolonla girdim uyku tulumunun içine, zaten yatacağım birkaç
saat.
Sabah ezanıyla kalktım. Bu hocalarım, müezzinlerin seslerinin
hiç ayarı yok yahu!
Sabahın köründe başlıyorlar şarkı söylemeye, hem de arapça.

KİLİTBAHİR KÖYÜNDEN

ÇANAKKALEYE

Sabah hocayla beraber kalktık. Kargalar henüz uyanmamış, kahvaltıya kalkan yok.

Kahveci bile gelmemiş kahveyi açmak için.

Çadırı topladım, arabamı kahvenin merdivenlerinin dibine kimseye engel şekilde park ettim. Simitçi fırını yukardaymış. Merdivenlerden ağır ağır çıktım. Sağa döndüm. Caminin karşısında fırını gördüm. Kapılar, camlar kapalı. Kafamı cama dayayıp içeri baktım, kimse görünmüyor.

“Hay anasını be, bi sabah ta şöyle çay simit kahvaltı yapayım dedim o da olmadı” dedim.

Geldim yine kahveye, karşıya orduvine geçeceğim ama daha vakit sabah. Anca öğleden sonra oda hazır olur.

Bu arada kahvenin önünde kamyonet durdu, içinden bişeyler indiriyor kahveye. Baktım simit de var.

“Ver, ver hemen, iki tane ver” dedim.

Aslında ben dün akşam orduvini aradım,

“Benim oda boş mu?” diye sordum. Doluymuş, yoksa dün akşam bu rezilliği, pisliği çekmeyecektim. Nasıl olsa gece yarısına kadar çalışıyor arabalılar.

Madem kaldım, vakit de çok erken, Eceabat’a gideyim de şu Gelibolu Tarihi Alan Başkanlığına, şu benim büyük dede için müracaat edeyim.

Bindim minibüse, bekliyoruz. Arabalı geldi, bir sürü kişi indi, hepsi minibüslere. Çoğu memur, bir kısmı da alan başkanlığının memurları. İndim, memurların da bir kısmı indi.

Benim gitmem gereken yer Kilye koyunda imiş. Sağ olsunlar beni beklettiler, misafir ettiler, çay söylediler. Saat 09:00’da servis var, onunla gidersiniz dediler.

Teşekkür ettim, bekliyorum. Servis dediğimiz de binek araba, minibüs değil. Oradaki ana binanın kapısının önüne kadar götürdüler.

İçeri girdim, birisine ne için geldiğimi söyledim. Beni yönlendirdi, başka bir odaya girdim.

Tam köşede, bir sürü kitapların arasında oturan yakışıklı birinin

yanına gittim. Bu sefer de ona anlattım meramımı. Dinledi, dinledi önüne kağıt kalem aldı, bir şeyler yazıyor.
Çaktırmadan baktım,
“Ne güzel kaligrafik yazısı var, yavaş, yavaş yazıyor” dedim kendi kendime.
Benim t.c. numaramı isteyince, meğer dilekçemi yazmış.
İlgili bölüme gittik teslim ettik.
“Hadi eyvallah!” dedim.
“Nereye? dedi.
“Kilitbahir’e” dedim.
“Ben seni götürürüm abi” dedi.
“Yahu zahmet etme ben gider, şundan aşağıda binerim minibüse giderim” dedim.
“Olmaz, ben götüreceğim!” deyince emir demiri keser.
“Abi, git şu motorun arkasına otur!”
Haydaa, meğer motoruyla götürecekmış. Motor da Scooter. Ha Mercedes, ha Scooter.
Daha ne olsun!
Adamcağız götürüyor işte. Bir de ona toplantı var dediler.
Önce Eceabat’a götürdü.
“Beni bırak, sen git, toplantın var” desem de fayda yok. keşke geldim tamam deyip inseydim. O gözden kaybolduğunda da minibüse binerdim.
Valla, taa Kilitbahir’e kadar getirdi sevgili kardeşim Tekin Bilgin.
Çok teşekkür ederim.
Tarihi Gelibolu Alan Başkanlığı, teşekkürler.
İlk arabalı ile Çanakkale’ye geçtim.
Böylece, bu yıl planladığım 800 kilometrelik yürüyüşü herhangi bir olumsuzluk, kaza, hastalık yaşamadan bitirdim.

YENİ PROJELER

1. Mut-Toros-Ayrancı-k.Ereğli-Gökçeyazı-Yeniyıldız-Kılan-Darboğaz-Meydan Yaylası-Karagöl-Çinili göl-Çiftehan-Pozantı-Belemedik-Çakıt vadisi-Hacıkırı(Varda köprüsü)-Karaisalı-Adana
2. Adana-Ömerli-Camili-Tepecikören-Postkabasakal-Kapuzbaşı-Yahyalı-Develi-Erciyes-Kayseri
3. Atatürk barajı çevre köyleri
4. Diyarbakır-Bismil-Batman-Hasankeyf-Hasankeyf-Gercüş-Midyat-Mardin-Diyarbakır
5. Van gölü ve çevre göller,
6. Yozgat-Çorum-Mecitözü-Amasya-Zile-Pazar-Tokat-Gaziköy-Sivas
7. Bolu-Yedigöller-Devrek-Gökçebel-Yenice-Karabük-Safranbolu-Eflani-Pınarbaşı-Azdavay-Küre-İnebolu-Çatalzeytin-Ayancık-Sinop

TEŞEKKÜRLER

Kestanelik'ten
Subaşı'ndan
Bolayır'dan
Akçadam
Kocaçeşme'den
Büyükevren'den
Ahmetler'den
Devletliagaç'tan
Kofçaz İlçe Bşk.)

Hisarbeyli'den
Çağlayık'tan
Enez kamp yerinden
Ece limanı
Karainebeyli
anlatıcı)

Yenikarpuzlu'dan

Paraşütçüsü)
Gelibolu Tarihi Alan'dan
Demirköy'den
Kıyıköy Mehmet Genç Piknik ve Kamp alanı
Sivriler'den
Dereköy'den
Uzunköprü'den
Suakacağı'ndan
Hacılar'dan
Alçitepe'den
Çanakale

Özgür Yılmaz (Berber)
Ufuk Bozacı (Zabıta)
Adem Can (Muhtar Adnan)
Fuat Adalı (Ressam)
Ahmet Mandacı (Muhtar)
Ahmet İpek
Hüseyin Sezgin
Ali Rıza Başkurt (CHP

Ahmet Hamdi Akın
Kerem Uysal (Kömür tüccarı)
Adil Güngör
Adil Yazıcılar(Yedek parçacı)
Abdul Susur (Balıkçı)
Şefik Dağlı (Yaşayan tarih,

Şerafettin Köksoy (Çakııcı Ali)
Ali Yıldırım (Muhtar)
Olçay Sezer(Esnaf)
Mustafa Kazdağ (Yamaç

Tekin Bilgin (Tarihçi)
Mehmet Akın(Öğretmen)
Zafer Saydut (Oduncu)
Şerif Kolay (Brezilya'nın damadı)
Vedat Tintin (Öğretmen)
Vedat Elmas (Aza)
Zekeriya Yörük (Eski Muhtar)
Sinan Tokgöz (Muhtar)
Engin Aktaş (Merkez Komutanı)

Unuttuklarımdan özür dilerim.

